comando

MIKE HASSEL

KOSOVO

DRUMUL GOLGOTEI

NEMIRA

MIKE HASSEL

KOSOVO – DRUMUL GOLGOTEI

V.1.0

ISBN:
973-569-378-x

Traducerea de SORIN PETRESCU

Mike Hassel
KOSOVO, WEG DER GOLGOTA
Editura Nemira
1999

De acelaşi autor,

la Editura Nemira au apărut:

PENTRU BANI, ÎNAINTE!
(nr. 38, 1996)
SPAIMĂ Şi MOARTE ÎN TRANSNISTRIA
(nr. 40, 1996)
MOARTEA S-A NĂSCUT LA SARAJEVO
(nr. 41, 1996)
CECENIA, CHIP ÎNLĂCRIMAT
(nr. 46, 1997)
ORDON: UCIDE-ȚI APROAPELE!
(nr. 50, 1998)
CONSPIRAȚIA SFÂRŞITULUI LUMII
(nr. 54, 1999)

Unchiului meu, pentru care
Golgota a însemnat Muntele
lui Sisif…

… Cei doi giganți, CIA şi KGB, poarta războiul rece în stilul lor caracteristic: împărțirea lumii în focare de război, susținute de formațiuni paramilitare create şi finanțate de cele două servicii secrete. America Latină revine CIA. Care a înființat Rețeaua Condor, în timp ce Asia şi Africa sunt domeniile KGB, părintele Rețelei Kandelabru.

Rețeaua Condor cuprinde: Mano Blanco – în Mexic. Cobra – în Honduras, Anseguat – în Guatemala, Orden – în Salvador, MAS – în Columbia. Los Novios de la Muerte – în Bolivia, Patria y Liberdad – în Chile, AAA – în Argentina, Comandourile Morții – în Brazilia, Tontos Macoutes – în Haiti.

Rețeaua Kandelabru cuprinde: Executive Outeome – în Africa de Sud. Novo Frente – în Mozambic, MBL – în Namibia, Divizia HIV (soldați infestați cu virusul HIV, care „luptă" prin violuri) – în Congo, AUM – în Japonia, Myia – în Afghanistan, Mujahi – în India (Caşmir).

Numele de cod al acestor organizații paramilitare: ŞCOALA UCIGAŞILOR.

(Fragment din Documentul AN 0246/0414-B24, din Arhivele Departamentului Securității RSR)

I

ŞCOALA UCIGAŞILOR

Colosul se prăbuşeşte la pământ şi încearcă să geamă, dar din gâtul lui, mai uscat ca albia unui râu secat încă din precambrian, nu iese decât un gâjâit ilar. Priveşte a mia oară ceasul micuţului computer încastrat în „centura morţii”, cu care este înfăşurat şi-şi mişcă burta în valuri, încercând să-l înşele. Inutil. Micuţul computer continuă să înregistreze timpi morţi şi Colosului nu i-au mai rămas decât cinci minute până la explozie. Aleargă de douăzeci de ore şi are timp de graţie de numai o oră pentru a se odihni. Dacă-l depăşeşte, diabolica maşinărie declanşează explozia care-l poate transforma într-un nisip mai fin decât cel în care e prăbuşit acum.

O clipă este tentat să-şi desfacă centura şi să dea cu ea de-a azvârlita, dar avertismentul „inginerului” şcolii îl potoleşte: computerul uită de numărătoare şi declanşează mecanismul. Se ridică cu greu. În mintea lui, de altfel destul de puţină, blestemele se înghesuie ca un sobor de preoţi la un film porno. Continuă să alerge pentru a opri ceasul infernal. Nu mai are mult. Gândul că va da din nou ochii cu maiorul Pavlovici şi-i v-a putea împărtăşi măcar câteva dintre blestemele alese cu grijă îi dă puteri sporite.

De când a fost paraşutat în junglă, de la zece mii de metri, în urmă cu douăzeci de ore, cu optzeci de kilograme de material repartizat pe stomac şi pe spate, n-a mâncat decât melci şi şerpi fripţi cu sare. Apa s-a terminat destul de repede şi, deşi a băut din toate băltoacele scârboase întâlnite în drum, ar fi gata să ofere jumătate din salariu pentru o singură sticlă de bere rece. În timp ce aleargă, imaginea sticlei brumării îl chinuie mai rău decât greutatea pe care trebuie s-o care. Îl mângâie gândul că noi, ceilalţi, paraşutaţi ca şi el în diferite puncte, am putea fi de mult oale şi ulcele.

Îşi roteşte unicul său ochi asemenea unei antene radar şi, după ce-şi consultă minuscula hartă digitală, schimbă direcţia. Este un expert în orientare – ne-a dovedit-o de fiecare dată în luptele la care am participat împreună.

Soarele îl bate drept în creştetul chilug. Îşi pune casca de oţel

care, deşi căptuşită, îl frige şi mai şi. Nu poate risca, totuşi, un leşin. Când, după ultimul pâlc de copaci, îi apare în faţă tabăra camuflată, dă drumul unui răget care pune pe fugă o turmă de bivoli ce păşteau paşnici prin preajmă. Îl vede de departe pe maiorul Pavlovici, care stă cu picioarele răşchirate şi cu mâinile la spate, rânjind spre el ca un doctor ginecolog la un transsexual.

Colosul uită de oboseală, tropotind cu sârg către cel care îi pare a fi chiar diavolul în persoană. Între timp, cumpăneşte între două soluţii: ori să descarce arma în arătarea care-l înfruntă cu rânjetul ei scârbos, ori să se dea mare şi să pară că tocmai a sosit dintr-o excursie organizată de un grup filantropic pentru copiii handicapaţi. Alege, totuşi, o a treia variantă. Ajuns lângă maior, îl prinde pe neaşteptate în braţe, de parcă tocmai îşi întâlnise iubita părăsită de câţiva ani.

Maiorul e luat prin surprindere. Primeşte în faţă răsuflarea împuţită a Colosului şi nu ştie cum să procedeze. Îl lămureşte tot uriaşul, care continuă să-l strângă în braţele sale de fier:

— Ce-aţi spune, domnule maior, dac-am muri împreună? Cred că rahatul ăla de ceas tocmai numără ultimul minut. Ar trebui să ne mişcăm un pic, ca să-l facem să se oprească.

Colosul îl învârteşte pe maior într-un dans ameţitor, continuând să fredoneze o melodie inventată *ad-hoc.* Pavlovici are braţe tari şi nici forţa Colosului nu mai e a unuia proaspăt sculat din somn, aşa că reuşeşte să îngaime:

— Dobitocule! Dacă nu te opreşti în clipa asta…

— Vă e frică de moarte, domnule maior? grohăie Colosul, continuând să-l poarte pe aripile valsului nemuritor. Nu e un exemplu bun pentru soldaţii din subordine. Un comandant…

Dar nu mai apucă să termine. Genunchiul maiorului îi găseşte punctul nevralgic şi uriaşul cade fulgerător. E preluat de „inginer”, care-şi aştepta rândul la vals şi care îi deschide rapid centura cu cheiţa-minune.

— Patru minute şi treizeci şi trei de secunde! anunţă el, grăbindu-se să consemneze datele într-un carneţel cu coperte negre.

— Puteam să mai facem un tur, domnule maior! apreciază Colosul, adunându-se de pe jos. Sau v-aţi completat carneţelul de bal?

Aici nu greşeşte prea mult. Carneţelul este completat de Otto Mazzeppa, urmat, la scurt timp, de mine şi de Fachir. Cu toate acestea, Colosul nu a fost primul. I-a luat-o înainte Sara Lipovicz.

Toate ca toate, dar să fii întrecut de-o femeie, iată ceva de neconceput pentru soldatul de rangul întâi Frederick Sheldon, poreclit Colosul.

— A trişat! Sunt sigur că a trişat! Otreapa asta nici în pat nu poate să fie prima, dar la un antrenament de genul ăsta?! Ia zi, urlă el către „inginer”, te-a mituit cu oarece satisfacţii sexuale ca s-o treci înainte? Sunt mai puternic decât un elefant şi mai iute decât un ghepard!

— N-am de gând să fac din voi gheparzi! îl opreşte maiorul. Cel mai bine vi s-ar potrivi denumirea de hiene.

— Himen să-i spuneţi putorii ăleia care v-a ameţit pe toţi cu fofoloanca ei! zbiară Colosul, neatent la fonetica locului.

Maiorul rânjeşte din nou, punându-şi la lucru cicatricea care-i străbate tot obrazul drept:

— Hienele sunt mai ale dracului decât gheparzii. Ba le mănâncă ăstora chiar şi puii, fără să fie atacate. Şi ştiţi de ce? Pentru că, dacă un ghepard şi-ar pierde fie şi o singură gheară, n-ar mai fi bun de vânătoare şi ar muri de foame. Voi trebuie să fiţi hiene, fiindcă un lucru e sigur: cei cu care vă veţi bate sunt gheparzi.

— Iată-ne şi zoologi, pufneşte Colosul cu dispreţ, căutând cu asiduitate în curul vieţuitoarelor savanei! Asta-mi aminteşte de bietul taică-meu care-i halea maică-mii toate plantele din ghivece, pe motiv că vrea să studieze efectele fotosintezei.

— Nu încetez să mă mir de câte cuvinte noi ai învăţat! zic eu, inaugurând bidonaşul cu votcă oferit de maior.

Colosul îmi smulge obiectul, aruncându-mi o privire rea.

— Să fie din cauză că mi-am schimbat creierul[1]?

— Gata, potoliţi-vă! strigă maiorul. Consider misiunea îndeplinită cu succes. Ordinea nu contează… chiar dacă prima a fost o femeie! Adaugă el, privind maliţios către Colos. Acum, năniţă, iar la sculare, rapoartele. Cred că aveţi ce povesti. Program de voie douăsprezece ore!

Pavlovici mai scormoneşte pământul prin partea locului vreo câteva minute, în aşteptarea unei replici, dar, în cele din urmă, dă să se retragă dezamăgit. Am avea, desigur, multe să-i spunem, dar regulamentul militar, fie el şi unul al mercenarilor, interzice, în bună măsură, formulele de adresare pe care am vrea să le folosim.

---

[1] Aluzie la operaţia de „spălare a creierului”, la care a fost supus de arabi, cu concursul nemijlocit al lui Florin Zamfir. Vezi *Conspiraţia sfârşitului lumii*, de acelaşi autor (n. trad.).

Numai Andar Prajepa ridică două degete uscate, ca nişte cârlige de rufe din epoca bronzului.

— Dă-i drumul, Fachirule, zice maiorul, simțindu-şi speranțele renăscând. Nu e nevoie să ridici caraba, nu suntem la şcoală.

— Domnule maior, cer dormitor separat!

Pavlovici se scobeşte în urechi, examinând, intrigat, mizeria depusă pe degetul său bont.

— Fii mai explicit! Dacă e încă una dintre măgăriile voastre, îți pot spune de pe-acum că vei avea asigurat un dormitor cu totul separat, în carceră.

— Soldatul Sheldon pute! trâmbițează indianul. Poluează aerul ca un hoit de mamut uitat la soare.

Instantaneu, Colosul rămâne cu bidonaşul suspendat la jumătatea drumului spre gură, de parcă pozează unui pictor pentru tabloul vieții sale: „Peisaj antediluvian cu votcă”. Ieşită din baracă, Sara prinde ultimele cuvinte ale indianului şi nu scapă ocazia să mai pună şi ea un vreasc pe foc:

— Pe lângă asta, are şi un stomac mai bogat în gaze decât orice zăcământ din Siberia!

— Şi la ce vă aşteptați? o întrerupe, nervos, maiorul. Să chem un specialist în protecția mediului? Aruncați-l într-un lac, cu un bolovan legat de picioare şi lăsați-l acolo să dospească.

Face stânga-mprejur, părăsind zona, în căutare de teritorii mai bune şi mai sigure. „Inginerul” culege centurile şi-l urmează supus. Nu are de gând să fie obiectul caznelor la care am vrea să-l supunem.

Colosul nu reacționează imediat. Goleşte, pe îndelete, bidonaşul, după care i-l aruncă lui Otto.

— Neamțule, tu eşti cel mai zdravăn de prin partea locului. Fă un gest creştinesc şi umple recipientul. Cât despre tine, adaugă el, întorcându-se spre Sara şi dându-l uitării pe indian, mă întreb un singur lucru: Ce cauți tu aici? Doar în două locuri îi este permis unei femei să-şi ducă viața – în pat sau în bucătărie.

— De unde ştii că simt femeie? replică Sara, zâmbind. Nu cred că deții informații sigure despre ce port eu între picioare.

— Să facem un pariu! se grăbeşte Colosul cu propunerea, intuind o ocazie neaşteptată. Pun o sută de dolari la bătaie. Dacă o ai ca toate femeile, ai câştigat.

— Şi dacă nu?

— Atunci, se cheamă că ai pierdut!

— Fii sincer, Frederick, fac eu pe moderatorul, ce-ai prefera? Să

câştigi, sau să pierzi?

— Tu nu te băga, Florine, cu tine o să am o discuție separată, pe un pariu anume, despre care pot să-ți spun de pe-acum că-l voi câştiga. Ei? Te-ai hotărât, Sara? Îți dai sau nu nădragii jos?

Fachirul şi cu mine stăm deja cu ochii holbați, pregătiți să nu pierdem nimic. Chiar şi Otto, despre care ştim cu toții că e pederast, s-a oprit în drum.

— Dacă eşti atât de interesat, îți propun altceva, o întoarce Sara Să facem un pocher pe dezbrăcatelea cu tot cu banii pe care-i avem prin buzunare.

Suntem după o grămadă de ore de marş forțat, timp în care am trecut prin toate chinurile iadului, dar propunerea Sarei ne face să uităm de oboseală. Jocul e cu atât mai tentant, cu cât nimeni dintre noi nu ştie câți bani are celălalt asupra lui. Colosul îşi îndreaptă statura masivă şi scoate o idee la aer:

— De acord! Dar încă ceva… Dacă pierzi şi se dovedeşte că eşti femeie, mă laşi şi pe mine o dată!

Sara însă vrea să afle toate aspectele.

— Şi dacă pierzi tu şi se dovedeşte că eşti bărbat? Îl lăsăm pe Otto să ți-o pună?

— Otto n-are ce căuta în chestia asta. Nu, o să te las pe tine să mi-o pui! găseşte Colosul soluția, în căutarea unui câştig cât de mic, oricât de nefavorabilă i-ar fi situația.

— Hai să nu transformăm totul într-o chestie atât de banală, intervine Otto. Să ne oprim doar la pocher.

— Tu vezi-ți de dosurile tale! se stropşeşte Colosul, strângându-şi instinctiv anusul.

— Are dreptate Otto, să lăsăm cele lumeşti! sare şi Fachirul, în opinia căruia pocherul făcea parte, probabil, din îndeletnicirile spirituale ale omenirii.

Colosul rămâne singur pe poziție, fără drept de veto. Nu trecem, totuşi, la fapte, până când nu ne înfruptăm cu friptură rece şi fructe. Dintr-o ladă de aluminiu, Otto dă la iveală două sticle de Smirnoff. Este un bun camarad, căruia nici noi nu-i scoatem ochii în ceea ce priveşte preferințele lui pidosnice. Cât timp nu suntem pe gustul lui, toate-s în regulă.

Ne aflăm de patru săptămâni în savană, pe malul unui afluent al fluviului Orange, în Africa de Sud. La mică distanță, se ridică masivii din Munții Scorpiei. Tabăra noastră e atât de bine camuflată, încât nici cel mai sofisticat satelit nu o poate depista

Pregătirea de gradul patru[2] la care suntem supuşi i-a selectat pe mulţi. Doar cinci plutoane, printre care şi al nostru, au primit „viză” pentru misiunea „Kosovo”. Aşteptăm cu toţii înfriguraţi să treacă şi ultimele două zile, după care vom redeveni cărăuşii morţii.

Colosul îşi şterge îndelung mâinile de uniforma cafenie, mai soioasă decât un râu colector din subteranele Parisului. Ochiul lui ciclopic aruncă priviri iscoditoare. Orbita sângerie, amintirea din Cambodgia, pare infinit mai umană. Este atât de hidos, încât l-ar face până şi pe un crocodil pervers să aibă coşmaruri în nopţile cu lună plină. De altfel, un hipopotam rătăcit prin zonă scoate un zbieret înfricoşător şi dispare în apele râului, bântuit de intenţii sinucigaşe. Sara şi-a terminat şi ea porţia şi aprinde o ţigară subţire de foi. Bricheta sa de aur, care are gravată steaua lui David, ne deschide apetitul de joc.

— Că veni vorba, porneşte Colosul negocierile, deşi nimeni nu spusese nimic, mizăm doar pe banii din buzunar sau pe tot?

— Numai pe bani, îl tempereazăSara. N-am chef să dau peste cine ştie ce aiureli sexuale pe care le păstrezi în uniformă.

Fachirul scoate un pachet de cărţi, făcându-ne să cotcodăcim ca nişte cloşti care stau la coadă la ouă. Indianul îşi merită porecla, mai ales de când ne-a delectat cu câteva scamatorii. Nici oferta Colosului nu e primită cu mai mult entuziasm: are prostul obicei de a face semne pe spatele cărţilor, pe care, cu ochiul lui de vultur, le poate detecta de la zece metri.

— Dă fuga la Johannesburg şi cumpără un pachet nou! se oţărăşte uriaşul, făcând pe simandicosul.

Nu e nevoie să străbatem toată Africa de Sud Ne salvează acelaşi Otto. În lada lui găseşti de toate. Dacă scotoceşti bine, e de părere Colosul, ai putea descoperi un bărbat gonflabil. Îi acceptăm cu toţii, tacit, corectitudinea de neamţ până în călcâie, deşi asta ne cam şifonează orgoliile. Pachetul sigilat trece din mână în mână. Este mirosit, pipăit şi studiat pe îndelete. Vreo câteva minute, părem o echipă de arheologi adânciţi în studierea unei bucăţi de rahat de ihtiozaur, descoperite după îndelungi săpături. O dată declaraţi satisfăcuţi, pachetul îşi pierde virginitatea, iar cărţile de joc îşi încep turneul electoral.

Sara pare expertă într-o nemaiîntâlnită cabală a pocherului.

---

[2] În tactica mercenariatului, este cea mai dură formă de pregătire şi instrucţie (n. trad.).

Treptat, ne uşurează de obiectele de îmbrăcăminte, transformându-ne într-o echipă de poloişti care pozează pentru fotografia de promoție. Sunt atât de ghinionist, că-mi vine să-mi înghit ciorapii, pe care, de altfel, îi pierd o mână mai târziu. Colosul mai are pe el doar o pereche de izmene, de care s-ar ruşina şi un boschetar şi o şosetă prin care ti putem număra degetele negre, cu unghiile încarnate. Toată lumea e sigură că-şi ține banii în „buzunarul" din cel mai intim loc. Fachirul şi cu mine ne arătăm deja coastele. În schimb, Otto, care, după o malarie contractată în Zair – pe când lupta în Legiunea Străină – suferă de frig, îşi scoate cel de-al patrulea maiou din cele şase pe care le poartă permanent sub bluzon.

— A intrat frica-n tine! e de părere Colosul, aruncându-i cărțile Sarei. Ți-e teamă că o să-ți vedem podoaba şi o să ne minunăm.

— Să vă minunați? întrebă Sara, într-o doară. Doar n-o să mă faceți să cred că n-ați mai văzut o păsărică în viața voastră.

— Ba cum să nu! se grăbeşte Colosul să îndepărteze bănuiala cea necurată. Pot să ți-o şi descriu. Numai că la tine trebuie să fie altceva. Dacă pe bărbații voştri îi scurtează la naştere de pielea de prisos, mă întreb ce le fac femeilor. Nu mai departe de anul trecut, bântuiam prin junglele Ruandei. Eram în slujba unui negrotei care dădea impresia că nu ştie cu exactitate ce anume vrea. Când înaintam şi omoram o grămadă de gorobeți dintr-un trib inamic, când ne întorceam şi-i luam la rost pe tipii din tribul pe care-l apăram. Cert e că am găsit cu greu un moment de odihnă, în care să ne amintim că se copsese vremea unei întâlniri cu o muiere. Am plătit un băştinaş care-şi păştea rinocerii prin apropiere şi tipul ne-a procurat, cât ai zice peşte, o negresă autentică, vreau să spun, luată atunci dintr-o poză ca alea din atlasele despre viața sălbatică. Era îmbrăcată cu cele mai bizare chestii, încât a trebuit să aflăm de la băştinaş cum se procedează ca să i le scoatem. Cu cerceii din ureche şi din nas şi cu doagele din jurul gâtului ne-am împăcat noi cum ne-am împăcat, dar când a fost să-i scoatem chiloții din nuiele, am rămas ca la dentist. Credeți-mă, prieteni, din podoaba ei, mai împădurită decât o plantație de cocotieri, ieşea un fel de tub pictat cu cele mai neverosimile scene de vânătoare! Asta a fost de natură să ne mai tempereze elanul de cerbi la vremea boncăluitului, însă eu aş fi regulat şi o mină antitanc, într-atât eram de plin. L-am întrebat pe băştinaş dacă nu cumva e vorba de scula unui megieş uitată la locul faptei, iar ăsta s-a pierdut atât de mult în detalii, în timp ce-mi explica, încât era să-şi

frângă mâinile. În fine, am putut pricepe că partea bărbătească, care pârțâia prin zonă, avea pendulele atât de lungi şi subțiri, că le trebuia un ghidaj special pentru a lucra la standarde normale.

Colosul simte că plesneşte. Cei trei popi pe care a reuşit să-i adune la un loc sunt învinşi de chinta Sarei. Îşi exprimă nemulțumirea în expresii de-a dreptul tribale, învățate, pesemne, la vremea în care alerga după negrese cu tub genital. Spre deplina noastră uimire, îşi scoate izmenele, dezvăluind podoabele bărbăției sale. Avem de ce ne minuna. Când l-a creat, Dumnezeu a uitat mâna pe buton. În acelaşi timp, ne dăm seama că nu-şi mai ține banii lipiți de buci. Cu siguranță îi are la gleznă, acoperiți de şoseta împuțită de care nu s-ar atinge nici o spălătoreasă din Ougadougu.

Izmenele Colosului nu-i fac cea mai bună impresie Sarei, care le culege, scârbită, cu cuțitul ei de luptă, azvârlindu-le într-un copac. Nici maimuțele, care-şi făceau siesta pe ramuri, nu dau semne de bucurie. Latră şi țipă ca nişte călugărițe într-un sex-shop.

În mod surprinzător, următoarele trei mâini aparțin Colosului, care e din nou pregătit pentru trecerea în revistă. Pare şi el uimit: întâia oară în viața lui câştigă fără să trişeze! În schimb, Fachirul şi cu mine am pierdut tot. Mă felicit că i-am trimis Lianei[3], exact cu o zi înainte, avansul încasat pe contract.

Colosul şi Sara dau impresia că au pus de-o coaliție secretă. Otto e singura victimă care a rămas îmbrăcată, iar cei doi se întrec să-l învețe cum se face striptease. Neamțul tremură tot, dar nu de nervi sau de emoție, ci din cauza sechelelor de friguri negre, care-l vor însoți toată viața. Când Sara şi Colosul rămân singuri în joc, hotărăsc să se oprească, dând noi aripi ideii de alianță tacită stabilită între ei. N-au câştigat prea mulți bani, dar, cel puțin, în ceea ce-l priveşte pe Colos, numai şi faptul că nu şi i-a pierdut pe-ai lui reprezintă un mare câştig. Mobilul de la începutul jocului a dispărut complet. Sara se îndreaptă spre duşuri, dar înainte îl fixează cu degetul pe Fachir.

— Dacă încerci să te mai holbezi iarăşi prin cine ştie ce găurică, o să am grijă să-ți procur una la purtător.

Spre a fi mai convingătoare, îşi agită pumnalul, de care nu se desparte nici în somn. Ai putea oricând să crezi că e un fel de mână artificială, care, cu timpul, a înlocuit cârligul pirateresc.

---

[3] Soția lui Florin Zamfir. Vezi *Pentru bani, înainte!* şi următoarele de acelaşi autor (n. trad.).

Fachirul face ochii mari şi, dacă i-ai schimba decorul, ai putea oricând să-l confunzi cu un călugăr franciscan hotărât să se lase flagelat de necredincioşi.

— Are dreptate! sare şi Colosul la fileu. Încerci tot timpul s-o hipnotizezi cu scamatoriile tale yoghine, doar-doar ți-o cădea direct în poală! Dacă Otto ar proceda la fel cu tine, ți-ar conveni?

Spiritul de dreptate i se potriveşte Colosului ca o pereche de ochelari de soare unei vaci. De la o vreme însă se simte bântuit de un fel de boală moralizatoare. Evident, el iese din ecuație.

— Mâncați rahat! strigă indianul şi, după tonul vocii, nu pare să emită o concluzie, ci un îndemn.

Se aşază cu capul în jos şi cu picioarele îndreptate spre cer, în poziția lui preferată de relaxare. E instructorul nostru de yoga şi ne-a învățat o mulțime de şmecherii. De altfel, Andar Prajepa este curtat de o mulțime de organizații paramilitare, ba chiar de armate regulate. A fost instructor al trupelor de cercetaşi ale armatei naționale indiene, iar mulțumită tehnicilor de hipnoză, pe care le posedă la perfecție şi anchetator al prizonierilor din războaiele la care a participat împotriva Pakistanului. Avea în față o carieră strălucită, doar că încălcase codul Pranajana, iar organizația ocultă a hinduşilor, al cărei ucenic fusese, îl pusese pe lista neagră. Nu l-a crezut nimeni când a spus că nişte unde telepatice îl caută prin întreaga lume pentru a-l determina să se autoextermine, până când nu ne-a demonstrat pe viu ce va să zică asta, făcând un leu să-i urmeze poruncile, mai ceva ca un câine plimbat pe la cele mai înalte şcoli de dresaj. De la întâmplarea aceea, îl priveam toți cu respect, iar Colosul murmura, adeseori, o rugăciune învățată de la un vraci, care, susținea el, te ferea de spiritele rele.

Dar nu numai Andar, ci şi fiecare dintre noi este, la rândul lui, instructor. Colosul este expert în arme şi explozibili; Otto, în transmisiuni şi computere personale, iar eu îi învăț elemente de tae-kwon-do.

Cel mai greu ne-a fost să o acceptăm pe Sara. Fosta agentă Mossad, pusă la „saramură” după ce lucrase doi ani sub acoperire într-o rețea teroristă arabă, era specialistă în manipulare prin schimbarea dovezilor. Mai concret, putea face un cimitir să arate ca o discotecă. Nici unul dintre noi nu prea înțelegea la ce ne putea folosi trucul ăsta, dar nici nu ne omoram să aflăm. Avem încredere deplină în maiorul Pavlovici care, atunci când pregăteşte o celulă de luptă pentru misiune, întrece în meticulozitate şi un

ceasornicar cu o pădure de arbori genealogici în spate.

Ne retragem în cuibare, iar somnul trece la treabă, ca un harnic secerător la vremea recoltei. Când ne trezim, noaptea este aidoma unei pânze de doliu sfâşiate de moştenitorii grăbiți să deschidă testamentul. Ne verificăm armele, în timp ce maiorul Pavlovici ne repetă sec obiectivul ultimului examen: cucerirea statului-major „inamic”, plasat pe un versant al Munților Scorpiei. Pentru un mercenar, oricât de bine pregătit ar fi, perioada de instrucție nu este numai obligatorie, ci şi necesară, deşi, în aşteptarea luptei, timpul de antrenament pare un marfar leneş şi plictisitor de lung.

Când suntem gata, maiorul ne mai trece o dată în revistă şi se asigură de fiecare detaliu. Luptăm de mult, de foarte mult timp împreună, dar, de fiecare dată, e ca la început. Cine îşi închipuie că un mercenar este doar o maşină de ucis se înşală profund. Mercenariatul este o profesie ca oricare alta, dar dacă nu-i cunoşti regulile şi nu-ți însuşeşti deprinderile specifice, rişti să fi concediat de primul glonț rătăcit sau de vreun pumnal aflat cu treburi prin preajmă.

Maimuțele încep să se agite, semn că soarele se află în spatele uşii. Colosul scoate blindatul uşor din groapa de camuflaj şi-i verifică motorul silențios. Cu ajutorul nostru, Sara îndepărtează toate urmele care ar putea face pe cineva să creadă că acolo a fost o tabără instalată de oameni. Nu e uitat nici cel mai mic amănunt. Chiar şi un băştinaş ar fi convins că nu e decât locul preferat al unei familii de lei, hotărâtă să se conformeze, fără crâcnire, teoriilor darwiniste. De altfel, deşi are coordonatele exacte, elicopterul trimis după Pavlovici se roteşte pe deasupra noastră, ca un vultur în căutarea unui cabinet oftalmologie.

Maiorul va urmări, alături de ceilalți comandanți, performanțele noastre, în funcție de care va da viza „buni pentru Kosovo”. Ne îngrămădim în transportator, unde facem o verificare a stațiilor de transmisie. Receptorul e asemenea unei urechelnițe moarte la datorie, iar microfonul este o adaptare modernă a laringofonului folosit de germani în ultimul război mondial. Colosul crede că astfel poți verifica şi dacă cineva bea votcă sau se spală cu periuța de dinți.

— Dar tu de unde ştii cum arată o periuță de dinți? se trezeşte întrebând Sara.

— Am dat peste una în buzunarele lui Otto, o lămureşte Colosul, fără să se arate ofuscat. Asta, în caz că nu o foloseşte la curățatul găoazelor cu care-şi face treaba.

Uriaşul schimbă tot timpul traseul blindatului, descriind unghiuri şi curbe care de care mai sofisticate, cu toate că oglinda deformatoare de imagine GU-11, instalată în faţă, face vehiculul aproape nedetectabil. E ultima invenţie în materie de luptă terestră şi faptul că ea aparţine românilor l-a pus pe jar pe Pavlovici, care, cu excepţia mea, nu-i prea înghite. Cum a ajuns o bijuterie ca GU-11 în posesia noastră, asta este altceva. Un lucru e sigur: Direcţia de Informaţii a armatei române nu a reuşit nici până astăzi să dea de urma unei defecţiuni care a transformat traficul cu arme într-un joc de interese majore pe plan internaţional.

— O să ne batem în colivia asta vreo şase ore, aşa încât n-ar fi rău să deschidem cutia cu snoave! propune Colosul, care ştie foarte bine că ora poveştilor e rudă foarte bună cu ora votcii.

— Cui crezi că-i arde de poveşti, când stăm chirciţi ca-n burta mamei? i-o tai eu, înghiontindu-i pe Fachir, care, cu toate că e slab ca un şarpe operat de apendicită, are un fund de episcop.

— Să nu-mi spui că şi tu ai avut o mamă! grohăie uriaşul, asudând la manete.

— Toţi ne-am născut din întâlnirea nefericită dintre un spermatozoid şi un ovul, ne învaţă Otto.

— Ba tu te-ai născut din întâlnirea dintre un spermatozoid şi un cur! urlă Colosul, dând fericit din labe. În ceea ce mă priveşte, eu nu cred în povestea cu barza. E mai uşor să cred că am fost conceput în laborator. Chiar şi bătrânu' meu, când scormonea după mine, ca să-mi aplice una dintre corecţiile lui zilnice, îmi striga: „Şi când te gândeşti că ai fost mai întâi în mine şi că aş fi putut rezolva problema ta foarte simplu, dacă aş fi avut bani de-un prezervativ."

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai urla aşa! zice Otto. Microfoanele noastre sunt concepute pentru şoapte.

— Poate chiar pentru şoapte de dragoste! plusează Colosul. Spune-mi, Sara, n-ai vrea să ne plimbăm de mână, într-o noapte cu lună plină, pe malul unui lac?

— Ba da, cu condiţia ca pe malul lacului să fie un teren minat în care să calci!

— Mă iubeşti, aşadar! zbiară Colosul, băgându-ne iarăşi urechile în suferinţă. Ştiam eu că-ţi plac bărbaţii chipeşi şi viteji. Dacă n-ar fi puturoşii ăştia cu noi, am putea încerca o fantezie sexuală, în timp ce eu conduc. La urmă, schimbăm locurile şi o luăm de la început. Nici nu-ţi trece prin minte câte se pot face într-un transportor blindat.

— Am tras-o, la ordin şi cu cei mai împuțiți arăboi, ca să-i fac să cânte, dar, martor mi-e Satana, n-aş face-o cu tine nici dacă mi-ar da ordin stăpânul lumii! îl linişteşte Sara.

— Aşa sunteți toate la început, salvează Colosul situația. După aia, nu mai pot scăpa de voi.

Otto face oficiile de gazdă şi ne îndeamnă cu o nouă sticlă. Colosul pomeneşte, în treacăt, de agenții de circulație care aşteaptă în colțul străzii cu fiola pregătită, după care trage un gât sănătos.

— O sticlă şi o păsărică bună, iată armele care-l fac pe un mercenar invincibil! comentează el, cu adresă exactă.

— Pentru tine, sexul e ca o tragere în poligon, observă Fachirul.

— Chiar, indianule, ce-ar fi să ne povesteşti una dintre aventurile tale într-ale Kama-Sutrei? Am înțeles că voi o faceți după un soi de regulament mai drastic decât orice regulament militar!

— A face dragoste e o artă, zice Fachirul, ai cărui ochi scapără când priveşte spre Sara ca să ajungi pe culmile Nirvanei, trebuie să urci cu răbdare muntele lui Venus, de unde să te prăbuşeşti în abisul Venerei.

— Cotcodăceşti ca o găină beată... bla-bla, bla-bla... Pune-ne în fața unei situații concrete, îl cheamă Colosul la ordine. Sau te ruşinezi pentru că sunt dame de față?

— Uite ce e, Frederick, zice Sara, pentru că tot nu-ți pot proiecta un film porno, o să-ți fac un rezumat. Tu vezi să nu greşeşti drumul. Ar fi păcat să o zbârcim tocmai la final.

Povestea care urmează e una obişnuită pentru oameni ca noi. Sara devenise agent secret Mossad printr-o întâmplare. Până la cincisprezece ani dusese o viață normală, într-o familie de evrei polonezi, emigrați în Israel, supunându-se rigorilor tradiției de familie, alături de încă o soră şi trei frați. Ar fi vrut să rămână pentru totdeauna în Ierusalim, însă tatăl, orbit de avantajele oferite colonilor, a acceptat să se mute în Fâşia Gaza. Dar Dumnezeu i-a oprit la graniță, iar familia Lipovicz a devenit o piesă dintr-un joc de puzzle care nu avea să se mai isprăvească niciodată. Sara s-a îndrăgostit de tânărul palestinian Zaher. Ca mai întotdeauna, normele familiale i-au făcut pe cei doi să se revolte, căsătorindu-se în taină. În seara în care s-au hotărât să fugă în Egipt, Zaher a plecat să împrumute nişte bani de la un prieten. L-au găsit peste o săptămână, când canalul în care fusese aruncat a refulat la prima ploaie torențială. Frații Sarei au fost

anchetați, dar nu s-a găsit nici o probă împotriva lor. În Gaza însă dreptatea nu-şi face culcuş în balanța doamnei-legate-la-ochi. Sara a fost răpită şi a rămas dispărută pentru totdeauna. N-au ucis-o, pentru că nu pe ea voiau să se răzbune. A fost trimisă într-o tabără specială de pregătire a teroriştilor palestinieni, dar înainte i s-a tatuat pe brațul drept chipul lui Zaher. Sara nu a putut rezista şocurilor. Ajutată de droguri special pregătite, a adoptat o nouă personalitate. Palestinienii nu şi-au bătut joc de ea, iar noua Sara s-a îndrăgostit iarăşi. Doar că tânărul Selim era agent Mossad aflat sub acoperire. Pentru Sara însă schimbările şi răsturnările de situație nu mai reprezentau de mult o noutate. Ajunsese la stadiul unei acceptări stoice, comune oricărei depersonalizări. După doi ani în care a contribuit la demascarea şi lichidarea câtorva importante rețele arabe, Selim a fost demascat dintr-o greşeală a serviciilor secrete britanice. Palestinienii au obligat-o pe Sara să-l execute cu un glonț în ceafă, nu înainte de-a i se tatua şi pe celălalt braț chipul lui neasemuit de frumos. Pe ea, tot nu au ucis-o. În schimb, au transformat-o în târfa lor. La nici două luni, tabăra teroriştilor a fost bombardată şi singura care a scăpat cu viață a fost Sara. Au găsit-o dezbrăcată şi murdară, legată de un lanț lung, într-un adăpost săpat sub pământ. Era într-o stare de semisălbăticie şi, cu toate tratamentele urmate, Sara nu şi-a mai revenit complet niciodată.

— Mai ai destule locuri în care ai putea să-ți tatuezi şi muianul meu! conchide Colosul, dovedindu-se, ca întotdeauna, total nesimțitor la ceea ce li se întâmplă celorlalți.

— Pentru asta, mai întâi trebuie să mori! îi aminteşte Sara.

— Ba trebuie, mai întâi, să ne trosnim! o corectează Colosul, care a reținut din toată povestea doar ce-l interesa în mod deosebit.

— Fratele meu, intervine Fachirul, sunt lucruri pe care trebuie să le respecți în viață, indiferent că eşti o bestie sau un călugăr.

— Nu sunt fratele tău! punctează Colosul, virând brusc frumusețea de blindat. Bătrânul a fost îndeajuns de deştept ca, după minunata mea apariție pe lume, să-şi facă vasectomie.

Întinde mâna după sticlă şi, când constată că s-a golit, prăvăleşte asupra noastră o mulțime de calificative, care mai de care mai convingătoare. În cazul lui Otto, face un ocol interesat, atribuindu-i vorbe alese. Dacă nu mai are lada, neamțul are, în schimb, o raniță tocmai bună să-i țină locul. Completează galeria cu un nou portret al rusului naturalizat american şi ne anunță că,

o dată cu asta, vernisajul ia sfârşit.

— Suntem abia la început, o să mai avem nevoie de întăritoare.

— Eşti mai atent decât bunică-mea din partea mamei, care, de fiecare dată când vreunul din familie se ducea la budă, îi măsura cu centimetrul ei de croitoreasă hârtia pe care urma s-o folosească! clămpăne Colosul, plescăind din buze. Era atât de econoamă, încât nu a pregetat să scrie la o fabrică de detergenți să-i fie trimis un praf care să curețe respectiva hârtie după folosire, pentru a o putea reintegra în circuit. Bătrânu' meu urla că, în condițiile astea, ar trebui să-şi schimbe chiloții de două ori pe zi, dar, cum nu avea decât o singură pereche, era silit să-i poarte la nesfârşit. Când a murit baba, taică-meu a fost la un pas să facă infarct de bucurie. Dezmățul l-a costat o săptămână de internare într-o clinică de dezalcoolizare şi poate c-ar mai fi zăbovit o vreme pe-acolo, dacă tipii n-ar fi constatat că le băuse toate perfuziile din dotare. L-au declarat nevindecabil, chiar şi cu riscul de a crea o reputație proastă instituției de binefacere în care îşi pierdeau timpul.

— Acum, spune-ne şi nouă, îl întărâtă Fachirul – care e secretul faptului că nu vrei să te speli niciodată? E o tradiție la voi în familie, sau faci parte dintr-o frăție secretă?

— Ai să te miri, strigă Colosul, dar sunt momente în care mă gândesc serios că ar trebui să mai trag din când în când câte o baie. Poate n-o să crezi, dar medicii au descoperit un fel de boală care face ca pielea mea să se irite la cea mai mică atingere a apei.

— Eşti sigur că nu se refereau la ficatul tău?

— Mă rog, se învoieşte Colosul, mi-au pus un diagnostic cu o denumire latină, care ar putea însemna orice. Cert e că trebuie să fiu precaut când vine vorba de apă. N-am voie să-mi ştirbesc nici un pic capacitatea de luptă.

— Inamicii ar putea să posede câteva măşti de gaze supersofisticate, îi atrag eu atenția şi atunci tot efortul tău ar fi inutil.

— Ce-ai zice dacă te-aş lăsa o dată, cu condiția să-ți răzui tot jegul de pe tine? îl iscodeşte Sara.

Spre surprinderea tuturor, Colosul nu se repede cu răspunsul.

— E o preocupare la care o să mă gândesc. Avantajele şi dezavantajele se cer îndelung cumpănite. Totodată, trebuie să mă asigur că posezi toate cele necesare unei astfel de îndeletniciri.

— Dacă ai fi învățat să joci pocher, acum ai fi avizat, îi aminteşte Otto, cu scrupulozitate nemțească.

Deşi e înfofolit în nenumărate flanele şi tricouri, pe sub vesta

antiglonț, nici măcar o broboană de transpirație nu-şi face apariția pe fruntea lui. În schimb, noi asudăm ca nişte crocodili chemați la o şedință de saună. Un transportor militar nu are aer condiționat şi dacă unele stomacuri, mai puțin duse la biserică, îşi fac de cap, atmosfera devine de-a dreptul dramatică. Dar ăsta nu e decât un joc de copil pe lângă ce ne aşteaptă.

„Inamicul” e foarte bine camuflat, iar Punctul de Comandă este mobil.

Pe deasupra, în terenul minat peste care trebuie să trecem, o mină din zece este activă, iar celelalte, o dată atinse, emană un fum care ne-ar putea trăda prezența, ba chiar scoate din joc. Ca să nu mai spun că tipii care ne aşteaptă au în încărcătorul de manevră câte un cartuş de război. În schimb, nouă nu ni se permite să folosim armele de foc, căci ar fi sinonim cu un eşec: înseamnă să fim reperați. Totuşi, n-avem de ce ne plânge, căci meseria noastră e plătită regeşte şi, dacă ai căpătat îndemânarea şi cunoştințele necesare, poate deveni chiar plăcută: Cu condiția să-ți placă să apeşi pe trăgaci.

Fachirul îşi consultă harta digitală şi compară coordonatele. Pare un căpitan de vas bântuit de gândul pirateriei. Colosul se întoarce pe jumătate şi trompetează neliniştit:

— O mai fredonezi mult? Nu intră în obiectivul nostru să ajungem la ocean. Nasul meu îmi spune că ne aflăm în zona de debarcare.

— Ai un nas cu care s-ar mândri şi Vishna, îi replică, voios, Fachirul. Trebuie să fie un râuleț în stânga, la ora zece[4]. Te apropii şi te opreşti.

— S-ar putea să dăm peste niscaiva crocodili, despre care ştim că au obiceiuri foarte proaste când e vorba de o discuție intimă cu nişte oameni cumsecade.

— Nu e cazul nostru, aşa că n-avem de ce ne teme, e de părere Sara.

Colosul pune o frână de şofer de troleibuz lipsit de maniere, scoțându-ne brusc din starea de amorțeală în care ne complăceam.

— N-ai minte nici cât un greiere ras în cap! îl apostrofează Otto, pentru care expresia folosită reprezintă cea mai cruntă înjurătură din viața lui.

Colosul zâmbeşte cu bunătate şi-l ridică pe neamțul ajuns cu

---

[4] Transmitere codificată a poziției, după care punctul dorit e situat în funcție de aşezarea cifrelor pe un cadran de ceas (n. trad.).

capul între picioarele sale.

— Ce vrei să faci? Nu-i frumos. Suntem cu treabă pe-aici, n-am venit să ne dăm în bărci.

Ieşim prin trapele laterale şi, înainte de a ne dezmorţi oasele, luăm contact rapid cu mediul. Malul sub care a tras transportorul este ideal pentru camuflaj. În nici zece minute, din vehicul nu se mai cunoaşte nimic. Sara ne împarte sarcinile, după care ne vedem de treabă. Combinezoanele noastre Ghilles ne fac invizibili chiar şi la detectorul cu infraroşii. Doar mirosul animalelor ne poate da de gol şi de aceea trebuie să le ocolim cu grijă. Ne aflăm în perimetrul avangardei „inamice" şi orice schimbare bruscă de decor le poate da de gândit băieţilor care stau de pază. Mai ales că sunt avizaţi de sosirea noastră.

Până la Statul-Major, situat în Munţii Scorpiei, mai e o distanţă bunicică, străbătută de obstacole de tot felul – de la capcane primitive la detectoare supersofisticate. Nu departe de noi, se aşterne o zonă de pădure umedă. Prin binoclu, disting stratul alunecos de frunze galbene şi roşietice, care se întinde pe sub copacii de la lizieră începe nesuferitul joc al aşteptării. Săpăm rapid gropi individuale şi ne acoperim cu iarba înaltă. Doar două periscoape rămân iţite afară, să scruteze de jur-împrejur. Socotelile noastre dau roade destul de repede. La un moment dat, un „copăcel" se apleacă spre un confrate, cu care are un schimb de informaţii, după cum ne face să credem urechea noastră electronică, la al cărei bâzâit tresărim. Probabil că băieţii stau de câteva zile în aşteptarea noastră şi, plictisiţi şi-au zis să mai schimbe o părere. O notă proastă pentru ei, iar la genul ăsta de misiune corigenţele nu au ce căuta Fachirul şi cu mine. Ne transformăm în şerpi invitaţi la o recepţie, apropiindu-ne, centimetru cu centimetru, de liziera pădurii. Ajunşi lângă cei doi „copăcei", îi neutralizăm fără zgomot, nefăcând economie la leucoplastul în care-i înfăşurăm ca pe nişte mumii. Otto îşi scoate ordinatorul personal şi transmite, codificat, grupului de observatori poziţia celor doi prizonieri. Nu-i putem căra cu noi, iar dacă i-am lăsa acolo, ar fi haliţi de animalele care-şi fac veacul prin zonă, mai repede decât ar ingurgita un gurmand.

Rapiditatea mesajului este exemplară. Deşi Otto foloseşte un ordinator cuplat la un telefon cu transmisie direcţională, în aceste clipe comandoul nostru devine foarte vulnerabil. Otto îşi strânge sculele şi reluăm înaintarea. De astă dată, dăm un ocol şi intrăm în pădurice pe o cărare făcută de animale. Cercetăm fiecare frunză

şi fiecare rămurea care ar putea ascunde o capcană. După cum chiuie şi ţipă păsările şi maimuţele, deducem dacă se întâmplă sau nu ceva deosebit în preajmă. Cât timp acesta-şi înşiră poveşti de dragoste sau îşi cheamă confraţii la ospăţ, totul e în regulă.

Pe neaşteptate, Colosul apucă o cracă şi o aruncă în faţa Fachirului. Din pământ, se ridică brusc un năvod tocmai bun să ofere azil politic unei balene, în timp ce un tub lunguieţ se declanşează automat cu un pocnet sec. E gaz paralizant. Încă un pas şi ne-am fi luat rămas-bun de la indian. Totuşi, Sara e nemulţumită.

— Puteai să-l atenţionezi, nu să faci scamatorii!

— Recunoştinţa e cea mai rară floare din lume, declamă Colosul, ca un botanist divorţat pentru a şasea oară.

— Iar tâmpenia ta este unică! icneşte Fachirul, care şi-a cam schimbat culoarea. Credeai că n-o să observ capcana?

— Da, îi răspunde Colosul şi mai cred că, de-acum înainte, o să-mi iau mâinile de pe tine.

Ameninţarea e doar un pretext pentru refacerea imaginii. Ieşirea din luptă a oricăruia dintre noi înseamnă automat o notă proastă pentru tot plutonul. Nu peste mult timp, Fachirul îşi ia revanşa Muşuroaiele de furnici care străjuiesc o poieniţă se dovedesc colibe în care „inamicul" şi-a fixat avanposturile, între a descoperi sistemele de protecţie şi a-i aştepta pe ceilalţi să facă primul pas, Sara alege cea de-a doua variantă. Mai mult ca sigur că există nişte cărări de siguranţă, cu repere cunoscute de proprietari, în afara cărora te pot aştepta surprize dintre cele mai neplăcute. Ca să nu mai vorbim de sistemele de securitate de la intrările în muşuroaie.

Ne camuflăm, intrând din nou într-o stare de imobilitate perfectă. Antrenamentele neîndurătoare la care am fost supuşi ne ajută acum să îndepărtăm orice stare de moleşeală şi să nu ne clintim nici măcar cu un milimetru. Orele trec cu încetineală, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva indianul a avut vedenii. Mă gândesc că ar fi trebuit să verificăm mai în amănunţime muşuroaiele, mai ales că pot distinge pe pereţii lor de lut, acoperiţi de frunze, armate de furnici trebăluind ca într-o zi de lucru obişnuită. Când iau din nou fiecare copac şi fiecare frunză la întrebări, mă văd nevoit să-i cer scuze indianului, căci descopăr lentilele unor camere video ascunse cu ingeniozitate. Receptorul din ureche îmi reproduce un soi de cântecel, pe care Colosul îl murmură ori de câte ori trebuie să intre într-o stare de repaus

absolut. Textele, compuse chiar de el, descriu, în cuvinte bine meşteşugite, privațiunile la care este supus un soldat devotat trup şi suflet cauzei. Mai e vorba şi despre o mândră care se igienizează în aşteptarea iubitului ei plecat la oaste. Evident, nu lipsesc expresii care ar putea figura la loc de cinste într-un eventual dicționar de conversații abjecte.

Cântecelul se frânge brusc, atunci când Colosul trece la proză:

— Doi subiecți se apropie dinspre ora cincisprezece.

Şi-au luat toate măsurile de precauție pentru a se masca cât mai bine, dar nu fac parte dintre cei pe care scrupulozitatea îi chinuieşte în nopțile lungi de iarnă. Sunt, probabil, destul de plictisiți de aşteptarea îndelungată şi nu le trece prin cap că am putea fi chiar la uşa sobei. Gorobeții se despart, intrând fiecare în câte un muşuroi, în timp ce noi ne notăm în gând cărarea pe care au mers şi metoda de pătrundere în colibe. Fiind exact cinci cotinețe, socoteala e simplă.

Îmi revine cel mai îndepărtat muşuroi, de care mă apropii cu infinite precauții, străbătând într-o oră o distanță care, la pas normal, nu mi-ar fi luat mai mult de un minut. De cum ajungem pe poziții, Sara dă semnalul. Scot burghiul minuscul cu cap vidia şi prind să fac o gaură în peretele de lut, chiar la nivelul solului. Când sângele îmi transmite că traseul a fost parcurs, trag burghiul şi introduc rapid furtunul periscopului. Înăuntru e o beznă totală. Disting doar un fel de aură, ca o ramă care încadrează un tablou. Nu e greu să-mi dau seama că am tras gaura în dreptul unui obstacol, aşa că repet procedeul, stârnind nervozitatea celorlalți, care îşi terminaseră treaba şi aşteptau semnalul meu. De astă dată nimeresc la fix. Pot vedea clar conturile colocatarilor întinşi pe jos. După ce mă dumeresc asupra volumului încăperii, înlocuiesc furtunul periscopului cu cel al buteliei de gaz paralizant Apăsăm clapeta cu toții în acelaşi timp, convinşi că indivizii dinăuntru nu au apucat nici măcar să se gândească la faptul că ar trebui să transmită un SOS.

Dar nu e totul gata. Camerele video agățate prin copaci ar putea fi în legătură şi cu un alt punct de observare, decât cel pe care tocmai l-am anihilat, aşa că lăsăm manifestările de bucurie pentru altă ocazie. Sara repetă cu exactitate mişcările văzute la soldații inamici şi uşa unuia dintre muşuroaie răspunde tăcută. E un soi de sferă pe jumătate goală, care permite intrarea sau ieşirea unui singur om. Acesta trebuie să-şi vâre mai întâi capul, apoi o mână şi aşa mai departe. Nici vorbă să poată fi cucerită o asemenea

construcție dând buzna ca o bandă de gangsteri neciopliți.

Deschidem pe rând muşuroaiele şi, după ce lăsăm să iasă gazul, trecem la înfăşarea celor dinăuntru, repetând figura cu cei doi „copăcei”. Când ne adunăm în cel mai îndepărtat muşuroi – prada mea de război – ne asigurăm mai întâi că nu mai există vreun emițător pitit pe undeva. În cele din urmă, Sara hotărăşte o pauză de masă. Era şi timpul. De când am plecat în misiune, stomacurile ne-au fost vizitate numai de votca neamțului. Ne aşteaptă un drum lung şi, vorba Colosului, orice mers la budă presupune a mânca oarece înainte. Cămara e plină: melci, şerpi fripți, şopârle mici trase în țepuşe, furnici şi alte delicatese la care nu facem nicidecum nazuri.

— Florine, îmi aruncă între două clefăitori Colosul, ia mai uită-te în frigider. M-ar interesa nişte fudulii de crocodil. Am auzit că sunt mai mari decât mingile de rugby.

— Dacă eşti aşa de ahtiat după finețuri de-astea, cred că ar trebui să te mulțumeşti cu cele ale adormiților întru gaz! îi răspund, jupuind atent o şopârlă.

Otto mângâie cu tandrețe un tânăr soldat plecat în vizită de lucru pe tărâmul lui Morfeu, plimbându-şi degetele peste buzele lui groase şi roşii. Înghite în sec, iar mâna urmează, parcă inconştient, linia trupului tare şi musculos.

Colosul se opreşte din mestecat şi-l fixează cu ochiul lui ciclopic. Îmi trage un ghiont, invitându-mă cu un semn din cap să privesc şi eu scena. Scoate din gât câteva gemete şi icnete, care amintesc de perioada de montă a hipopotamilor, dar Otto e pierdut cu totul în contemplarea tânărului.

— Iată, prieteni, ceea ce numesc psihologii şi ceilalți dilii care-i citesc dragoste la prima vedere! behăie uriaşul, dibuind după bidonaşul cu dezinfectant. Se întoarce spre Sara, spunându-i cu reproş: Numai tu nu crezi în chestii de-astea.

— Le-am şi trăit, îi replică tânăra femeie. Pentru tine însă, dragostea la prima vedere s-ar traduce prin regulat la prima vedere.

— Există vreo deosebire? se interesează Colosul, neliniştit. Sau trebuie neapărat să mă tatuez înainte de-a o face? Dacă ar fi aşa, ar fi trebuit până acum să-mi schimb pielea ca pe haine.

— Tu, Frederick, te numeri printre puținii fericiți care trudesc pe pământul ăsta! Pentru tine, orice depăşeşte o arie de jumătate de metru în jurul tău nu prezintă importanță.

— Tu la ce depărtare stai? întreabă, practic, Colosul. Dacă te

afli la mai mult de jumătate de metru, va trebui să vorbesc cu Fachirul. El e specialist în trucurile astea cu pusul la distanță.

— Le păstrez pentru mine, îl tempereazӑ indianul. Nu fac acte filantropice decât sâmbătă şi lunea. Azi e miercuri.

Pe neaşteptate, scoate un hârâit de tuberculos fruntaş, iar fața i se face şi mai neagră. Colosul îi priveşte cu interes schimonoselile şi, când e sigur că a mai rămas puțin până să dea colțul, îl ia de picioare şi-l scutură zdravăn. În mâinile lui, Fachirul e ca o păpuşă dezarticulată, dar metoda se dovedeşte eficientă. Un os ascuțit îi iese în viteză din gât şi se înfige în pământ.

— Ai noroc că miercurea e ziua mea de binefaceri, zice Colosul, dându-i drumul fără menajamente.

Adunându-se de pe jos, Fachirul prinde să-şi scarmene gâtlejul ca o găină scăpată de teroarea unui cocoş obsedat.

— Drace! Scapi din luptele cu cei mai feroci războinici şi te dovedeşte un os! gâfâie el, recăpătându-şi, treptat, culoarea în obraji.

— Nu e cazul să-mi mulțumeşti, se repede cu gura Colosul. Sunt specialist în salvarea vieții altora. Ba chiar, aş putea spune că la mine a devenit un obicei. Doar cu babacu' meu n-am avut succes. Omul era mereu în căutare de hrană spirituală, fiind convins că maică-mea îi ascunde sticlele. Într-una din zile, a găsit dosit un atare recipient, pe care l-a şi golit din două sorbituri. Era o soluție împotriva gândacilor. Totuşi, individul nu a pățit nici pe dracu'! Ce-i drept, de atunci am scăpat definitiv de gângănii şi şobolani care, cum dădeau cu ochii de bătrânu', o zbugheau la fugă, îngroziți. La rândul lui, omul s-a declarat total nemulțumit de calitatea whiskyului, drept care a făcut o vizită la fabrica producătoare, luând cu el sticla-minune şi s-a pus pe reclamații. Când tipii de-acolo au analizat soluția şi au constatat că e vorba de un insecticid foarte puternic, au intrat în panică. Ca să aplaneze un scandal ce le-ar fi adus o mulțime de prejudicii, i-au dăruit ticălosului de bețiv o ladă întreagă. Din toată tărăşenia, bătrânu' a înțeles doar că este fericitul posesor al unei invenții de a face rost de whisky pe de-a moaca. După ce a terminat lada, a dat iarăşi iama prin locurile cele mai ascunse şi de astă dată a găsit o sticlă cu o probă de urină a soacră-sii. A dat fuga la fabrică, de unde tipii l-au trimis la cel mai apropiat laborator medical. Bătrânu' a crezut că este îndrumat spre o secție de producere a băuturii şi le-a urmat îndemnul. A doua zi, a primit acasă un soi de fişă din care reieşea că e sănătos tun, dar că ar trebui s-o lase mai moale cu

sarea. Asta l-a aiurit definitiv. Era mai dezorientat decât un celebru savant care încurcase experiențele și inversase eprubetele. Pe vremea aceea, tocmai terminasem trei clase la școala de corecție, drept pentru care bătrânu' a considerat că sunt mai învățat decât el și că aș putea să-l luminez. M-a luat deoparte și mi-a povestit întreaga tărășenie, încercând să mă determine să găsesc veriga lipsă. Atunci am zis că sosise și timpul meu, pentru a mă răzbuna pe toate scatoalcele pe care le încasasem ani îndelungați. Am turnat ceai de tei într-o sticlă, am sigilat dopul cu pistolul de lipit și l-am trimis la fabrică. Tipii erau însă avizați. Au chemat un polițai, i-au arătat făcătura cu dopul, iar bătrânu' a stat un an la pârnaie pentru tentativă de escrocherie. Asta l-a făcut să înțeleagă că, într-adevăr, eram mai luminat decât el, dar că-mi folosisem învățătura ca să-l înfund.

Colosul nu mai apucă să ne istorisească și restul snoavei. Un zgomot aproape imperceptibil ne aruncă pe toți pe burtă. Prima își revine Sara. Saltă în picioare și dă ordinul de plecare.

— Vine un elicopter. Teribil ce se mai grăbesc să-i salveze pe puțoii ăștia. De noi, nici că le pasă.

— E un obicei prost să deranjezi pe cineva care se află la masă sau la budă, fornăie uriașul. Sunt două locuri sfinte, în care omul trebuie lăsat să-și termine îndeletnicirile.

— Să faci un raport, când ne întoarcem, îi sugerez.

— Nu știu să scriu, recunoaște senin Colosul. În schimb, îi voi transmite pe cale orală împuțitului de maior care e părerea mea despre un astfel de comportament.

Străbatem păduricea cu toate antenele în funcțiune, deși e clar că am depășit primul lanț de santinele. Suntem însă maeștri într-o astfel de operațiune și nu ne putem permite nici cea mai mică greșeală. Nu există nimic care să vină în ajutorul nostru din afară. Suntem antrenați să facem față oricărei eventualități și nici nu se pune problema să fim depășiți de evenimente.

Se înnoptează brusc, ca într-o sală de cinematograf. Carnivorele ies la vânătoare, dar nu de ele ne pasă nouă. Doar crocodilii ne-ar putea confunda cu niște zebre și de aceea, când ajungem pe malul unui râu destul de lat, ne pregătim pumnalele de luptă. Tragem la sorți și beleaua cade pe mine. Trebuie să fiu momeala care să arate dacă crocodilii și-au făcut cuib prin zonă sau nu. Îmi controlez combinezonul uscat, îmi înnegresc chipul și ridic piedica de la pistolul meu etanș. Intru cu precauție în apă, atent la cel mai mic fâșâit. La mijloc, râul e destul de adânc, drept care sunt nevoit să

înot, împingându-mi înainte echipamentul strâns într-un sac ermetic. Mă mişc fără zgomot, iar dacă unui camarad de-al meu i-ar veni ideea să facă o farsă şi să pleoscăie apa, cred că aş paraliza pe loc.

În situații de criză, calmul este esențial. Panica nu poate aduce, cu siguranță, nimic bun. Nu am fost instruit să mă las mâncat de crocodili, dar sunt pregătit riguros pentru a face față unei asemenea experiențe. Inima îmi bate mai să-mi sară din piept, dar mă forțez să rămân liniştit şi când dau iarăşi de fund, rămân nemişcat, ascultând, cu toate simțurile la pândă. Sunt momentele în care evit din toate puterile gândirea negativă. Ar fi o greşeală de neiertat să-mi irosesc energia, gândindu-mă că lucrurile s-ar fi putut petrece altfel, că aş fi putut să nu fiu eu cel căzut la sorți. E greşeala omului obişnuit care, îngrozit de realitate, caută soluții colaterale. Nu este cazul meu.

Pe celălalt mal, îmi continui drumul în acelaşi ritm: fac câte un pas, mă opresc şi ascult, până ajung sub primul copac. Nu pot să spun că mi-e frică. De altfel, acest sentiment, măcar în ceea ce-l priveşte pe Colos şi pe mine, a dispărut definitiv.

Tratamentul la care am fost supuşi într-o clinică din Apuseni, în România, după ce arabii ne-au spălat creierele, a fost ceva mai complex. Doctorul care ne-a operat s-a gândit că ar fi bine să umble puțin şi prin lobul temporal drept, unde, susținea el, s-ar afla o celulă – amigdala – care stârneşte frica. Pentru doctor, era o ocazie unică de a-şi experimenta metoda şi n-a scăpat-o… Un om lipsit de facultatea fricii este un om infirm, dar un mercenar iese în câştig.

Camarazii mei devin tot mai neliniştiți, aşa că le transmit mesajul. Nu se grăbesc să vină ca la paradă. Sosesc unul câte unul, la distanțe mari şi aproape că nici nu-i văd când ajung lângă mine.

Până la ziuă trebuie să atingem poalele primului versant din Munții Scorpiei, aşa că întindem pasul. Detectoarele noastre sunt pregătite să ne indice orice schimbare a spectrului de unde electromagnetice. O turmă de antilope ne simte de la distanță şi-şi ia tălpăşița, lăsând un leu cu buza umflată. Probabil că bătrânul cu coamă face în gândul lui aprecieri nu prea măgulitoare la adresa antrenamentelor trupelor de mercenari, dar nici unul dintre noi nu se opreşte să-şi ceară scuze.

Este un marş forțat, în care nu ai voie să te gândeşti la nimic. Rolurile s-au inversat şi creierul trebuie să se supună simțurilor,

de la care urmează să preia comanda E un lucru ce-i convine de minune Colosului, despre care toată lumea ştie că are un creier cât un ou de peşte. În schimb, vede mai bine decât un vultur, deşi i-a rămas un singur ochi, aude mai ceva ca un câine şi poate distinge între cinci feluri de mirosuri de la distanță de un kilometru.

Numai neamțul se mai poate lăuda cu ochi atât de performanți, dar la el asta se întâmplase din cauza unui accident. Otto Mazzeppa este unul dintre nepoții celebrului maior SS Otto. Skorzeny, părintele comandourilor Oranienburg şi Brandenburg, din cel de-al doilea război mondial. Otto cel mic se născuse într-o colonie de germani din Gran Chaco, în nordul Argentinei, primind încă de la început stigmatul faimosului său unchi cu care, susțineau rudele, semăna perfect. Doar fizic însă, pentru că, în curând, se dovedi că are cu totul alte înclinații, la treisprezece ani câştigând un premiu la un concurs de pictură. Prins între dragostea mamei, care, după moartea tatălui, îl sufoca cu dominația ei şi tiparele în care trebuia să se înscrie un urmaş al „supraoamenilor”, Otto a fost o pradă uşoară pentru sectele ce-şi căutau prozeliți în mediile cele mai diverse. La cincisprezece ani intrase în aripa paramilitară a sectei „Mal de Muchos”[5], unde şi-a descoperit şi primele înclinații homosexuale.

Familia a apelat la toate mijloacele pentru a-l recâştiga – unele de-a dreptul aberante – dar forța mentorului spiritual a fost mai puternică. Într-o criză de isterie, mama sa a încercat să-l constrângă să se culce cu ea. Două zile mai târziu, a fost găsită moartă, numărându-i-se şaptezeci şi opt de lovituri de cuțit, dispuse într-un semn ocult, pe întreg corpul. Otto şi încă trei adepți ai sectei au fost trimişi în Irlanda şi pregătiți într-unul dintre batalioanele morții aparținând aripii militare a IRA. La douăzeci de ani, avea la activ mai multe atentate comise pe teritoriul Marii Britanii, sfârşind prin a fi prins şi condamnat la închisoare pe viață. I s-a promis evadarea, dar în loc de aşa ceva a primit un pachet de mâncare, în care fusese amestecată o otravă cu efect lent. Şi, atunci, s-a produs un fenomen pe care nici un medic nu l-a putut explica vreodată. Combinată cu drogurile pe care şi le procura în închisoare, otrava a avut un efect neaşteptat: Otto a suferit o semipareză, în urma căreia a rămas impotent şi, lucru deosebit de curios, corneea ochilor săi a căpătat calități parasenzoriale. Se spunea că Otto putea distinge umbre dincolo de

[5] „Răul Tuturor” (lb. spaniolă, în orig.), (n. trad.).

obstacole, pe care ochiul obişnuit nu le putea penetra.

Doi ani a fost hrănit ca un bebeluş de un coleg de celulă, transferat cu el la infirmeria închisorii. Când medicii şi-au pierdut orice speranţă de a-l mai recupera, a fost mutat la un sanatoriu cu circuit închis, într-un târguşor din Scoţia. Organismul uman rămâne însă o mare necunoscută. Supus unui viol în grup de către gardienii care păzeau stabilimentul, Otto s-a sculat în picioare a doua zi de dimineaţă, de parcă niciodată nu fusese paralizat. A fost destul de deştept să nu le facă şi celorlalţi cunoscută minunea. Cum, în ceea ce-l privea, măsurile de securitate aproape că nu existau, Otto a evadat în prima noapte fără lună, ucigându-l pe singurul paznic care-i fusese dat, un bătrânel ce urma să se pensioneze peste câteva zile. Procurarea unor acte false a fost floare la ureche, iar peste şase luni, Otto era înregimentat în Legiunea Străină, devenind, în scurt timp, unul dintre cei mai apreciaţi soldaţi. Fusese avansat în grad şi trimis în câteva misiuni în Africa. În ziua în care căzuse prizonier al trupelor zaireze, ratând cu puţin elicopterul trimis să-l recupereze, a vrut să se sinucidă. N-a apucat însă s-o facă. Un emisar de-al lui Eeben Barlow[6] tocmai bântuia prin zonă în căutare de recruţi. Otto a început să creadă că are un înger păzitor deasupra capului şi a hotărât să nu-şi mai facă nici un fel de grijă în ceea ce-l privea, lăsându-se complet în mâinile ocrotitorului său. Şi-a acceptat destinul cu seninătatea inconştientă a vechilor greci, pătrunzând rapid în elita trupelor de mercenari…

Colosul face un semn şi împietrim cu toţii. Nici statuile nu ar părea mai nemişcate. Apoi, se aude îndemnul şoptit al Sarei:

— Vorbeşte, zăpăugule!

— Miroase a carne de om! răspunde Colosul, ca-n poveşti. Cred că avem în faţă o mică ambuscadă.

Îmi slobozesc haita de simţuri, dar nu reuşesc să-mi dau seama ce l-a oprit pe Colos din drum. Ne adunăm în cerc, stând pe vine, ca un grup de băştinaşi ocupaţi cu un ritual secret al evacuării excrementelor. Există mai multe variante ale presupusei ambuscade, aşa că Sara se hotărăşte la o diversiune pentru a o da în vileag. Unul dintre noi va face un ocol bunicel şi va cădea în spatele celor pregătiţi să ne captureze, urmând să aprindă un foc la derută. Fachirul se oferă voluntar, luându-mi o piatră de pe

[6] Celebru conducător al societăţii sud-africane „Executive Outcome”, a cărei ocupaţie mascată este recrutarea de mercenari (n. trad.).

inimă. Indianul dispare în noapte şi, dacă ar avea o coadă, l-am putea oricând confunda cu o iguană uriaşă, plecată în căutarea unei cârciumi care să mai fie deschisă la ora aceea.

Cu toate că am tot luat pastile care să ne încetinească metabolismul, Colosul se chinuieşte să-şi dea jos combinezonul, drăcuind cu măiestrie melcii şi şopârlele ingurgitate. Nu e o fază la care să asişti cu încântare, dar, date fiind condițiile, trebuie să ne păstrăm pozițiile neschimbate. Îl înjurăm, la rândul nostru, pe uriaş, iar Sara îi propune, pe deasupra, să renunțe la orice fel de hrană pe tot restul misiunii.

— Vă vine uşor să vorbiți, sfrijiților! se revoltă Colosul. Stomacul meu e o adevărată uzină. Între un motor de Toyota şi mațele mele nu sunt decât mici deosebiri.

— Nici între creierul tău şi un cauciuc spart nu prea există deosebiri! îi replică Sara.

— Ar fi trebuit să vă las să vă prindă puțoii din față! zice Colosul, înăbuşindu-şi excrementele. Aş fi continuat de unul singur misiunea şi aş fi primit numai eu toți banii. Ba aş fi fost şi medaliat.

— De când există medalii pentru mercenari? întreabă tam-nisam Otto, pentru care orice simbolistică este o jignire adusă inteligenței.

— Se pot inventa. Tu de ce porți Crucea de Fier la gât?

— E o amuletă. Amintire de familie.

— Am şi eu una! flencăne Colosul, care nu poate lipsi de la nici un eveniment mai special.

— Tot o cruce?

— Poți să-i spui şi-aşa. Doar că e vorba de o pereche de chiloți şi nu sunt de fier, ci din mătase. Amintire de la o curvă din Amsterdam. Mi i-a dăruit cu tot cu semnele datorate trecerii mele prin zonă. Tipa era de părere că orice glonț, care doar ar bănui prezența obiectului asupra mea, ar face cale-ntoarsă şi l-ar ucide pe cel care l-a expediat. Până acum, cel puțin în prima parte, lucrul s-a confirmat.

— De ce nu-i porți chiar tu? îi sugerez eu. Astfel, vei fi sigur că nu-i vei pierde niciodată.

— Nu-mi intră nici pe degetul mare de la picior, mă lămureşte Colosul, binevoitor. Tipa făcea parte din grupul celor care visează la fiecare mic-dejun să ajungă manechin. Am şi pierdut-o de câteva ori prin pat, de era să-mi atârn un sonar la mătărângă.

— Mai terminați cu scârboşeniile astea şi pregătiți-vă de atac!

ne întrerupe Sara conversația elevată.

Colosul se scarpină în bărbie, deşi de mâncat îl mănâncă limba:

— Dar tu, frumoaso din *O mie şi una de nopți,* tu n-ai nici o amuletă?

Sara nu se poate opri să nu zâmbească, deşi rictusul de pe fața ei s-ar putea numi orice, numai zâmbet nu.

— Am. Dar nu ți-ai dori s-o vezi.

— Pun pariu că e steaua lui David, pe care şi-a implantat-o în fetie! ne împărtăşeşte Colosul părerea lui. Orice puță nejidănească care îndrăzneşte să dea cu nasul prin locul ei de taină e circumcisă pe moment! Astfel, tradițiile sunt respectate şi nu poate exista nici o reclamație.

— Atunci de ce te străduieşti atât să mi-o faci? îl întrerupe Sara. Nu ți-e frică că ai putea rămâne chel?

— Merită riscul, se linguşeşte Colosul, întrezărind o perspectivă la orizont. Aş putea veni într-o seară la tine, cu o floare şi o sticlă de şampanie şi ți-aş putea cânta chiar şi o serenadă.

Sara îşi înăbuşă cu greu râsul. Ştie, ca şi noi, că pentru Colos buchetele cu flori ar putea folosi cel mult la igiena fundului, cât despre serenadă, ai putea oricând, prin comparație, să ridici un măgar la rangul de tenor.

La o sută de metri în fața noastră se aprinde un foc vesel. Ca la un semnal, ne târâm cu o viteză pe care ne-ar invidia-o şi şerpii, iar când auzim şoaptele de surprindere ale „inamicilor”, ne împrăştiem în evantai. Momentul atacului e bine ales. Îi distingem cu greu pe cei care formează ambuscada, ghidându-ne mai mult după micile schimbări suferite de decorul obişnuit al savanei. Sunt plasați în formă de săgeată, dar, cum diversiunea Fachirului dă roade, îi luăm ca din oală. Îmi reped pumnul în prima formă întunecată ce-mi iese în față şi simt sub degete cartilagiile care cedează. Mai aplic două lovituri fulgerătoare, dar mai slabe. Nu sunt inamici adevărați şi nu e nevoie să-i ucidem. Colosul a dibuit doi soldați, pe care-i prinde pe după gât şi-i loveşte cap în cap. Unul dintre ei apucă, totuşi, să-i aplice un pat de armă în figură. Asta pare să-l înnebunească pe Colos. Vrea să le stâlcească mutrele cu tălpile bocancilor săi, dar este doborât de Otto, care-l culcă la pământ cu figura vulturului ce prinde esofagul[7]. E unul dintre cei mai buni elevi ai mei.

Facem recensământul şi constatăm că cei şase care ne aşteptau

---

[7] Figură din Kung-fu (n. trad).

la cotitură au pierderi în limitele acceptabilului: două mâini rupte, o fractură de maxilar şi două disjuncţii de claviculă. Colosul e singurul nemulţumit şi se răţoieşte la Otto, trecându-l prin toate invectivele. Tot Sara e cea care-l readuce la sentimente mai bune, amintindu-i că desfigurarea nu face parte din meniul comandat. Pentru o chestie ca asta, ar putea risca îndepărtarea definitivă din pluton. Inamicii sunt doar soldaţi-şcoală, un fel de *sparring-partners,* iar antrenamentul nu e o luptă adevărată.

Colosul nu poate să nu-i dea dreptate în sinea lui, dar îl trece pe neamţ la răbojul său cu acte vindicative. Otto va trebui să-şi mărească doza de atenţie pentru următoarele zile. Mai mult nu-l prea duce memoria pe uriaş.

Repetăm ritualul de predare a prizonierilor şi o luăm la picior. Zorile se chinuiesc să-şi facă loc, comprimând timpul care ne-a mai rămas la dispoziţie.

Trecem cu bine peste un brâu cu mine antipersonal, după o potecă făcută de Fachir şi ajungem, în cele din urmă, la un soi de peşteră săpată între două stânci. Tocmai la ţanc, pentru că, în mai puţin de un minut, soarele se ridică pe cer, cu rapiditatea unui ovul eliminat de o fată bătrână în pragul menopauzei.

Otto cercetează cu de-amănuntul ordinatorul personal pe care l-am capturat în ambuscadă şi-l întreabă de sănătate. Îi sunt prezentate trei variante ale locului unde s-ar putea afla Statul-Major căutat. Otto ştie că nu poate merge la plesneală, aşa încât cere sfatul propriului ordinator. Una dintre variante cade, căci ne trimitea într-un punct de pe cer, unde nu am fi putut ajunge decât cu o navetă spaţială. Celelalte două rezistă însă la orice penetrare. Datele din teren nu ne ajută nici ele prea mult. Munţii Scorpiei îşi merită numele.

Cu inima îndoită, Sara apelează la Fachir, singurul care ne poate scoate din dilemă. Indianul pricepe şi fără să i se facă desenul. Dispare în fundul peşterii, unde, prin metode de concentrare, va apela la puterile sale paranormale. Ne vine greu să credem în aşa ceva, cum nici unui primitiv nu-i vine să creadă că telefonul ar putea exista cu adevărat. De fapt, e mai simplu decât se poate crede. Fachirul ne explicase că omul este un fel de radio şi că, prin exerciţii, îşi poate transforma simţurile într-un potenţiometru. În acest mod, ajungi să te descurci de minune prin hăţişul de unde electromagnetice care te înconjoară, alegând frecvenţa dorită.

Bidonaşul lui Otto face un tur de onoare, primind ovaţiile

noastre. Colosul cere un bis, pe motiv că traversează o depresie psihică. Cădem de acord că e un fenomen care nu i se poate întâmpla unuia ca el decât o dată la un milion de ani.

— Se pare că tocmai s-a împlinit termenul, remarcă uriaşul, scobindu-se în nas. Dar, decât să cercetaţi natura mea intimă, mai folositor ar fi să vă priviţi într-o oglindă. Pun pariu că nici Picasso n-ar putea să vă facă portretul.

Sara e complet siderată.

— Dumnezeule, de unde ai mai aflat şi de numele ăsta?

— De la bătrânu'! grohăie mulţumit Colosul. L-a aflat şi el, la rândul lui, în urma unor discuţii controversate cu beţivii din cartier în legătură cu istoria artei. Ori de câte ori dovedea o sticlă de rachiu, trâmbiţa sus şi tare că nici numitul Picasso n-ar putea să-i deseneze o ecografie la ficat. Într-una din zile, rămânând, ca de obicei, fără un sfanţ în buzunar, i-a venit strălucita idee să-şi doneze, după moarte, trupul unui institut de cercetări, înainte de a semna contractul şi de a lua banii, tipii i-au făcut o mulţime de analize, care de care mai trăsnite, apoi s-au ciorovăit mai multe ore. Se împărţiseră în două tabere: unii susţineau că bătrânu' nimerise greşit şi că ar fi fost mai bine să se deplaseze la morga veterinară, în timp ce alţii erau mai mult decât entuziasmaţi de cazul despre care, până atunci, doar citiseră prin cărţile lor. Au căzut, în cele din urmă, la pace şi i-au dat bătrânului o sumă pe care un om cinstit o câştigă în câteva luni de muncă rodnică. Dintr-o dată, babacu' s-a simţit deosebit de important. Niciodată nu crezuse că putea valora atât, mai ales mort. Nu obosea să se plângă oricui nimerea la masa lui din cârciumă cât de mult regretă că nu se născuse pe timpul stăpânilor de sclavi, când ar fi putut face bani buni cu trupul lui. Dar banii s-au terminat destul de repede. Bătrânu' prinsese însă şmecheria. A luat un autobuz şi s-a dus în celălalt capăt al Statelor, unde a repetat figura cu morga de-acolo. Ăştia s-au dovedit mai zdrenţăroşi, oferindu-i numai jumătate din suma iniţială. Nu era însă un fapt care să-l descurajeze pe încercatul beţiv. Şi-a zis că, oricum, vânduse un trup la mâna a doua, aşa că a semnat contractul fără să mai negocieze. Poate că ar fi încercat aceeaşi figură în toate cele cincizeci de state, dacă a treia oară n-ar fi nimerit peste nişte tipi de o scrupulozitate fără margini. Vezi bine că erau neam de nemţălăi. Ăştia au telefonat la un fel de centru şi au dat pe faţă toată tărăşenia. După aceea l-au bumbăcit, pretinzând că-l frăgezesc pentru cercetarea medicală şi l-au dat pe mâna poliţiei.

Dintr-o dată, trupul bătrânului Sheldon îmbrăcat în zeghe n-a mai valorat nici cât o ceapă degerată.

— Din câte ne tot povesteşti, se pare că tatăl tău a dus o viață plină de aventuri, zice Otto, cu admirație. Pun pariu că n-a ştiut ce-i plictiseala.

— Poți fi sigur, zice Colosul, cu superioritate. În familia noastră e o tradiție să te scapi în scăldătoare. Steaua cea bună nu mai pridideşte să ne mângâie căpățânile.

— Atenție să nu faci insolație! zice Sara, grijulie. Deşi nu cred să aibă vreun efect asupra ta.

— Asupra mea personal nu, recunoaşte Colosul, dar ar putea avea efect asupra pendulului meu. E ciudat cât de legat este, de pildă, de fazele lunii.

Râde părinteşte, băgând în sperieți un liliac prea curios. Din fundul peşterii, asemenea tatălui vietății tocmai puse pe fugă, apare Fachirul. Ochii îi sticlesc în întuneric, de parcă ar fi ai unui lup. E încă în stare de semitransă, ceea ce ne impune o tăcere totală.

Fără să ne avertizeze, Fachirul iese din peşteră şi o ia pe o potecă nu mai lată de-o talpă de bocanc. Se mişcă mai iute decât un şerpaş doctorand. Ne înşirăm, tăcuți, în spatele lui. Potecuța se termină la baza unui perete de stâncă aproape vertical. Fără să ezite, indianul scoate coarda şi pioleții, începând ascensiunea Cunoaşte cele mai eficiente procedee de escaladă şi cele mai rapide metode de coborâre. Mişcările lui bine calculate se înlănțuie firesc. Felul în care urcă ar putea face pe cineva să creadă că totul nu e decât o joacă de copii, dar nici noi, cu toată instruirea noastră prealabilă, nu reuşim să-l imităm fără coarda pe care o desfăşoară în urma lui.

Simt căldura soarelui, de parcă aş fi aşezat sub o lupă. Muşchii au momente de crispare. Un cârcel ar fi sinonim cu căderea în astfel de situații, e greu să primeşti vreun ajutor de la ceilalți. Bag caseta cu mersul pe orizontală şi-mi spun că pot oricând să mă ridic în picioare pentru a mă dezmorți. Chestia funcționează, cât timp nu mă uit în jos.

Fachirul e hotărât să intre în Cartea Recordurilor. Nu se opreşte şi nu-şi încetineşte mişcările, până când nu ajunge pe vârful peretelui. Doi vulturi îl privesc, curioşi şi simt că îi apucă răul de înălțime. Indianul îi goneşte cu un cârâit amenințător, iar vulturii îşi iau zborul, uimiți de faptul că li s-a vorbit pe limba lor. Ultimul care ajunge pe creastă e Colosul. În clipa aceea l-ar mânca de viu

pe indian, fără să se mai obosească să-l tranşeze. În singurul lui ochi scapără lava unui vulcan în plină activitate. Putem să citim lesne felurile în care s-a gândit să-l prepare, înainte de a-l ingurgita. Totuşi, nu prea ai ce alege din trupul lui scheletic. Uriaşul se hotărăşte să-l lase să se mai îngraşe puțin.

Suntem pe creasta unuia dintre cei doi pereți stâncoşi care străjuiesc un defileu. Este atât de îngustă, încât nici păsările nu se încumetă s-o străbată, de frică să nu-şi rănească aripile. Sara îl priveşte pieziş pe Fachir, şoptindu-i printre dinți:

— Îți bați joc de noi? Ne-ai făcut să ne cățărăm până aici. Ca să coborâm din nou, când puteam intra în defileu prin partea de sud?

— Nu coborâm, murmură Fachirul, pregătindu-şi o coardă la capătul căreia se află o gheară de pisică.

După ce învârteşte de câteva ori funia pe deasupra capului, o aruncă, proiectând ancora spre celălalt perete. Trage de ea de câteva ori, după care îi cere şi Colosului s-o încerce. Uriaşul îşi pune toată forța în joc. În secunda următoare e pe spate, cu toate labele în sus. Ancora trece zbârnâind peste capetele noastre, gata să-l scalpeze pe Otto. Fachirul reia încercarea, dar de astă dată Colosul refuză categoric să mai facă pe cobaiul. Tragem cu toții, opintindu-ne, până când ne asigurăm că funia e prinsă zdravăn de celălalt capăt. E clar ce urmează, dar nu pot spune că ne călcăm în picioare în dorința de a deschide drumul. Tot Fachirul, e cel care-şi trage mănuşile căptuşite pe mâinile sale osoase, apucând cu putere coarda. O scutură de câteva ori şi iată-l planând pe deasupra prăpastiei, cu trupul încordat ca un arc. Ajuns dincolo, ne face semn să-l urmăm.

De-acum înainte, orice moment de ezitare ne poate costa Colosul ne îmbrânceşte fără menajamente, apucând funia cu mâinile şi cu picioarele sale monumentale. Coarda vibrează şi descrie o formă de jumătate de elipsă. Dacă trece el, putem trece cu toții, asta-i sigur. Uriaşul trage aer în piept, de parcă s-ar cufunda în ocean, apoi îşi dă drumul, ajutându-se cu mâinile, pe care le mişcă la fel de iute ca o maimuță. N-ai bănui atâta agilitate la cele peste o sută de kilograme ale lui. Pare chiar grațios în dansul său de acrobat pe sârmă. De sub stânca de care e legat capătul funiei se desprind câteva pietricele, care cad în hăul de dedesubt. Ne retragem instinctiv, dar nu se întâmplă nimic mai mult. Colosul apare şi el dincolo, oprindu-şi elanul în brațele Fachirului. O clipă avem impresia că vrea să-l arunce peste creastă.

Când ne reunim cu toții, Otto scoate ordinatorul şi caută răspunsul după care alergăm de atâta vreme. Fachirul nu are îndoieli asupra locului unde se află Punctul de Comandă central, dar încrederea ne-o dă mai degrabă maşina decât omul. Nu departe de noi, muntele face un cot şi, după ce coborâm câțiva metri, descoperim un platou micuț, aranjat parcă de genişti. A sosit momentul atacului final. Ca întotdeauna în asemenea faze, ne luăm câteva minute de răgaz. Fiecare îşi găseşte câte un ciot de stâncă cu care să se confunde cât mai bine.

Otto transmite observatorilor coordonatele şi încearcă să scape cerând un atac aerian. Pavlovici şi ai lui nu sunt însă de acord. Vezi doamne, Statul-Major trebuie cucerit „la mână", căci este nevoie de o limbă şi de planurile inamicului.

— Băieți, zice Otto, am două veşti: una proastă şi una bună. Cu care vreți să încep?

— Eu am o singură veste cu care mă grăbesc să încep, îl întrerupe Colosul. Se apropie un elicopter.

Ne mai trebuie ceva timp să distingem huruitul îndepărtat şi încă o perioadă până când zărim pe cer un punct negru. Elicopterul se apropie în viteză, iar noi devenim una cu stâncile sub care ne-am făcut culcuş. Este un mini-Copter, folosit îndeobşte la plimbări de agrement. Când pasărea de fier ajunge departe deasupra platoului, este aruncată o frânghie de vinci şi pe ea îşi dă drumul un individ îmbrăcat într-un combinezon ca al nostru. Singurul lucru care ne diferențiază sunt însemnele. Deabia pune piciorul pe pământ, că elicopterul se şi îndepărtează rapid. Îl urmăresc pe individ prin binoclul meu electronic şi, când îi surprind ochii ațintiți spre mine, aproape că dau să țip. Privirea nou-venitului nu rămâne însă țintuită, ci se plimbă peste tot, cercetând cu atenție zona. Când se asigură că totul e în regulă, îşi scoate ordinatorul şi transmite un cod. Otto e la fel de iute. Pe ordinatorul capturat reuşeşte să capteze semnalul, punându-ne în posesia cheii.

Un tufiş de jnepeni, care ar fi stârnit uimirea unui botanist surprins să-l găsească prin acele locuri, se dă în lături, lăsându-l pe individ să treacă, după care pivotează la loc.

— La ce mai zăbovim? întreb eu, nervos.

Simt că se apropie din nou punctul mort, poate pentru a zecea oară şi vă asigur că efortul de a-l depăşi nu e o plăcere, îți simți trupul ca pe un balast, ca pe ceva de care vrei să scapi cât mai repede, un element străin care te împiedică să trăieşti.

— Dacă sunteți pregătiți, putem trece la treabă, răspunde, într-un târziu, Sara.

Ultimii, o sută de metri sunt, de fiecare dată, cei mai dificili. Îi parcurgem în mai mult de-o oră. Când ajungem pe platou, arătăm ca nişte motoare de Trabant care au terminat o cursă de formula unu. Gândul că se termină ne dă însă aripi.

Colosul se scutură ca un peşte ieşit de sub duş, pregătindu-şi grenadele cu gaz. În aşteptarea semnalului, îşi lipeşte ochii de Sara. Otto e şi el pregătit să tasteze parola de intrare. Suntem ca nişte alergători în aşteptarea startului, când vocea Sarei ne trimite cu o mie de ani în urmă:

— Lipseşte ceva... Fără să audă motorul unui elicopter, cei dinăuntru nu vor deschide niciodată! Ştiu şi ei că oricine ajunge aici altfel decât prin aer nu poate fi om bun!

Colosul ar vrea să se arunce la gâtul femeii şi să-i sugă sângele, dar trebuie să recunoască şi el că are dreptate. Vestea ne demobilizează complet. Privim prostiți la tufişul de jnepeni, ca o turmă de oi rămase fără dinți. Spectrul eşecului ne toarnă plumb în picioare. Tot efortul a fost inutil.

— Tu ne-ai băgat în rahatu' ăsta, tu să ne scoți din el! urlă Colosul la Sara, de parcă ea ar fi inventat regulile jocului.

Pe neaşteptate, apare surpriza. Otto se întoarce spre Sara şi cuvintele lui salvatoare ne sună în urechi ca nişte clopoței de argint:

— Putem anticipa. Procedăm ca şi în cazul celor prinşi. Comunicăm misiunea îndeplinită şi cerem un elicopter pentru recuperarea prizonierilor!

Colosul îl ia în brațe şi îl mângâie.

— Întotdeauna am ştiut că ai minte! exclamă el. Te-am admirat tot timpul pe ascuns. Apucăturile tale pidosnice nu m-au împiedicat să te consider un camarad de nădejde.

Am putea crede că e sincer, mai ales că scoate bidonaşul şi i-l oferă neamțului, gest care ar trebui să ne convingă pe deplin. Nici nu băgăm de seamă că bidonaşul e gol.

Sara se grăbeşte să ia legătura cu Pavlovici, raportându-i încheierea misiunii. Răspunsul vine grabnic, încărcat de îndoieli. Ni se cer tot felul de detalii, dar Sara închide ordinatorul şi se face că plouă. Mingea e pe terenul lor şi nu au încotro, trebuie să joace.

Păcănitul elicopterului ne toarnă apă vie în trupuri. Otto tastează parola şi ține degetul ridicat în dreptul butonului Enter. Apare şi hardughia, care acum e un Condor uriaş pentru trupe de

desant. Nu stăm să-i facem cu mâna. Parola ia drumul ştiut, făcând tufişul de jnepeni să se mişte. Aruncăm cu iuțeală grenadele fumigene şi pe cele cu gaz paralizant, după care, cu măştile pe figură, sărim în groapa întunecoasă, pregătiți pentru lupta corp-la-corp. N-avem însă cu cine ne bate. Întreg Statul-Major inamic e pe spate. Erau atât de siguri pe ei, încât nici măştile de gaze nu şi le pregătiseră.

Colosul trage câteva şuturi în corpurile inerte, chipurile să se asigure că n-are de-a face cu nişte simulanți. După ce îşi descarcă nervii, ne lasă să-i legăm şi să-i pregătim de livrare. Condorul îi preia unul câte unul, prinşi în centurile de siguranță ale vinciului. Ieşim şi noi din micul buncăr, rânjindu-ne fasolea la cei din elicopter şi aşteptând să fim, la rândul nostru, recuperați.

La unul dintre geamuri apare figura inconfundabilă a maiorului Pavlovici, iar în căşti îi auzim vocea ieşită parcă dintr-un atelier de strunguri:

— Cu părere de rău, vă comunic că locurile au fost completate. Mi-ați dovedit că sunteți din cale-afară de ingenioşi, aşa că am certitudinea că veți găsi în vreun fel o cale de întoarcere. Vă aştept cu masa pusă. Aveți ceva preferințe?

Nu ne iartă că l-am păcălit. Deşi e mândru de plutonul lui, nu scapă nici o ocazie să-şi ia revanşa.

— Aş mânca nişte ficat de maior copt în spuză! se grăbeşte Colosul să-şi depene preferințele culinare.

— Vei avea parte de mult mai mult! ricanează maiorul, făcându-i semn pilotului să se înalțe. Am să-ți prăjesc propriul tău ficat, dacă vulturii se vor îndupleca să ți-l lase.

Condorul îşi arată fundul, dându-ne cu tifla. E însoțit de un car de înjurături de care s-ar ruşina şi un puşcăriaş notoriu. Urările de drum bun pe care i le adresăm descriu cele mai sofisticate metode prin care elicopterul se poate face praf.

— Şi acum? întreb eu, ca prostul, de parcă am avea în față o paletă de soluții.

— Să încingem un pocher pe dezbrăcatelea. Gândesc că am dreptul la o revanşă! zbiară Colosul, complet rupt de realitate.

Oricum, am ajuns la capătul puterilor. Fără o perioadă de recuperare, nici vorbă să facem cale-ntoarsă. Proviziile găsite în buncăr ne revigorează însă optimismul. Colosul descoperă cu încântare câteva sticle de plastic pline cu vin.

— Împuțiții naibii! În timp ce noi ne chinuiam cu apa din băltoace, ăştia plescăiau Madera veritabil!

Trage cu ochiul la ordinatorul Statului-Major, pe care Otto îl împachetează grijuliu şi soarbe cu entuziasm din vinul căzut prizonier de război.

— Într-una din zile, se destăinuieşte el, o să învăț să tastez şi eu la o maşinărie ca asta. Am auzit că poți face o mie de trăsnăi. De pildă, poți să iei bani dintr-un cont şi să-i treci într-al tău.

Nu se oboseşte nimeni să-l lămurească că „trăsnaia” e mult mai complicată decât pare la prima vedere. Dar Colosul, ca întotdeauna când duce la bun sfârşit o misiune, uită de oboseală şi intră într-o agitație contagioasă.

— Mă bate gândul să rămânem aici. La ce bun să ne mai întoarcem în lumea dezlănțuită? Vom forma o comunitate şi vom trăi fericiți, ca în comuna primitivă. Sara şi cu mine ne-am putea ocupa de asigurarea unor urmaşi destoinici şi sănătoşi. Fachirul ar pleca la vânătoare, să procure hrana cea de toate zilele, iar Otto ar pune gospodăria la punct. Am toată încrederea în el.

— Şi cu mine cum rămâne? fac eu pe nedreptățitul.

— Tu vei fi polițistul, stabileşte Colosul, mărinimos. Vei putea da amenzi şi vei dirija circulația păsărilor.

— Eu am o contrapropunere, ciripeşte Sara, scoțându-şi bocancii. Să te închidem pe tine aici şi să revenim peste vreo douăzeci de ani, cu o echipă de antropologi. I-am putea păcăli că am descoperit un schelet din Epoca pietrei şi ne-am umple de bani.

— Crezi că pot fi păcăliți aşa de uşor nişte savanți? se îndoieşte Colosul, care nu dă doi bani pe învățătură.

— După ce-ți vor studia creierul, se vor convinge pe deplin că nu-i înşelăm.

Rămas doar în izmene, Otto se spală cu apa găsită într-o marmită, cu scrupulozitatea unei pisici de rasă. După ce-şi perie părul tuns scurt, se dă cu deodorant la subsuori, atrăgând atenția Colosului.

— Păziți-vă dosurile! ne avertizează acesta. Otto se pregăteşte să treacă la atac.

Neamțul nu-l bagă în seamă nici cât pe-un purice mort. Se dichiseşte în continuare, curățindu-şi meticulos unghiile. Între timp, Fachirul şi-a înălțat din nou picioroangele spre cer. Peste un sfert de oră, va fi complet recuperat. Doar Colosul şi cu mine ne ocupăm de igiena interioară. Suntem hotărâți să nu le lăsăm nici o picătură de vin vulturilor care, din când în când, mai trec pe deasupra noastră, iritați că mai suntem încă în viață.

Curioasă ca orice femeie, Sara îşi bagă nasul peste tot şi dă peste un filtru cu baterie.

— Ce-ați spune de-o cafea?

E mai mult decât ne-am putea dori în văgăuna asta. Colosul o îndeamnă să-şi continue explorările. E sigur că pe undeva, prin buncărul atât de bine aprovizionat, trebuie să se găsească şi un bordel de campanie.

Mirosul cafelei se împrăştie peste tot, creând atmosfera de tihnă a unui cămin fericit. Chiar şi Fachirul a renunțat la relaxare şi amuşinează cu nesaț ceaşca fierbinte.

— Tipii se pregăteau să-şi petreacă aici o bună parte din viață, zice el, apreciativ. Şi-au închipuit că au de-a face cu nişte pifani.

— Aşa e, Fachirule! rage, aprobator, Colosul. Suntem cei mai buni soldați din lume! Chiar şi gloanțele ne ocolesc. Pe când îmi mâncam pâinea mea amară la Puşcaşii Marini nu eram deloc apreciat. Aveam un comandant, unul Scott, da-i-ar Belzebut sănătate cât unei capre râioase, care mă punea la cele mai scârboase munci, printre care rânirea pereților latrinei de rahat era cea mai nobilă. Mă hotărâsem să dezertez şi să-i ucid întreaga familie, începând de la cea mai îndepărtată rudă, dar, după o noapte petrecută în compania unei butelci, mi-a venit o idee mai bună. Am făcut pariu că pot cuceri un portavion cu mâinile goale. După ce am revenit de la examenul psihiatric la care fusesem trimis, i-am repetat propunerea. Dacă ar fi putut, Scott şi-ar fi descărcat MI-ul în mine, acolo, pe loc. Şi-a zis însă că ar putea-o face în mod legal, prinzându-mă într-o zonă interzisă. Mi-a promis că, dacă voi câştiga, voi fi ridicat în grad. L-am întrebat, la rândul meu, aşa, la mişto, ce să-i ofer dacă pierd. L-a apucat un râs de s-a înecat cu propria-i salivă, fiind la un pas să dea ortu' popii. „Tu", mi-a zis el când şi-a revenit, „tu nu o să-mi oferi nimic. Tot eu o să-ți ofer ceva!" Râdea în continuare ca un babuin gâdilat la boaşe, mângâindu-şi MI-ul. Nu eram chiar atât de tembel încât să nu-mi dau seama că, dacă mi-aş fi băgat nasul pe unde n-ai voie nici cu permis, aş fi fost ciuruit fără somație. Mă enervase însă prea rău, aşa că m-am hotărât să-l fac să-şi înghită râsul. Mi-a dat o lotcă, avertizându-mă că, dacă-mi trecea prin cap s-o şterg pe vreo insuliță, avea să mă găsească şi să mă defere Curții Marțiale, ca dezertor. Stăteam acolo, în bărcuța care, pe lângă portavion, arăta ca un găinaț pe lângă o balegă de elefant, aşteptând să se lase noaptea. Idiotul aruncase la derută câteva parâme, la capătul cărora mă aşteptau, evident, băieții lui, pregătiți să mi-o tragă. A

uitat însă un amănunt: mulțumită muncilor pe care mi le dădea, devenisem specialist în sistemul de evacuare al navei. Pe scurt, cunoşteam în amănunțime drumul rahatului marinăresc spre ocean. N-are rost să vă descriu cum am aşteptat să le vină pofta de căcare ălora de pe vas şi cum am blocat supapele, una câte una, pentru a mă putea strecura pe tuburi. E adevărat, eram mai plin de excremente decât un vidanjor din Evul Mediu, dar merita sacrificiul! Cunoşteam, cum vă spun, la perfecție planul țevăriei, aşa că m-am îndreptat ață către buda comandantului. Ăsta avea un stomac mai fin, aşa că a trebuit să aştept ceva timp până să-i vină rândul la uşurare şi să-i blochez şi lui supapa. Restul a fost joacă de copii. Am scos mâna prin gaură şi am deşurubat, pur şi simplu, persoanele care țineau buda de porțelan. Când m-am strecurat în cabina de comandă, i-am trăsnit atât de rău cu mirosul meu, că au leşinat mai repede decât dacă le-aş fi dat cu spray paralizant. Singura idee care mi-a venit ca să-i înştiințez că reuşisem a fost să apăs butonul de alarmare. La nici un antrenament la care participasem nu am văzut avioanele decolând ca atunci, unul după altul, cu o viteză de ziceai că le-a pus cineva piper sub cur! Toată tevatura asta l-a costat pe Scott înlăturarea grabnică din armată, aşa că n-a apucat să mă mai înainteze în grad. De altfel, nici n-ar fi putut, pentru că următoarele şase luni a trebuit să le petrec într-o închisoare militară. Comandamentul pârnaiei, care auzise câte ceva despre isprăvile mele, mi-a interzis categoric să fac de serviciu la budă. Iată ce se întâmplă atunci când comandanții nu cunosc cu exactitate capacitățile celor din subordine.

Vorbeşti de lup şi lupul la ordinator! Pavlovici ne întreabă pe unde ne facem veacul şi dacă mai binevoim să revenim anul ăsta la centru. Otto îi transmite că suntem pe drum şi să ne aştepte cu masa caldă.

— Să pună şi berea la rece! îi dictează Colosul neamțului, râgâind cu indignare.

Pauza ia sfârşit. Drumul de întoarcere e presărat şi el cu pericole, dar totul pare un joc de tabără față de ce ne aşteaptă în Kosovo.

E cel mai tare contract pe care l-am avut în cariera mea de mercenar. Mă gândesc, ca întotdeauna, că va fi şi ultimul. Deşi ştiu foarte bine că ultimul contract va fi doar acela parafat de glonțul pregătit pentru mine.

Este vorba aici despre o campanie de teroare şi violenţe împotriva civililor albanezi din Kosovo, planificată, provocată, ordonată, angajată, ajutată şi încurajată de la Belgrad.

Documentele intrate în posesie permit dovedirea masacrelor citate în actul de acuzare al Tribunalului Penal Internaţional şi constituie imagini luate prin satelit sau de către avioanele americane de recunoaştere, ca şi alte informaţii particulare, obţinute prin mijloace tehnice naţionale, respectiv interceptări electronice.

Este vorba aici de deportare, de violarea legilor şi a cutumelor de război.

(Dintr-o conferinţă ţinută de procurorul Tribunalului Penal Internaţional pentru Iugoslavia)

II

TIGRII LUI ARKAN

Îndată ce coboară din Tupolevul cargo, care ne depune pe pista aeroportului militar Batajnica, din apropierea Belgradului, maiorul Pavlovici se lasă în genunchi şi sărută pământul Serbiei. Are ochii roşii, poate din cauza oboselii sau poate din cauza emoției. Cuprinde zările cu privirea, tinzând să fie peste tot în acelaşi timp. Patriotismul sârbilor e legendar, păstrându-şi patina de secole, chiar atunci când are accente de naționalism.

Maiorul se întoarce spre noi cu o privire care lasă să se înțeleagă că, în clipa aceea, ar vrea să nu fim acolo, să nu pângărim sfântul pământ. E doar o părere. Ordonă adunarea şi ne trece în revistă. Suntem cinci comandouri a câte cinci combatanți. Pe lângă noi, cele câteva companii de voluntari, venite cu acelaşi transport din România, Bulgaria, Rusia şi Ucraina, par o adunătură nesărată de trupeți. Se încruntă şi-şi expun muşchii, dar nu ne pot păcăli. Ar face o figură bună într-un jurnal de actualități sau într-un film cu tematică, dar sunt departe de trupele noastre de elită.

Dinspre clădirea comandamentului bazei aeriene se apropie un jeep, care opreşte la un metru de Pavlovici, fără să scrâşnească din frâne. Un individ înalt şi solid, îmbrăcat în uniformă de camuflaj, țâşneşte ca o grenadă antitanc cu mâncărimi la fund şi rămâne țeapăn în fața lui Pavlovici, cu mâna la caschetă.

Maiorul ordonă scurt:

— Batalion, pentru onor, la dreaaaapta!

Înlemnim în poziție de drepți, cu mâinile pe AKM-urile noastre de ultimă generație. E prima oară când ruşii scot la plimbare asemenea bijuterii, care întrec de departe toate pistoalele-mitralieră englezeşti şi americane la un loc.

Pavlovici face doi paşi de front şi dă raportul:

— Domnule colonel, batalionul de asalt Bora este pregătit la întreaga capacitate pentru intrarea în luptă. Sunt comandantul batalionului, maior Pavlovici.

Cei doi se îmbrățişează, rămânând aşa mult timp, ca şi cum ar vrea să facă din trupurile lor unul singur. În cele din urmă,

colonelul îl îndepărtează puţin pe Pavlovici, fără a-i lua mâinile de pe umeri şi murmură încet:

— Mirko, nu credeam să ne mai întâlnim vreodată!

— Ţi-am promis, Slave! îi răspunde maiorul, pe acelaşi ton scăzut. Ţi-am promis că nu voi muri până când nu voi mai lupta încă o dată alături de tine.

— Şi iată că a sosit clipa!

Abia acum îl recunosc şi eu pe colonel. Este cel care i-a condus pe sârbi în lungul asediu al oraşului croat Vukovar, în 1991, cel alături de care am luptat în Nordul şi în Estul Bosniei[8], comandantul Slave Obilici. După ce ne trece în revistă, comandă pe loc repaus.

— Deci ăştia sunt tigrii tăi! Abia aştept să-i cunoască pe Tigrii lui Arkan[9]. Cred că vor avea ce să-şi arate unii altora.

Ceremonia de primire se termină repede. Suntem dispersaţi în mai multe puncte. Plutonul nostru nimereşte într-o tabără secretă a grupării paramilitare „Garda Voluntarilor". În timp ce ne luăm în primire baraca repartizată, Pavlovici şi Obilici se retrag în clădirea Punctului de Comandă, de fapt, o casă cu etaj, singura de cărămidă, mascată sub firma sediului unui club de fotbal. De altfel, întreaga tabără este cunoscută ca fiind o bază sportivă.

Obilici îşi ospătează musafirul cu bucate tradiţionale sârbeşti, dar la sfârşit, în loc de şliboviţă, scoate o sticlă de whisky Ballantine's.

— Scoţian! Autentic! exclamă el. Nu ne interesează poşirca împuţiţilor de americani.

Pavlovici îşi aprinde un trabuc, nu înainte de a oferi unul şi colonelului.

— Sunt cubaneze! se grăbeşte să precizeze, la rândul lui.

Râd amândoi, privindu-se în tăcere, prin fumul albăstrui, depănând în gând amintiri care nu mai au nevoie de cuvinte. În 1945, când părăsise pentru totdeauna Iugoslavia, Pavlovici avea treisprezece ani, iar Obilici numai şapte. Orfani de război, primiseră amândoi câte o pecete pe viaţă: Pavlovici fusese castrat de nemţi, ca să nu mai poată contribui la reproducerea „trădătorilor sârbi", iar lui Obilici îi fusese incizată pe frunte o svastică. Deşi făcuse, în câteva rânduri, transplant de piele, în

---

[8] Vezi *Moartea s-a născut la Sarajevo,* de acelaşi autor (n. trad.).

[9] Porecla unei formaţiuni paramilitare sârbeşti, „Garda Voluntarilor", condusă de celebrul Zeljko Raznatovici, supranumit Arkan (n. trad.).

mod cu totul misterios svastica îi reapărea, chiar dacă abia conturată. Din această cauză, se obişnuise să poarte în permanență o şapcă cu cozoroc lung, trasă deasupra ochilor.

Atunci, în 1945, îşi crestaseră antebrațele cu o baionetă nemțească, devenind frați de cruce. Juraseră răzbunare şi, de aceea, aleseseră cariera armelor. Se impunea să fie cât se poate de bine pregătiți pentru momentul în care aveau să-şi plătească datoriile. S-au reîntâlnit după mai bine de patruzeci şi cinci de ani, când războaiele din Croația şi cele din Bosnia le-au umplut inimile de mulțumire. Dacă şi-ar fi păstrat sufletul de copil, ar fi considerat că răzbunarea fusese dusă până la capăt Dar, între timp, pofta de sânge îi transformase definitiv. Asemenea multora ca ei, n-aveau să se mai oprească până când focurile Gheenei nu-i vor fi înghițit.

Obilici umple din nou paharele până la buză, după care se lasă pe spate, răşchirându-şi picioarele. De sub cozorocul lung, ochii lui rotunzi şi lipicioşi, despre care n-ai spune, în ruptul capului, că ar putea fi ochi de soldat, zâmbesc tot timpul, aidoma zâmbetului dulce al morții.

— În sfârşit, ne vom bate cu Anticristul! sparge el tăcerea Luptele cu ustaşii şi cu musulmanii din jur n-au fost decât poligoane de încercare. Războiul Sfânt abia de-acum începe! Şi nu se va termina niciodată, asta o garantez! Cât va mai exista un sârb în viață, americanii nu se vor opri din a-şi plânge morții.

Pavlovici nu se repede să răspundă. Soarbe pe îndelete whiskyul scoțian, scărpinându-se, gânditor, după ureche.

Obilici nu-l îndeamnă nici el la vorbă. Are un respect deosebit față de maior, pentru care şi-ar da viața oricând, fără ezitare.

Pavlovici îşi face cicatricea să joace, măsurându-şi cu atenție cuvintele:

— Va fi o luptă între David şi Goliat!

— Exact! Şi ştim cum s-a terminat atunci!

— Ştiu şi eu. Şi mai ştiu că e doar o legendă. Slave, îți admir patriotismul. Nici eu nu l-am pierdut, dar, în comparație cu tine, sunt un infirm. Americanii vor rămâne în aer, amenințarea lor cu invazia terestră e o prostie. Îşi dau şi ei seama că nu se pot măsura cu noi, mai ales pe teritoriul nostru. Dacă n-ar avea avioanele şi rachetele, armata americană ar putea fi învinsă chiar şi de leneşii de francezi.

— Aşa e! Mirko, ascultă-mă bine, Vietnamul n-a fost nimic pe lângă ce-i aşteaptă aici.

— Dacă vor coborî din aer, Slave! continuă, imperturbabil, maiorul. Din păcate, războiul a început să se poarte prin cancelarii, nu pe câmpul de luptă. Aici doar se testează armele. În aşteptarea americanilor, ne vom război însă cu albanezii, fiindcă din cauza lor, la urma urmei, ne bombardează NATO. De aceea am şi luat hotărârea să vin aici cu batalionul meu. După ce toate se vor termina, blamul nu trebuie să cadă asupra trupelor sârbeşti.

— Armata sârbă nu poate fi o armată criminală, cât timp luptă pe teritoriul ei! punctează ferm Obilici.

— Fără îndoială, dar batalionul Bora nu se va bate cu rachetele şi avioanele NATO, ci cu UCK[10].

— Este, cumva, o crimă să-ți păstrezi integritatea teritorială?

— Nicidecum! Şi nu cred că stăm acum împreună să ne disculpăm sau să judecăm ce înseamnă crimă şi ce nu. Cel puțin, pentru mine, moral e ceea ce-i spre binele Serbiei. Chiar dacă sunt doar un mercenar.

— Mai întâi de toate eşti sârb.

— Vezi bine, murmură maiorul, schimbând, aparent fără motiv, cursul discuției: Ia zii, Radovan mai ține spelunca aia în Blazuj[11]?

— *La Motanul Chior!* exclamă colonelul, râzând. A pus şi o placă memorială: „Aici şi-a sărbătorit ziua celebrul comandant sârb de mercenari, maiorul Mirko Pavlovici." Pot spune că ai devenit o figură legendară în zonă.

— Şi acum a sosit timpul să mai agățăm câteva plăci din astea şi în Kosovo.

Obilici bate din palme, neținând seama de trabucul care îi cade pe jos.

— Mirko, nici nu ştii cât mă bucur că te-am reîntâlnit! Dacă vreodată o să-ți treacă prin cap să renunți la mercenariat, să ştii că se va găsi oricând un loc de comandant aici, pentru tine!

— Sunt bătrân, Slave! Alții, la vârsta mea, îşi duc nepoții în parc!

— Tu îi vei învăța să tragă cu puşca!

Un ciocănit în uşă la întrerupe tihna revederii. Aghiotantul lui Obilici pune un raport pe masă şi dispare, salutând.

— Raportul celei de-a doua zi de bombardament! face colonelul, prinzând foaia de hârtie cu două degete, ca pe un gândac strivit.

Îl studiază amândoi cu atenție. Dacă n-ar fi fost militari până-n

---

[10] Armata Albaneză de Eliberare din Kosovo (n. trad).

[11] Suburbie a oraşului Sarajevo (n. trad.).

călcâie, ar fi căzut pradă groazei. Chiar şi aşa, figurile lor se întunecă treptat, iar svastica de pe fruntea lui Obilici prinde un contur tot mai evident.

Raportul sumar este redactat în stil militar. S-au înregistrat explozii la periferia Belgradului, au fost atinse ținte în Kosovska Mitrovica şi a fost distrus emițătorul radio-TV de pe muntele Tastrebac. Pista aeroportului din Niş a fost scoasă din uz, iar o cazarmă din Urosevac a fost bombardată. Trei explozii s-au înregistrat în zona aeroportului Podgorica şi a fost lovit un depozit militar. Radarul din Ulcinj a fost atins. De asemenea, au fost bombardate complexele militare din Kumbur şi Radanovic, iar Centrul de Comunicații Militare de pe muntele Bukulia a fost ras de pe fața pământului. Cele mai grele lovituri le-a primit însă Prīştina. Rachetele de croazieră de pe navele americane din Adriatica şi bombardierele F-16, F-18 şi EA6B Prowler, care au decolat de la baza Aviano, din Italia, au declanşat un infern pe pământul, altădată atât de liniştit, al Iugoslaviei.

Trupul lui Obilici tremură imperceptibil, iar mâna i se crispează inconştient pe raportul militar.

— Porcii! scrâşneşte el din măselele-i puternice. Sălbaticii! Nu le-am făcut nimic, nici măcar nu i-am provocat! Cine se cred criminalii ăştia? Cu ce drept îşi arogă puteri dumnezeieşti? Şi ruşii stau şi le cântă în strună! S-au vândut şi ăştia pentru dolarii lor! Dar nu avem nevoie de nimeni! De nimeni! O să le arătăm noi cine sunt sârbii!

Pavlovici adulmecă paharul cu licoarea scoțiană, privindu-şi prietenul cu interes. Un zâmbet abia schițat i se agață de colțul cicatricei. A uitat ce înseamnă patima – cel puțin aşa crede – o dată cu prima lecție de mercenariat. Ştie că oamenii care nu se transformă în roboți, atunci când vine vremea armelor, sunt primii care cad pe câmpul de luptă. Identitatea devine o povară, iar un soldat trebuie să aibă asupra lui doar strictul necesar supraviețuirii, pentru a putea ucide. Moartea e uneori foarte comodă, mai ales atunci când îşi mai aminteşte că, oricum, sfârşitul îi aparține în exclusivitate. Toate astea le gândeşte acum Pavlovici, scobindu-se, nepăsător, între dinți, aşa cum obişnuieşte, paradoxal, înainte de fiecare masă. Şi va fi un ospăț pe cinste, ce-i drept! Numai cu gândul la el şi te şi saturi pe jumătate!

Pavlovici a trecut însă prea uşor peste observația colonelului, care a afirmat că, mai întâi de toate, a fost şi rămâne sârb. Patima, pe care o disprețuieşte acum atât de mult, îl va trăda în cele din

urmă. Dar dacă cineva i-ar fi spus acest lucru în acele momente, i-ar fi râs în nas!

Tigrii lui Arkan nu sar din papuci de bucurie la vederea noastră. Ne privesc cu un dispreț amestecat cu admirație. Spun despre noi că am fi ucigaşi fără patrie şi mulți nu-şi ascund dorința de-a nu ne fi aflat în preajma lor. Se deschide un „țarc” invizibil în jurul plutonului nostru. Pe cât se poate, suntem ignorați. Totuşi, am luptat alături de ei în Croația şi în Bosnia şi ştiu ce ne poate pielea ca militari, nu pot să nu ne respecte pregătirea ca sârbi, se simt într-un fel umiliți că s-a apelat la noi.

Dar nici noi nu suntem plătiți ca să închegăm relații de prietenie. Adaptăm rapid baraca la cerințele noastre şi pretindem doar să fie respectat programul de masă. Sara a fost numită definitiv încheietor de pluton, dar asta n-o face să-şi aroge vreun drept suplimentar. Nici faptul că e femeie nu o scuteşte de şmotru.

Ca să fiu drept, primirea rece care ni se face ne deranjează tot atât de mult pe cât ar deranja-o pe o cloşcă factura de energie electrică. Totuşi, ca să nu părem nişte oropsiți de paria, Colosul se plimbă țanțoş încoace şi-ncolo, făcându-şi muşchii să joace şi îndoind, în treacăt, cu nepăsare, un fier găsit în pragul curții. Or, în ceea ce-i priveşte pe soldați, competiția este de multe ori mai importantă chiar decât hrana.

După câteva şopocăieli şi ocheade discrete, dintr-o margine a taberei se apropie un sârb care poate fi socotit uşor o clonă a Colosului. Are capul perfect pătrat, cu o ceafă cât trupul unui adolescent. Se opreşte lângă Colos, măsurându-se cu el, în timp ce acesta striveşte în pumni două grenade de manevră, ca pe două nuci. Din grupul spectatorilor se ridică strigăte de admirație. Unii dintre ei îi aruncă confratelui lor câteva îndemnuri în limba sârbă.

Contracandidatul Colosului întinde o mână ceva mai mică decât cupa unui excavator, prezentându-se scurt:

— Borislav Giuchici!

Cei doi îşi strâng carabele. Nici unul dintre noi nu ar vrea să simtă în vreun fel strânsoarea care produce un scrâşnet ca al şenilelor de tanc.

— Soldat de rangul întâi Frederick Sheldon!

— American? întreabă, uşor surprins, Borislav.

Colosul însă se găseşte într-unul dintre puținele sale momente de luciditate şi parează:

— Neozeelandez! răspunde el, sperând să nu fie întrebat nimic

despre geografia locului, în legătură cu care cunoştinţele sale sunt mai mult decât sumare.

— Te încumeţi la o partidă de box? continuă Borislav, într-o engleză mai scâlciată decât pantofii unui şomer.

— Depinde cât!

Sârbul nu pricepe prea bine la ce se referă acel „cât", dar când află că e vorba de bani se bucură ca un câine care şi-a amintit locul de taină în care şi-a îngropat osul. Reţeta e destul de grasă, deşi e departe de a se compara cu bursele profesioniştilor. Meciul însă se anunţă la fel de spectaculos.

Surprinzător cât de mult îi apropie pe oameni pariurile şi spectacolul legat de ele! În câteva minute, „ţarcul" trasat în jurul nostru a dispărut şi orice diferenţă dintre noi s-a stins cu desăvârşire. Există chiar şi un ring, ceea ce ne stârneşte mirarea. Sârbii îşi dau coate, amintindu-ne că ne aflăm, totuşi, pe teritoriul unei baze sportive!

Meciul este stabilit pentru ora şapte seara când, se pare, comandanţii se retrag la şedinţa de analiză zilnică. Fachirul şi cu Otto şi-au băgat toţi banii în pariuri, drept care se ocupă personal de Colos pentru a-l aduce la forma maximă. Neamţul îi arată două şmecherii, chipurile secrete de serviciu – pentru care însă Colosul fusese dat afară din şcoala de corecţie – în timp ce Fachirul îl supune unui antrenament psihotron. La pregătire participă chiar şi Smirnoff, atent drămăluit de Otto. Numai Sara nu prea e de acord. Întrezărind efectele benefice pe care le-ar putea avea meciul asupra integrării colective, termină prin a se spăla pe mâini. Ba chiar scapă un sfat, cum că uriaşul ar trebui să lovească mai mult la ficat, având în vedere că dovleacul partenerului său pare meşterit cu ajutorul picamerului.

Spre deosebire de alte dăţi, Colosul e pătruns de importanţa mizei, păstrându-se într-o tăcere desăvârşită. Nu icneşte nici când Otto îl ia la bumbăceală pentru a-i descoperi eventualele puncte slabe. Sare coarda o jumătate de oră, fără întrerupere şi fără să greşească nici măcar o singură dată. Pumnii săi se reped asupra unui stâlp de susţinere a barăcii şi astfel, o echipă de dulgheri capătă de lucru pentru câteva ore. Nu sunt supăraţi, ci, dimpotrivă, îl îndeamnă pe Colos să se folosească de câţi stâlpi are nevoie.

Pe de altă parte, pregătirea adversarului se desfăşoară în taină. Încerc s-o fac pe iscoada, dar sunt repede alungat. Nici dolarii pe care-i pun în joc nu pot cumpăra vreo informaţie. Mă întorc cu

coada între picioare, stârnind disprețul Colosului, care proclamă că, dacă nu sunt bun de nimic, s-o fac măcar pe sacul de box. De atâta efort, Colosul scapă o băşină, care-l face pe unul dintre dulgherii sârbi să exclame, cu ochii pe cer:

— Iar încep câinii să bombardeze!

O dată cu apropierea orei H, atmosfera devine tot mai tensionată, iar pariurile intră în linie dreaptă. Potlogarii de la bursa de pariuri din New York ar păli de invidie. Se pariază chiar şi pe runda şi minutul în care va lua sfârşit lupta. Bidonaşele prind să circule cu vioiciune, ignorând însemnele naționale. Faptul că le-am adus pleaşcă o distracție pe viu ni i-a apropiat definitiv pe sârbii care, ca orice slavi, sunt tot atât de sentimentali, pe cât sunt de sălbatici. Întrucât există o diferență numerică enormă între cei care alcătuiesc cele două galerii, se cade de acord ca acestea să-şi țină gura. Sârbii consideră asta un dar pentru noi, deşi ştim că au acceptat atât de rapid din alte considerente: să nu stârnească curiozitatea vreunui comandant.

Mai greu e cu găsirea unui arbitru. Ne batem, care mai de care, cu pumnii în piept, mărturisindu-ne sincera imparțialitate, dar în privința asta suntem grădinari cu toții, aşa că rămânem cu castraveții nevânduți. Meciul e pe punctul de a nu se mai putea disputa.

Negocierile prind contur o dată cu sosirea lui Pavlovici. Ca orice comandant destoinic, acesta vrea să verifice modul în care am fost cazați. În pofida îndoielilor noastre, ideea unui meci de box nu-i displace deloc. Ba chiar o consideră strălucită, cu condiția ca rezultatul final, oricare ar fi, să nu stârnească duşmănii.

I se dau toate asigurările necesare, inclusiv din partea combatanților. Este acceptat, în unanimitate, ca arbitru al cotonogelii. Nici nu putea fi altul mai imparțial: sârb, dar comandantul Colosului!

Ora şapte a sosit. Nimeni, nici măcar sârbii nu mai bagă în seamă rachetele de croazieră care încep să zboare pe deasupra taberei în căutarea țintelor stabilite. Pavlovici controlează cu atenție mănuşile celor doi şi le cere, ca un arbitru autentic, să respecte cu strictețe regulile şi să nu folosească lovituri nepermise. Colosul întreabă care sunt alea şi, după ce i se explică, exclamă cu nedumerire:

— Păi, atunci nu rămâne decât să ne uităm unul la altul!

Pavlovici nu se enervează. Îi mai face o dată desenul, iar Colosul, deşi nu e foarte convins de justețea unor astfel de reguli,

sfârşeşte prin a le accepta în cele din urmă, lupta începe. Cei doi îşi dau târcoale, studiindu-le cu atenție. Colosul încearcă vigilența lui Borislav, trimițând pe neaşteptate o directă de dreapta, urmată de un upercut de stânga Sârbul bagă însă la timp în marşarier şi pumnii Colosului umblă după muşte. La rândul lui, eschivează de câteva ori cu uşurința unui puncheur de categorie uşoară. Are un joc de picioare care ar putea figura oricând pe un ring de dans. Sârbul însă declină invitația, mimează o lovitură cu stânga şi dreapta lui zdruncină căpățâna Colosului. Probabil că altul ar fi zburat din ring, dar uriaşul nostru nu reacționează mai mult decât un bombardier atins de o alică.

— N-am nevoie de mângâierile tale tandre! bravează el. Pentru asta ți-l pot oferi pe Otto!

Borislav execută un un-doi perfect, trimițându-i din nou căpățâna la plimbare. Dar Colosul a mâncat beton în copilărie.

Îl prinde descoperit pe sârb şi-i expediază un upercut la ficat. E rândul sârbului să se dea mare, dar nu reuşeşte să păcălească pe nimeni. Stă cam într-o parte, ceea ce denotă că uriaşul şi-a atins ținta. Repriza se încheie în ovațiile noastre.

Meciul, prevăzut pentru zece runde, continuă în aceeaşi notă, doar că, în loc să obosească, cei doi accelerează ritmul loviturilor. S-au umplut de sânge, fiind de-a dreptul fioroşi. Singurul ochi al Colosului e pe jumătate închis. Mai mult, trebuie să-şi dibuie adversarul. Culmea e că reuşeşte de minune, de parcă ar avea radare în mănuşi. Pe neaşteptate, îşi repede barosul de sus în jos drept în creştetul sârbului şi, pentru prima oară, acesta îngenunchează cu un răget de bivol. Colosul e gata să-l execute cu un genunchi în gură, dar e oprit la timp de Pavlovici, care-i reaminteşte de regulament.

— Nu pot să răsfoiesc manualul în timp ce mă bat! explodează Colosul, exasperat de chițibuşurile boxului. Nu l-am lovit sub centură, din moment ce nu are capul garnisit cu testicule!

După ce se ridică, Borislav se repede ca o locomotivă scăpată de sub control, dar în clipa următoare Colosul e în spatele lui şi sârbul se opreşte în corzi. Reia atacul şi mai furibund, dar Colosul eschivează din nou.

— La dracu'! strigă Borislav, indignat, la rândul lui. Stai pe loc, omule, nu ne jucăm de-a puia gaia!

Coace o lovitură care să pună capăt meciului, când Colosul face o săritură surprinzătoare în spate, urmată de un salt înainte, catapultându-şi pumnii direct în figura sârbului. E prea mult,

chiar şi pentru unul ca Borislav. Cade pe-o parte, cu capul bălăngănindu-se în afara ringului. Pavlovici îl numără cu scrupulozitate, în timp ce Colosul se şi visează campion absolut. Spre surprinderea tuturor, Borislav se ridică înainte de terminarea numărătorii. Se clatină zdravăn. E clar că de astă dată Colosul îl va nimici. Însă Borislav nu intră în gardă. Îşi ridică mâinile şi se recunoaşte învins. Îl îmbrățişează pe Colos şi-i saltă caraba.

— Eşti mai tare, scânceşte el printre buzele strivite. Dar nu te înfoia. Cer dreptul la revanşă.

— Îți stau oricând la dispoziție! zbiară Colosul, cum a văzut prin filme. Trebuie să recunosc că şi tu eşti bun.

Se gratulează reciproc, fiind gata să se ia din nou la bătaie pe chestia „ba tu eşti mai bun". Cad de acord ca, în această dispută, să-l înlocuiască pe Pavlovici cu o butelcă de votcă. Ca să nu stârnească disensiuni, vulpoiul de maior îngheață pariurile până la meciul-revanşă. Evident că asta ne stârneşte nemulțumirea, fiindcă eram în drept să le luăm banii sârbilor. E de-ajuns însă o singură privire a maiorului, ca spiritele să se potolească. Fachirul, cu toate tehnicile lui, e încă mic copil pe lângă performanțele lui Pavlovici în domeniu.

Seara se încheie într-o fraternizare entuziastă şi, dacă n-au scos banii, Tigrii nu ezită deloc să scoată rachiul. Se naşte o nouă competiție: cine bea pe nerăsuflate cinci pahare pline ochi.

Abia când se dă stingerea, ne despărțim şi ne retragem în paturile de campanie. În scurt timp, sforăiturile noastre se unesc într-o armonie deplină cu cele ale gazdelor. Câte un supersonic care ne survolează încearcă să le concureze, dar fără nici o şansă.

Dis-de-dimineață, suntem treziți de ordine strigate şi de cântecele ritmate ale trupelor care se antrenează. Prin dreptul barăcii noastre trece un pluton de douăzeci de Tigri, cântând sacadat, în ritmul tropăiturilor:

Noi suntem sârbi,
Ca să se ştie,
Trăiască Serbia!

Noi suntem armata sârbă,
Tigrii lui Arkan,
Trăiască Serbia!

Până la plecarea noastră spre Kosovo, proiectată pentru miezul

nopții, ne petrecem ziua în postură de spectatori. Metodele de instrucție sunt printre cele mai dure, iar accidentele, inevitabile. Un combatant care se aruncă sub un tanc pentru a-l mina, lăsându-l să treacă peste el, își prinde laba piciorului sub șenilă. Sângele îi curge șuvoi, dar soldatul nu țipă de durere, ci de necaz. Va fi dezafectat și privit cu oprobriu. Nu va renunța însă și va reveni, după o lună, cu o proteză în locul piciorului zdrobit, ca să continue pregătirea.

O grenadă de asalt explodează prea aproape, orbind un alt combatant Nici el nu va renunța Se va înscrie în plutonul de kamikadze, pentru ca, înfășurat cu un brâu de dinamită, să poată lua cu el cât mai mulți dușmani când se va lăsa dinadins prins.

Un alt soldat se aruncă prea devreme din elicopter și-și fracturează ambele picioare. Va rămâne paralizat pe viață, dar, din scaunul lui cu rotile, va mânui greaua mitralieră Skoda, dintr-un buncăr plasat în calea trupelor NATO care ar invada Serbia.

Asemenea accidente se întâmplă destul de rar. Tigrii sunt veterani ai războiului din Croația și stăpânesc cu pricepere toate mijloacele de luptă. Pot conduce orice tip de vehicul, de la jeep la tanc și elicopter, mânuind la fel de bine cuțitul, ca și aruncătoarele de grenade. La mare preț sunt lunetiștii. Îi găsești în locurile în care te-ai aștepta cel mai puțin. Pot nimeri o monedă de un cent de la două sute de metri. Armele lor, dotate cu detecție în infraroșu, sunt reginele înzestrării armatei.

Luptele corp-la-corp se desfășoară fără menajamente. Doar loviturile mortale nu sunt duse până la capăt Un deget rupt, o claviculă dislocată sau un cap spart nu reprezintă ceva ieșit din comun. Vinovatul e întotdeauna cel care le suportă. Instructorul lor, un sârb mic de statură și mustăcios, se laudă că nici o zi de antrenament nu se încheie fără un „eveniment”.

O atenție deosebită este acordată trupelor de comando, instruite să lupte în spatele inamicului. Sunt foarte tineri cu toții, măsurând peste un metru optzeci înălțime. Au un program de pregătire asemănător cu al nostru, fiind avantajați însă de cunoașterea reliefului. Pot să efectueze în orice condiții munca unui genist, ca și pe cea a unui transmisionist sau artilerist.

Obilici și Pavlovici s-au cățărat pe clădirea comandamentului, de unde urmăresc, prin binoclu, vânzoleala comună. Pe o măsuță adusă de un soldat tronează o altă sticlă, soră bună cu cea băută cu o zi înainte. Din când în când, colonelul mai transmite indicații prin stație instructorilor de luptă.

Prânzul îl luăm cu toţii împreună, la nişte mese lungi, aşezate ca într-o trapeză mănăstirească. Un borş sârbesc, fasole cu ciolan şi mere. De băut, numai apă de izvor. Colosul crede că e vorba de o neînţelegere şi îl cheamă la el pe sergentul de serviciu pe bucătărie.

— Măi „ici”, strigă el, dovedind că prinsese câte ceva din fonetica numelor locale, nu ţi-a vorbit nimeni până acum de efectele negative pe care le poate avea apa asupra organismului uman? Nu urmaţi şi voi nişte cursuri de medicină?

Sergentul ştie tot atâta engleză cât un papagal crescut în sudul Franţei. Gustă din cană şi clatină aprobativ din cap.

— *Do sada najbolji!*[12]

— N-am auzit de marca asta, se declară nemulţumit Colosul. Smirnoff, Rasputin, Finlandia, Russkaia, Stalicinaia…

Sârbul pricepe şi-şi arată dinţii stricaţi. Prin mimică, dă de înţeles că votca nu e permisă înainte de ora opt seara. Colosul are însă alte tabieturi. Îl pune pe sergent să bea toată cana cu apă, transmiţându-i că, în conformitate cu fusul orar al Noii Zeelande, patria lui de convenienţă, ora opt e cam de multişor depăşită.

Prin zonă se nimereşte şi Pavlovici, foarte atent, ca întotdeauna, la mâncarea trupei. Pentru Colos, prezenţa lui devine mană cerească.

— Domnule maior, raportez că nu înţeleg nimic din ce vrea să-mi transmită individul ăsta, care nu numai că nu mă lasă să mănânc, dar bea şi din cana mea.

— E limpede, zice maiorul, după ce pricepe toată tărăşenia. La masa asta nu se serveşte votcă.

— Atunci, la care? întreabă, politicos, Colosul, ridicându-se pe jumătate, pentru a privi în jur. Ia întrebaţi-l!

Pavlovici deschide gura, dar în loc s-o facă pe translatorul îl porcăieşte pe uriaş, purtându-l prin mai multe locuri de mult uitate.

— Nu trebuie să respect programul lor, zice Colosul cu ţâfnă, noi suntem încă în perioada de refacere.

Aici are dreptate. Maiorul nu poate să-l contrazică, în schimb face o ultimă încercare de a-l convinge că nu e frumos să ceri gazdelor alte feluri decât cele pe care ţi le oferă. Dar Colosul nu a auzit în viaţa lui de regulile de politeţe şi, în consecinţă, cere amănunte. Maiorul îl invită din nou la o plimbare prin diverse

---

[12] Mai bună ca oricând! (lb. sârbă, în orig.), (n. trad.).

organe, apoi pleacă țanțoş, ca un cocoş care tocmai a primit rezultatul de la testul SIDA.

Sergentului însă, care, după meciul de box, devenise un fan al americanului, i se face milă şi îi aduce pe furiş o cană de-un litru plină ochi cu rachiu. Colosul îl ridică în grad şi-i prevede un viitor luminos, alături de alte figuri istorice legendare. Nici măcar nu-şi ascunde intenția de a nu ne face părtaşi la carafa lui. Îşi calcă, totuşi, pe inimă şi-i oferă lui Otto un păhăruț. Ştie că, în clipele grele, tot de-acolo va veni salvarea.

— Pruncul care nu țipă nu primeşte țâță! ne învață el, sfătos. Bunele maniere despre care clămpănea maiorul nostru adineauri nu fac decât să strice relațiile normale dintre oameni. Am participat cândva la o petrecere dată de un miliardar, pe post de bodyguard la un cârd de curve care urmau să-şi facă numărul cu acea ocazie. Nu mai văzusem în viața mea o adunătură atât de mare de scorțoşi. Îşi plimbau paharele de colo-colo, de parcă tocmai primiseră câte un buzdugan ghintuit în cur. Se sclifoseau şi se scălâmbăiau, schimonosindu-şi gura şi nasul, ca şi cum ar fi plutit pe un strat de excremente de cămilă.

Colosul linge farfuria, trăgând o râgâitură de bogdaproste. Nu continuă decât după ce-şi alintă gâtlejul cu rachiul sergentului.

— Cum vă spuneam, era o plictiseală ca la un concert simfonic. Nici curvele pe care le păstoream nu reuşiseră să învioreze atmosfera. Diverşi creatori de modă, scriitori, pictori şi alți cârnați beliți îmi aruncau priviri de conți ieşiți de la umblătoare, în timp ce damezele, îmbrăcate în rochii lungi şi sulemenite ca dosul unei maimuțe, pufneau pe nas ori de câte ori treceau pe lângă mine, de ziceai că nu şi-au mai şters mucii de-un an de zile. Pe scurt, nu era o atmosferă pe care s-o ții minte toată viața. Am golit câteva pahare dintr-o pişoarcă aflată într-un cazan, căreia toți îi spuneau „cruşon" şi o lăudau, umflându-şi bucile obrajilor ca nişte babe la examenul ginecologic, dar pot spune că până şi urina de flamingo ar fi fost mai bună. Drept care am agățat o aschimodie cu papion, tot aşa ca pe sergentul ăsta, cerându-i politicos o băutură mai pentru bărbați. S-a dovedit a nu fi fost chelnerul, ci unul dintre invitați, aşa că m-am scuzat, frumos, ştergându-mi nasul de papionul lui şi am hotărât să-mi croiesc singur drum spre obiectul dorințelor mele fireşti. Paşii m-au purtat în bucătăria în care trebăluiau câțiva chinezi mici şi galbeni. Cu ăia nu m-am înțeles nici cât cu sârbul ăsta, mai ales că, dată fiind diferența de înălțime, nici nu prea îi auzeam. Când l-am ridicat pe unul dintre

ei, la întâmplare, la nivelul urechilor mele, ăilalți au prins dintr-o dată să se agite, să chiraie şi să facă tot felul de mişcări din mâini. Am înțeles că ar fi un soi de specialişti în karate, aşa că i-am trosnit la grămadă cu masa pe care preparau bucatele lor scârboase şi mi-am continuat drumul. Cu alte cuvinte, vreau să spun că nu ajungi nicăieri dacă te iei după bunele maniere. A trebuit să cotrobăi prin tot căsoiul miliardarului, pe lângă care hotelul *Hilton* era un biet cort de campanie. În cele din urmă, în ultima cameră, cum se întâmplă şi în poveşti, dau peste biblioteca tipului. Nu stau acum să vă relatez tot ce era scris pe etichete, dar e cert că nu se repetau nici măcar o singură dată. Tocmai terminasem un volum, când uşa se deschide, lăsând să treacă o dameză cu rochia crăpată până la buric, care mă întreabă cu ce ocazie navigam prin zonă. Conform bunelor maniere, mă prezint şi-i fac o expunere de motive, cum se zice atunci când te prinde nevasta cu alta în pat. Bineînțeles că nu am ajuns la nimic bun. Dameza prinde să cotcodăcească ca o găină la primul ei ou, pretinzând că în camera cu pricina nu au voie decât intimii casei şi că ea ar fi chiar soția gazdei. Cum din cauza bulbucilor pe care-i făcuse la gură s-a înecat, sar s-o scap, turnându-i pe gât din sticla pe care tocmai o dezvirginasem. Când colo, dameza se face mai roşie ca flamura comunistă şi dă ochii peste cap. Acum, câteva noțiuni de prim-ajutor mai cunoşteam şi eu. Pe scurt, când tipa îşi revine şi realizează că atârnă de pendulul meu, trage iar pe dreapta Dar vezi că, în inconştiența ei, mă strângea între pulpe şi-şi mişca şoldurile de ziceai că a făcut şcoală în Place Pigalle. La răstimpuri se mai trezea şi trăgea câte un chirăit haiducesc. Nu mi-a dat drumul până când nu a considerat că o salvasem total. Cum şi-a reintrat în pielea gazdei, a luat-o iarăşi cu scandalul, că, adică, nu mi-e ruşine să-mi şterg membrul de draperia ei de pluş?! Desigur, tipul care alcătuise bunele maniere uitase să menționeze şi faptul ăsta, pe care însă minima igienă îl cerea, fără doar şi poate. A rămas cu ochii la pendulul meu şi a dat iar să leşine. De astă dată şi-a luat singură perfuzia şi al naibii să fiu dacă nu ştia să ducă la bun sfârşit un act medical. Poate că am fi continuat mult şi bine să bem şi să ne coțăim, dacă nu ne-ar fi întrerupt miliardarul de bărbatu-său, intrat pe o uşiță dosnică. Nu vă mai spun că ăsta era un fel de confrate de-al lui Otto şi a pretins să fie salvat şi el.

— Opreşte-te! Macini ca o moară stricată! intervine Sara, cu o voce scârbită. Am rămas singuri la masă.

— Frederick, piuie şi Fachirul, mă întreb ce face dacă va trebui să termini cu mercenariatul şi să începi o viață nouă?! Cred că nici o colectivitate nu te va accepta.

— Fleoşc! face Colosul, privindu-l ca pe o căcărează de capră. Decât să te frigă de soarta mea, mai bine te-ai gândi la tine. Pentru mine se va găsi oricând un loc pe lumea asta. Altfel nu m-aş fi născut, nu?!

— Înțelept ai vorbit, camarade, murmură Otto. Nimic nu apare la întâmplare. Omenirea va avea nevoie de ucigaşi atât timp cât va popula Pământul. Când a murit, Dumnezeu ne-a lăsat ca moştenire naşterea şi moartea.

— Dumnezeu nu a murit, Otto, replică Sara. E din când în când în Sabat şi bea şnaps ca să-şi mai uite necazurile.

În loc să protesteze, ca de fiecare dată când discuția depăşeşte limitele sale de înțelegere, Colosul întreabă cu o voce şovăielnică:

— Voi, care sunteți mai luminați, chiar credeți că există Doamne-Doamne?

— De ce, ți-e frică?

— La ce să-mi fie frică?! exclamă Colosul, nedumerit. El m-a creat. El să se descurce cu mine. Asta, în cazul în care există. La urma urmei, dacă există popi şi biserici nu înseamnă nimic.

— Mă uimeşti, Frederick! fredonează Sara. Ai început să-ți pui întrebări existențiale!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! se oțărăşte Colosul. Şi nici nu mă interesează problema. În contractul meu nu scrie despre asta.

Mă înhață de braț şi-mi cere să-l însoțesc într-o plimbare în scopuri digestive. Luptăm de aproape zece ani împreună, ceea ce-l face să aibă încredere numai în mine.

— Nu că m-ar interesa în mod deosebit, zice el, după ce ne-am depărtat, dar mai e ceva după ce-o mierlim?

— Depinde dacă tu crezi sau nu, îi răspund cu gândul aiurea.

— Mofturi! Aş fi putut crede oricât că în cana împuțitului de sârb era votcă, fiindcă tot apă era!

Dă roată cu privirea, asigurându-se că suntem singuri. Pentru prima oară de când îl cunosc, îl văd oarecum stingher.

— Ştii… pe ăştia nu-i prea cunosc, n-am chef să râdă de mine. Dacă era Gill sau Fidjianul sau Aiki[13] era altceva Florine…

— Dar zii odată! Ai luat vreun sifilis?

— Mai rău! De câteva nopți îmi apare în vis un tip bărbos, plin

[13] Personaje din romanele anterioare ale autorului (n. trad.).

de sânge, cu un cuțit înfipt în inimă. Tipul mă priveşte de fiecare dată fix, își scoate cuțitul şi-mi cere să-l omor. Şi exact în clipa aia mă trezesc. Să mi se întâmple tocmai mie, care n-am visat niciodată decât păsărici şi arme! O fi ceva. Tu te pricepi la vise?

Nu prea ştiu ce să-i răspund; cu Colosul poți avea surprize atunci când discuți despre altceva decât despre lupte sau dameze. Sunt tentat să-l iau în balon, dar ceva mă opreşte.

— E doar oboseala. Te deranjează aşa de mult visul?

— Deloc! Am zis să te întreb, crezând că ştii tu mai multe.

Nu sunt dispus să încep o discuție pe teme mistice, mai ales cu Colosul. Nici îndeajuns de plecat nu sunt ca să fac pe psihiatrul. Pot fi însă un bun camarad.

— Fredy, trebuie să aibă vreo legătură cu bibilica ta, dar n-ai de ce să-ți faci probleme – mansarda are uneori manifestări ciudate.

Colosul se arată mulțumit de concluzie. O dată enigma rezolvată, face stânga-mprejur.

— Ştiam eu că mă pot încrede în tine. Deşi m-ai fript de vreo două ori.

La miezul nopții suntem îmbarcați într-un camion militar, care o ia, fără multă vorbă, spre Sud. Pavlovici ne face rezumatul misiunilor viitoare. Se desprinde concluzia că vom forma un punct mobil, pentru a putea scăpa de orice încercare de detectare din partea americanilor, care, se ştie, fac fotografii prin zonă.

— Pentru început ni s-a repartizat oraşul Izbica din centrul zonei Kosovo, precizează maiorul, dându-şi ifose. Suntem în război, aşa că veți folosi toate metodele pentru evacuarea oraşului. Nu trebuie să mai rămână acolo nici picior de albanez. Vreau să spun, viu. E posibil să întâmpinăm rezistența trupelor UCK sau chiar a unor comandouri aruncate de NATO în Kosovo. Conlucrăm cu poliția sârbă şi cu trupele lor de interne, dar formăm o celulă autonomă. Dacă vă vine cumva nefericita idee de a vă lăsa atinşi de vreun glonț, mai bine să muriți. Cei răniți vor fi transportați într-un spital din Africa, pe propria lor cheltuială, iar banii de contract vor fi donați armatei sârbe.

— Bine, zic eu şi dacă vreunul dintre noi moare, îşi plăteşte singur cheltuielile de înmormântare?

— Nu va fi nici o înmormântare. Cadavrul va fi ars pe loc, acolo unde se găseşte.

— Asta înseamnă că cei dragi nu vor putea veni să ne aducă o floare şi să aprindă o lumânare! se trezeşte vorbind Colosul.

— Nu există aşa ceva, puteți fi liniştiți. Vreau să spun că nu

există pe lumea asta vreo ființă căreia să-i fiți dragi.

Aici greşea, cel puțin în privința mea. Liana m-ar fi plâns, poate nu mult, dar măcar atât cât să se ştie că am existat şi eu pe acest pământ bolnav. Gândul la ea şi la fetiță e tot ceea ce a mai rămas uman în mine. O iconiță încrustată în poarta Infernului, la care se închină iluzii surde.

Izbica pare un oraş în asediu. Doar câțiva oameni pe străzi, mergând cu paşi grăbiți şi privind înfricoşați în toate părțile. Rarele magazine deschise vând direct în stradă, printr-un grilaj metalic. Un şir de camioane şi de automobile, însoțite de refugiați mărşăluind pe jos, ca nişte infanterişti care se retrag, este oprit la periferie de un baraj al poliției. Li se rețin actele şi, în schimb, primesc o adeverință trasă la copiator, fără nici o dată de identitate.

În depărtare se aud bubuiturile înfundate ale bombardamentelor aeriene. Antiaeriana răspunde cu tiruri lungi, mai mult de complezență, ca să nu zică americanii că au intrat într-un sat fără câini. Un fum gros se ridică la orizont, înnegrind albul celor câțiva norişori. Peste tot, un zgomot surd de motoare ambalate, de vaiete şi de chemări.

În vacarm, distingem focuri de pistol-mitralieră trase din apropiere. Colosul nu mai aşteaptă ordinul. Conduce năvalnic jeepul care ni s-a pus la dispoziție o dată ajunşi în oraş, în timp ce Otto armează mitraliera cu care e dotată maşina. Țeava brumărie se prelinge de-a lungul zidurilor cenuşii, în căutarea unui os de ros.

Ne oprim pe o străduță în pantă. Aici, câțiva polițişti sârbi au luat poziții după câteva baraje improvizate, vizând o casă izolată, înconjurată de o curte plină de copaci. Un căpitan de poliție schimbă câteva cuvinte cu Pavlovici şi, cu un uşor regret, ordonă retragerea. Polițiştii se îmbarcă într-un camion şi se îndreaptă spre periferie. A venit timpul nostru. Vom semăna din nou moartea cu aceeaşi nepăsare cu care un criminal în serie îşi execută victimele.

Se trage în noi dinspre casă. Ar putea fi mai mulți luptători albanezi, sau unul singur, care-şi schimbă mereu poziția, pentru a stârni confuzie. Otto ocheşte, slobozind câteva rafale scurte. I se răspunde cu un potop de foc. Abia apucăm să ne ascundem. E clar că avem de-a face cu o unitate de luptă infiltrată în oraş. De pe dealul din apropiere, o mitralieră grea scuipă snopuri de gloanțe, care muşcă asfaltul şi pietrele din jurul nostru.

Ne împrăştiem, pentru a înconjura casa. Mă arunc într-un şanț,

pe fundul căruia e o conductă şi-mi pregătesc grenadele, în spatele meu aud, deodată, o răsuflare grea şi simt cum mi se scurge sângele din trup. Apuc pumnalul, rotindu-mă ca un titirez. Cât pe ce să-i retez nasul Colosului.

— Te-ai scăpat pe tine de frică, este? zice el, pipăindu-şi, precaut, nasul borcănat. Ce stai aici ca o curcă neregulată! Lasă naibii grenadele, se trage din coşmelia din spatele casei.

Saltă pe neaşteptate pe buza şanţului, prinzând să se târască de-a lungul gardului. Îl acopăr cu AKM-ul meu, pe care-l strâng cu drag în mâini. Un glonţ, care se înfige cu un plesnet sec la un centimetru de faţa mea, îmi dă de ştire că tipii au printre ei şi un lunetist.

— Stai pe loc! îi transmit Colosului prin staţie.

Mă las pe fundul şanţului, scoţând periscopul, care seamănă cu un furtun de frigider, în căutarea lunetei ucigaşe. Trece ceva timp până o descopăr, ceea ce, evident, îl nemulţumeşte pe Colos.

— O mai freci mult? Te anunţ, pentru orice eventualitate, că nu participăm la o serbare câmpenească.

Lunetistul se cocoţase în vârful unui stejar stufos. Se vede clar că nu e prea şcolit. Datorită faptului că uitase să-şi ungă lentila cu grăsime, îl localizez la fix. Mă târăsc în capătul îndepărtat al şanţului, lăsându-mă pe spate, atât cât să-l iau în cătarea pistolului. Bătrânul meu Carpaţi, care m-a scos din multe belele, ţine să arate că nu şi-a pierdut îndemânarea. Trag trei focuri, unul după altul şi lunetistul cade ca o ghindă coaptă. Inamicul înteţeşte focul, ceea ce e o mare greşeală. Ajuns la magazia cu pereţi de scândură, Colosul îi dă ocol, chiar pe la temelie, desfăşurând în urma lui o sârmă de pe un mosor nu mai mare decât al unui croitor leneş. La răstimpuri, înfăşoară sârma în jurul unui tubuleţ cu explozibil. Când să se depărteze, uşa înaltă se deschide brusc şi se trezeşte faţă-n faţă cu un albanez cu beretă roşie, pregătit să-şi pună Kalaşnikovul la treabă. Colosul îşi foloseşte arma ca pe o măciucă şi în secunda următoare albanezul are capul despicat. Uriaşul abia apucă să se arunce într-o parte, când explozia se declanşează. Magazia se prăbuşeşte, luând foc imediat.

Continuă să se tragă dinspre casă, prinzându-ne descoperiţi.

— Ce faceţi acolo? strigă, disperat, Colosul în staţie. Doar n-o să luptăm numai Florin şi cu mine în războiul ăsta!

Nu primeşte însă nici un răspuns. Ne repezim amândoi, deodată, în spatele stejarului, lovindu-ne unul de altul. Numai eu mă umplu de vânătăi. Dar în locul pe care ni l-am găsit, suntem ca

şi scoşi din luptă. Colac peste pupăză, stejarul e luat ca punct de reper de cei cu mitraliera de pe deal.

Auzim două explozii aproape simultane. Din acoperişul casei din apropiere se ridică un fum dens. Focurile încetează, dar nu ne mişcăm decât atunci când auzim comanda Sarei. Intru în acelaşi timp cu Colosul pe uşa spartă şi mă aleg cu alte vânătăi. Pe podea zac întinse trupurile celor patru trăgători, chircite în cele mai ciudate poziţii. Otto şi Fachirul trag rafale scurte pe ferestrele dinspre stradă.

— Cu cine mai luptaţi? strigă, nedumerit, Colosul. Tipii care ne dădeau de furcă tocmai bat la poarta lui Scaraoţchi.

— E pentru mitraliera de pe deal, îl lămureşte Sara. Dacă-şi dau seama că am cucerit casa, ne-am putea trezi cu un obuz peste noi. Sau nu crezi că ar putea avea şi mortiere?

Nu ne grăbim să părăsim casa. Sara ne face semn către un chepeng mascat pe jumătate de covor. Luăm distanţă. Cu ajutorul unui cârlig prins de-o sfoară, Pavlovici saltă capacul, centimetru cu centimetru. Te poţi aştepta oricând la vreo capcană cu explozibil. Nu e însă cazul. Maiorul dă drumul la goarnă şi le cere celor care s-ar putea afla în pivniţă să iasă cu mâinile ridicate. Nu se întâmplă nimic, aşa că tot noi trebuie să punem botul.

Maiorul ne fixează cu privirea pe mine şi pe Fachir. Nu e nevoie să zică ceva ca să ne blestemăm steaua nenorocoasă. Îmi fac cruce cu limba, aruncându-mă, pur şi simplu, în gaura neagră. Ajuns jos, mă las pe-o parte şi mă rostogolesc, cu AKM-ul pregătit de repertoriu. În urma mea, indianul face acelaşi lucru. Treptat, ne liniştim. Ce-a fost mai greu a trecut.

Dar nu apucăm să trecem la cercetare. Un vuiet se produce pe neaşteptate şi, în momentul următor, Fachirul e prins cu capul sub fundul imens al Colosului. Uriaşul îşi roteşte ochiul, zâmbind libidinos:

— Miroase a păsărică! M-am gândit că v-ar putea fi de folos o mână de ajutor.

Indianul îşi revine cu greu şi crede că a fost atacat de terorişti. Trebuie să-l blochez, ca să-l împiedic să tragă. Pivniţa nu e, totuşi, chiar goală. De după un soi de etajeră prăfuită apare un bătrân lung şi sfrijit, însoţit de-o fetiţă de vreo zece ani. Ţine mâinile ridicate, de zici că vrea să susţină tavanul boltit îi aducem sus, iar bătrânul se apucă să turuie cum că s-a ascuns de luptătorii UCK.

— De ce oare nu te cred? rânjeşte Pavlovici. Prea miroşi a terorist.

— Ăsta terorist? se miră Colosul, inspectându-l pe bătrân ca pe o insectă nemaivăzută. N-ar fi în stare să tragă nici un pârț, fără să-şi zdruncine scheletul.

Pavlovici ne expediază, cerându-ne să anihilăm mitraliera de pe deal. Otto găseşte soluția ideală. Se înhamă cu purtătorul personal de rachete şi, la cea de-a doua lovitură, nimereşte în plin.

Treaba s-a cam terminat, aşa că ne pregătim să ne facem valizele. Apare şi maiorul, ştergându-şi pumnalul de un ştergar murdar, găsit pe o frânghie. Rânjetul lui de mulțumire ne dă de ştire că bătrânul „terorist" şi fetița au fost „rezolvați". Ne împărțim în trei grupe, după care continuăm scotocirea prin oraş, dar nu la întâmplare. Pavlovici are o hartă pe care a primit-o de la şeful poliției. Consemnul e clar: nici un locuitor al oraşului nu trebuie să mai rămână pe loc până la lăsarea serii.

Îmi aduc aminte de un film care prezenta metodele folosite de nemți în ghetourile de evrei. Asemănarea e frapantă. Doar că albanezii nu sunt duşi spre camerele de gazare, ci spre graniță şi aruncați peste ea.

M-am nimerit în grupă cu Colosul. Ne acoperim unul pe altul, intrând în case, de unde îi scoatem pe cei care nu s-au supus dispozițiilor poliției sârbe. Evident, Colosul e pus pe căpătuială. Îi percheziționează pe toți, cotrobăind peste tot prin locuințe. Eforturile sale nu dau însă rezultate pe măsură.

— Scârțani! murmură el, cu dispreț. Împuțitul ăla de maior zicea că sunt plini de mărci.

— S-o fi referit la mărci poştale, îi zic eu, urmărindu-l cum sfâşie o pernă.

— Trebuie provocați la un pocher! exclamă Colosul, găsind ideea-cheie.

Se şi grăbeşte să facă propunerea, dar albanezul ştirb căruia i s-a adresat îl priveşte ca pe un extraterestru.

— Tabinet, Popa Prostu'! îl îmbie Colosul, cu o undă de speranță în glas.

Nu are succes. Ideea de a începe un joc de noroc în mijlocul unui mic infern nu surâde nimănui. Lucrurile iau o altă întorsătură când, de sub un divan uriaş, e scoasă o tânără. Alte două femei în vârstă se reped la fată, flancând-o şi formând un fel de gardă personală. Turuie cu o viteză care-l ameţeşte pe Colos. Totuşi, acesta nu se declară mulțumit de rezultatul negocierilor. Pretinde că a văzut poza fetei într-un album al poliției, din care cauză evacuează casa. Unicul său ochi capătă sclipiri lubrice. Aş

vrea să-l opresc, nu de altceva, dar trebuie să ne continuăm misiunea, însă n-am chef să-i intru în labe. Când i s-a pus pata pe-un lucru, Colosul devine fiară dacă încerci să-l opreşti.

— Vom proceda în conformitate cu Acordul de la Geneva, zice el pe un ton oficial. Prizonier, dezbracă-te!

Fata, care cunoaşte ceva engleză, îşi flendureşte țoalele cu care este îmbrăcată, pentru a dovedi că nu ascunde nici o armă, dar Colosul e scrupulozitatea întruchipată. A auzit o mulțime de poveşti despre explozibili ascunşi în cele mai diverse locuri şi vrea să constate personal dacă există vreun dram de adevăr în toate acestea.

Tânăra n-are încotro. Rămâne numai în nişte bikini, acoperindu-şi sânii mari cu brațele încrucişate. Îl priveşte înspăimântată şi de-abia îndrăzneşte să mai răsufle. Colosului i se scurge un firicel de salivă din colțul gurii sale strâmbe. Nu mai depune nici un efort să-şi ascundă intențiile. Fata vrea să țipe, dar Colosul îi astupă gura cu palma sa murdară, prăbuşindu-se cu ea pe pat. N-am chef s-o fac pe voyeuristul. Ies în fața uşii, îndepărtându-le pe cele două femei care urlă şi se jeluiesc de mama focului. Când primesc ajutoare, sunt nevoit să trag un foc în sus, pentru a nu fi linşat. Îl blestem pe uriaş pentru că m-a transformat în santinela preacurviei lui, dar nici duhovnic nu m-ar fi împins inima să-i fiu. Când iese, este lac de sudoare, cu cascheta dată pe ceafă şi combinezonul descheiat.

— Poți să te duci, îmi transmite el. Şi mulțumeşte-mi că ți-am deschis calea. Putoarea asta are o păsărică mai periculoasă decât un mortier.

Nu-i urmez îndemnul. Oi avea eu destule păcate, dar violul nu a figurat niciodată pe lista mea.

— Mă, pe tine te-a convertit Otto! exclamă, bănuitor, Colosul. Eşti cârpă sau soldat?

— N-am primit încă buletinul de analiză referitor la sifilisul tău mai vechi, îi răspund nepăsător. Şi, pe urmă, mă feresc să am orice relație de rudenie cu tine, nu vreau să fim nici măcar şogori[14].

Familia tinerei s-a reunit şi porneşte un nou asalt. Colosul trage şi el, dar nu în aer. Un bărbat şi o femeie sunt ucişi pe loc, iar ceilalți dispar ca potârnichile. Din casă, apare şi fata, lividă, cu hainele aruncate în grabă pe ea. Se năpusteşte disperată asupra

---

[14] În argou, doi bărbați care s-au culcat cu aceeaşi femeie (n. trad.).

trupurilor care băltesc în sânge, cu un strigăt de fiară înjunghiată. Ca să preîntâmpine un nou atac, Colosul o leagă cu un fir electric şi-i face vânt pe scări.

— Zi mersi că ai rămas în viață! Socot că acum suntem chit!

În trecere, prinde o sticlă aflată pe un bufet, dar îi dau la timp peste mână.

— Dacă vrei să te otrăveşti, fă-o după ce ne terminăm treaba.

— Chiar crezi că târşăloşii ăştia ar fi în stare de aşa ceva?

— Ei nu, că poate ai vrea să te întâmpine cu pâine şi sare!

— Asta se pedepseşte cu moartea! strigă el, agitând fioros AKM-ul. Un soldat viteaz ca mine să cadă victimă unor vagabonzi! Unde mai e dreptatea?

Atmosfera de teroare devine aproape palpabilă. Spectrul fricii incită la şi mai multă violență. Cum nu prea găsim luptători UCK, începem să-i inventăm. Orice bărbat între optsprezece şi şaizeci de ani este suspect. Sunt strânşi cu toții în sala de sport a liceului, unde are loc o „triere”.

Otto şi Fachirul s-au dotat cu aruncătoare de flăcări, cu care incendiază casele indicate de un polițist sârb. Sunt locuințe unde se crede că au primit adăpost „teroriştii” albanezi. O familie de tineri, care s-a ascuns într-un dulap împreună cu cei doi copii, cade pradă flăcărilor. Copiii n-apucă nici să țipe. Cadavrele carbonizate au rămas în picioare, chiar şi după ce tăbliile calcinate s-au spulberat.

O bătrână este aruncată de la etaj. La fereastră, maiorul Pavlovici, cu chipul înnegrit, râde sălbatic, privind spre dezastrul de care e cuprins întreg oraşul. În ultimii ani, doar ne-a condus în lupte, iar acum participă personal la masacru. Pofta lui de sânge explodează ca un obuz din cel de-al doilea război mondial, descoperit de nişte copii prea curioşi.

Albanezii strânşi la periferie sunt urcați în autocare şi camioane vechi, pentru a fi duşi la Prizren. De-acolo, vor fi siliți, alături de alte mii de oameni, să parcurgă pe jos cei patruzeci de kilometri care îi separă de granița albaneză.

Spre seară, începe vânătoarea prin pădurile din apropiere, unde s-au refugiat o mulțime de alți albanezi.

— Nimeni nu trebuie să scape! decretează Pavlovici, când ne reunim în faptul serii. Au vrut NATO, o să-i trimitem la NATO!

Pentru maior, totul a devenit deja o chestiune națională, dar pe noi nu ne priveşte aspectul ăsta. Suntem sub contract şi luptăm sub steagul care ne plăteşte. Trecem pe lângă un grup de polițişti

sârbi care au dat iama într-un supermarket, jefuind şi distrugând deopotrivă. Colosul nu scapă ocazia să-şi împrospăteze provizia de votcă. Nu ezită nici să rechiziționeze câteva conserve de carne. Fasolea servită nu i-a priit cine ştie ce. Ne prinde din urmă, aruncându-se în jeep şi lovindu-ne cu ranița, care a căpătat dimensiuni uriaşe.

La volan, Pavlovici conduce ca un posedat, căci moartea se grăbeşte. Nu l-am mai văzut niciodată atât de pornit. Nici nu se sinchiseşte de o femeie care n-apucă să se ferească din calea maşinii. Trece peste ea ca peste un buştean.

Jeepul urcă pe un drum forestier şi, dintr-o dată, iată-ne în pădure. Dar maiorul nu opreşte decât atunci când ajungem pe o culme, la capătul pădurii, unde se află o stână. De sus, priveliştea e înfiorătoare: lungi şiruri de oameni se scurg dinspre Vojnik, Lecina, Kladernica, Turiceviţe şi satele dimprejur, ca nişte şerpi în drum spre fabrica de poşete. Dar nu pentru contemplare ne aflăm noi aici.

Un câine flocos, ieşit să ne ceară actele, primeşte un încărcător plin din Mauserul maiorului. După o zi ca asta am fi în stare să tragem şi în copaci. Dinspre căsuța de bârne se aude o bubuitură înfundată. Un plumb i se înfige Colosului în vesta antiglonț, răsturnându-l pe spate. E în culmea furiei, mai ales că, în cădere, a spart o sticlă cu elixir. Nu mai ține cont de ordinele maiorului. Se repede spre căsuță, mişcându-se în zigzag cu iuțeala unei şopârle. Din câteva salturi, iată-l ajuns în fața uşii, prin care trece ca rapidul prin gară. Ciobanul care trăsese cu o străveche flintă moştenită de la tatăl său este ucis pe loc, de lațul de oțel al Colosului. Tânăra şi celelalte două bătrâne care se mai găsesc înăuntru au altă soartă. Maiorul are nevoie de întreaga sa autoritate pentru a-l opri pe uriaş.

— Au tras în mine! zbiară Colosul, cerându-şi drepturile.

Dar Pavlovici e ferm. Înhață pe neaşteptate o bătrână, aruncând-o direct în ceaunul uriaş, în care fierbea laptele. Focul, aprins într-o groapă săpată în pământ, se stinge, iar bătrâna se zvârcoleşte ca un vierme prins în cârlig, rupându-şi hainele de pe ea.

Maiorul hohoteşte, obligându-le pe celelalte două femei să stea în genunchi.

— Ați pângărit pământul ăsta sfânt! Ce căutați voi aici, cu minaretele voastre scârboase?

E atât de înverşunat, încât a început să confunde templele

păgâne cu o biată stână. Îşi agită pumnalul gurkhi, luat de la un soldat englez din trupele regale şi, cu o singură lovitură, îi retează gâtul fetei. Sângele ne împroaşcă, căutând parcă să ne intre în vene, pentru a nu-şi pierde menirea Cealaltă bătrână a leşinat, stârnind mânia maiorului, care o calcă în picioare, transformând-o într-o masă de carne vie.

Pe neaşteptate, Pavlovici se linişteşte. Îşi recapătă treptat răsuflarea, iar sălbăticia din ochi i se furişează tiptil sub pleoape, asemenea unei fiare sătule. Aprinde un trabuc, scuipând pe trupurile mutilate. Apoi, cu glasul unui preot obosit după o noapte de parastase, ordonă cu glas sec:

— Incendiați!

În numai câteva secunde, casa de bârne se transformă într-o torță, vestindu-le celor care privesc către ea apropierea Apocalipsei. Maiorul aruncă trabucul şi-şi aprinde una dintre țigările lui cu opiu. Ochii îi devin placizi, iar trupul i se scutură uşor. Mişcările îi redevin molatice, aproape lascive, dar nu ne lăsăm înşelați. Fiecare por din pielea sa emană hotărâre.

Ne împrăştiem în lanț şi luam pădurea la periat, ținând legătura prin stații.

— Trupele bine înarmate ale inamicului au sfârşit prin a fi învinse, comentează, sarcastic, Sara, după ce bagă ceva distanță față de maior. Suntem nişte eroi.

Scuipă scârbită, depărtându-se ca fugărită de ciumă. Într-un fel, are dreptate. Ca să ucizi babe şi copii, nu era nevoie de noi. Nici ideea de a folosi drept gardă de corp unui dement nu ne prea satisface.

Dar nu te lăsa înşelat, cititorule, deoarece nu faptul că ucidem nişte ființe lipsite de apărare ne deranjează. Consideră asta, mai degrabă, ca o lipsă de respect pentru pregătirea noastră, ca o jignire a orgoliului. Ştiu ce vei spune, că aşa e în război, că, nu mai departe, chiar soldații ultracivilizați americani au omorât cu sânge rece femei şi copii vietnamezi care nu aveau vreo legătură cu Vietcongul. Ba chiar şi acum o fac, cu bombele lor aruncate din ceruri. Scuza însă e aceeaşi: ucizi, ca să-i aperi pe alții să nu fie ucişi.

Cât despre noi, ne consolăm, spunându-ne că suntem abia la început şi că ni se va oferi şi prilejul de a lupta cu trupele NATO, pe care le considerăm mai pe măsura noastră.

— Imposibil să nu întâlnesc nişte fârtați, zice Colosul, când ne oprim pentru popas. Am fost plimbat prin toate armele, până să-şi

dea seama că sunt incorigibil şi să mă dea afară din militărie, aşa că am avut prilejul să cunosc o seamă de muhaiele. De pildă, tare mult aş vrea să mai schimb o vorbă cu Bill Coiotul, ăl mai împuțit comandant de tanc din câți a suportat armata americană. Ce credeți că i-a trecut într-o zi prin cap geniului ăstuia? Să stau cocoțat pe țeava tancului şi să direcționez proiectilele care ies în direcția exactă. Zicea că ăla e locul cel mai potrivit pentru un ochitor dotat ca mine. Până nu mi-am fript curul la o tragere cu obuze brizante, nu s-a lăsat. Am mers crăcănat o săptămână, iar când mi-am revenit, a trebuit să fac din nou față invențiilor minții lui supradotate. De astă dată, m-a pus să alerg pe şenila unui tanc în mers, ca să descopăr o eventuală defecțiune şi să o anunț din vreme. La răstimpuri, rotea turela şi trebuia să stau pe vine ca o broască. M-a lăsat să zac apoi în habitaclul de oțel douăsprezece ore, în plină arşiță, fără apă şi fără potol, ca să testeze, zicea el, posibilitatea de a folosi şi maimuțele în echipaj. După asta, a închipuit o situație de luptă şi m-a pus să alerg în fața tancului cu o şenilă desfăcută în spinare, pe care o tot vâram sub roți, apoi o trăgeam după ce trecea şi o luam de la capăt. Zece kilometri m-a muncit aşa, în timp ce el stătea cocoțat în vârful turelei şi-mi citea versete din regulamentul militar. Avea un înger păzitor din cale-afară de întreprinzător, căci, în noaptea în care m-am hotărât să-l ucid, a făcut febră şi a fost transferat la spital. Sper că a scăpat, să-l pot reîntâlni, deşi umbla zvonul că febra o datora unei sticle de whisky în care topisem eu câteva pastile de dezinfectant de la latrină şi că şansele sunt minime.

Deodată, Colosul opreşte morişca şi se face una cu copacul din fața lui. Noi, ceilalți, ne împrăştiem ca la comandă. Colosul face semn către un luminiş în care disting o ridicătură de pământ Este o colonie de bursuci şi caut să-i transmit prin stație impresia mea:

— Te-ai săturat de babe şi treci la ucis animale?

— Boule! mă gratulează Colosul. Nu vezi că bursucii sunt agitați şi nu intră în găuri?

Pricep rapid cum stă chestia. Sara se urcă într-un copac, de unde ne poate acoperi, în timp ce Colosul şi cu mine ne apropiem de moviliță cu maximă precauție. Când ne simt, bursucii devin şi mai agitați, dar nu vor să renunțe la adăposturile lor. În mod normal, ar dispărea într-o secundă sub pământ. E clar însă că au oaspeți nepoftiți, care nu trebuie neapărat să fie şi oameni.

Se aud câteva împuşcături răzlețe. Se pare că Otto, Fachirul şi maiorul au dat şi ei peste ceva de lucru. Colosul îmi face cu ochiul,

încurajându-mă să preiau inițiativa. Arunc la iuțeală trei grenade fumigene în găurile cele mai apropiate, pregătindu-mi AKM-ul. Câteva secunde, care mi se par mai lungi decât o predică preoțească, nu se întâmplă nimic. Apoi, pământul uriaşului muşuroi se ridică, dând la iveală trei siluete care se tăvălesc şi icnesc din străfundul pieptului. Sunt gata să confund tuşea cu păcănitul unei arme. Nu e cazul. Cei trei bărbați, pe care i-am imobilizat rapid, nu sunt înarmați, fiind, de altfel, prea ocupați să-şi verse plămânii.

— Ciudată specie de bursuci mai trăieşte prin pădurile astea! exclamă, ironic, Colosul.

Adevărații bursuci s-au retras la câtiva metri, continuând să-i privească şi ei curioşi pe intruşi. Simțul proprietății e mai tare decât frica. Primul bărbat care-şi revine prinde să turuie asemenea unui ghid care prezintă frumusețile patriei. Colosul nu este însă interesat ca turist, n-a vizitat decât o serie de închisori. Îi percheziționează pe rând, intrând în posesia unui teanc respectabil de mărci germane.

— Sunt false, decretează el. Ăsta e fapt penal. Apoi, pentru a ne îndepărta gândul de la bancnotele confiscate, din care ar trebui să avem şi noi partea noastră, devine brusc grijuliu. Chemați-l pe Otto să-şi aleagă o puicuță din ăştia, zice el. E camaradul nostru, trebuie să ne gândim şi la el.

Nebunul chiar îl cheamă prin stație. Când apare neamțul, îi întoarce pe cei trei cu spatele, punându-i să-şi dea pantalonii jos. Mişcă țeava automatului spre fundurile lor, aidoma unui profesoraş de geografie care indică cu bățul nişte munți pe o hartă.

— Dragă Otto, pe ăsta nu ți-l recomand, a ejaculat şi şi-a umplut izmenele de căcat. Iată însă aici un exemplar mai adecvat. Bucile sunt uşor alungite şi nu prezintă urme de celulită. Dacă ar fi după mine, ți l-aş recomanda pe-al treilea, căruia, de frică, i s-a dilatat anusul. Noi o să ne întoarcem cu spatele, pretinzând că suntem la cules de zmeură.

Otto nu se înfurie. Zâmbeşte tot timpul disertației Colosului, după care ia cuvântul:

— Frederick, dacă te mai legi de mine, s-ar putea să te alegi cu un glonț în țeastă. La vânătoare, după cum ştii, se pot petrece o mulțime de accidente.

— Facerea de bine... complexul lui Oedip se numeşte! umblă Colosul la caseta specială cu cunoştințe.

— Gata? Ți-ai făcut numărul? zice şi Sara, care coborâse din

copac. Leagă-i!

Deşi înfricoşaţi, cei trei bărbaţi îşi aşteaptă sfârşitul ca pe ceva firesc. Când trăieşti cu moartea alături, te-aştepţi oricând să-i fi oaspete. Doar că nu ştiu ce moarte li s-a pregătit. Sara îi crestează cu pumnalul pe tot corpul, fără să le producă răni grave. Apoi ne îndeamnă să-i înghesuim la loc, legaţi fedeleş, în găurile de unde i-am scos. Bursucii lăsaţi temporar pe drumuri vor desăvârşi treaba noastră. Chiţăie şi mustăcesc de pe-acum, mulţumindu-ne în felul lor pentru faptul că am reinstaurat dreptatea şi le-am oferit şi o masă bogată, pe deasupra.

Noaptea s-a întins peste tot ca o târfă care-şi ia divanul în primire la sfârşitul programului. În pădure, e mai întuneric decât în găoaza unui negru, dar ochelarii noştri cu infraroşii nu se împiedică numai de-atâta. Când oboseala ne ispiteşte cu chiseaua ei cu dulceaţă, ne amintim că n-am mai pus nimic în gură de peste douăzeci de ore. Ne oprim la căbănuţa unui pădurar, pe care-l convingem că e mult mai bine pentru el să stea spânzurat de-o cracă, având agăţată de gât o placă pe care scrie: „Bine aţi venit, yankeilor!”

În timp ce roadem dintr-o brânză uscată, Colosul deschide o conservă de carne, înfigând pumnalul într-o bucată rozalie. Nu are nici cea mai mică intenţie să ne facă părtaşi la festin.

— Soldat Sheldon, încearcă maiorul să-l aducă la gânduri mai bune, o echipă trebuie să supravieţuiască împreună.

— Perfect adevărat! acceptă Colosul, cu o grabă suspectă. Am încă şase conserve de cea mai bună calitate.

Înşiră cutiile în faţa lui, lovindu-l peste degete pe Fachir, care se şi grăbise să înşface una.

— O clipă! Nu te repezi ca baba la viol! Conservele sunt de vânzare şi costă o sută de dolari bucata.

— Nu-ţi cunoscusem veleităţile de comerciant! exclamă Sara. Ce-ar fi dacă ţi-aş vinde şi eu un glonţ contra mărcilor pe care le-ai luat de la bursucari?

Colosul îi aruncă o căutătură aspră, care i-ar fi îngheţat sângele în vine şi celui mai dur locotenent din banda ui Capone. Sara rămâne însă impasibilă. Îşi armează pistolul, în aşteptarea rezultatului negocierii.

— Sunteţi martori! se indignează Colosul. Am fost ameninţat cu moartea.

— Visezi, Frederick, murmură Fachirul. Nici unul dintre noi nu s-ar gândi să te lichideze.

Uriaşul ne fixează pe rând, iar fețele noastre îi spun că indianul nu a ghicit exact de data asta. Îşi freacă fundul lui enorm de banca de lemn geluit, încercând să facă apel la creier. Ca mai întotdeauna, creierul îl lasă baltă.

— Ei? face maiorul, pe care scena îl amuză teribil.

— Doar nu vreți acum să vă dau şi-n gură! urlă Colosul. Jefuiți-mă, dacă aşa vă stă în caracter.

— Puteai să fii mai politicos! îl admonestează Sara, servindu-se din bidonaşul uriaşului.

— Şi tu ai putea fi mai darnică cu fofoloanca ta! îi replică, răutăcios, Colosul. Suntem nişe bărbați chinuiți şi stresați de focul luptelor. De altfel, pe doi dintre noi poți să ne sari!

Nici Otto şi nici maiorul nu reacționează în vreun fel, ceea ce-l întărâtă şi mai mult pe Colos.

— În contractul tău nu scrie nimic despre aşa ceva?

— Nu, răspunde sec Sara. Faci o confuzie. Mulți confundă sala de naşteri cu buda, adaugă ea cu adresă directă.

— Să fii tu zâna, iar noi voinicii din poveste? se întreabă malițios, Colosul.

— Ai dreptate, cade de acord Pavlovici, suntem la fel, dar ce-ar fi să nu mai strigi ca o cămilă care-şi juleşte cocoaşa de un pod?! Nu e o propunere, e un ordin. Te faci auzit până-n Macedonia. S-ar putea crede, Doamne fereşte, că s-a făcut pace.

— Am lipsit de la lecția de canto! se fandoseşte Colosul.

— Am jupuit ceva pakistanezi la viața mea, ne informează Fachirul, dar nici unul nu zbiera ca tine. Dacă n-ai fi ajuns mercenar, cu siguranță că ai fi făcut carieră ca solist de operă.

Colosul nu-i răspunde imediat, fiind ocupat să devalizeze o sticlă cu etichetă neagră. Când opreşte cronometrul, îşi ia sticla de la gură şi sloboade o râgâitură de sărbătoare. Munții repetă la nesfârşit ecoul.

— Băi, sfoară de atârnat izmene, revine el la graiul oarecum omenesc, eu sunt un om sănătos. Nu ştiu ce mă face să cred că, la o autopsie, pe care ți-o doresc cât mai grabnică, s-ar găsi în mațele tale coloane întregi de viermi refugiați. Ai putea deschide cu mult succes un magazin de momeli pescăreşti. Nu-i aşa, Florine?

— N-aş cumpăra de la un asemenea magazin, îi țin eu tira Viermii Fachirului s-ar putea transforma peste noapte în şerpi veninoşi.

Colosul grohăie şi bate din palme, deşi cuvintele mele ar putea fi un compliment pentru un ucigaş de teapa indianului. O cafea

fierbinte vine la țanc, mai ales că Sara e cea care o pregăteşte. O amestecă cu nişte foi de ceai irakian, care sunt mai bogate în cofeină decât o plantație de boabe. După ce o îndoaie cu votcă, Colosul soarbe zgomotos, plescăind fericit.

— Eşti mai plin de zgomote decât pădurea asta! constată Otto.

Neamțul a început să ne calce pe nervi cu finețurile lui. Când descoperă că acesta își spală dinții și își clătește gura cu apă de toaletă, Colosul simte că-l ia cu fiori.

— Am uitat de scobitori, recunoaşte el, curățindu-şi dinții cu cuțitul de luptă. De asemenea, observ şi lipsa şervețelelor. Tacâmurile aveau urme de grăsime. La dracu', Florine, ar trebui să te ocupi mai mult de igiena mesei! Aş începe prin concedierea bucătarului.

— Dacă ar fi după mine, aş fierbe cafeaua şi-ntr-o oliță de noapte a unei contese bolnave de rinichi. Nu dau doi bani pe farafastâcurile astea.

— Presupun că neamțul nu are nici purici, continuă Colosul, cu glasul încărcat de bănuieli. Deşi, date fiind condițiile de război, s-ar putea alege cu câțiva „lați" de la un poponar de duzină.

Râde încântat de propria-i glumă, scărpinându-şi subsuoara năclăită.

— Împuțiciunea ta nu e o regulă, îi răspunde calm Otto, aşa cum nici prostia ta nu este. De când nu ți-ai mai schimbat ciorapii?

— N-am ştiut că se schimbă! se dezvinovățeşte Colosul.

— Acolo își ține banii! zice Sara, atotcunoscătoare. Nu-i mai poți scoate, decât dacă-i faci o operație plastică.

— Sunteți obsedați! declară Colosul, cu dispreț. Filfizonii ca voi ar trebui să se fâțâie prin saloanele de cosmetică. Ia spune, Fachirule, tu de câte ori ți-ai înmuiat stafidele în Gange?

— Nu te lega de lucruri sfinte, îl potoleşte indianul. Gangele e pentru purificarea trupului, nu ca să-ți laşi jegul în el. Înainte de a intra în apă, ne frecăm cu praf de cărămidă şi ne radem peste tot.

Colosul nechează de plăcere.

— Să nu-mi spui că nu s-a scăpat nici unul vreodată! Mațele au şi ele dreptul la purificare.

Dinspre Priştina se aude vuietul exploziilor, de parcă bătrânul Atlas şi-ar trosni oasele, săturat să tot țină Pământul pe umerii lui. Pădurea rămâne nepăsătoare, conservându-şi zgomotele ei nocturne. Ceea ce urmează, nu face însă parte din salba de țârâituri şi foşnete.

O rafală lungă de mitralieră ne face să ne aruncăm instantaneu la pământ. Aşchii de lemn şi cioburi ne împroaşcă precum o ploaie venită din senin. Ne încolăcim ca nişte şerpi chemați din concediul de odihnă, căutând din ochi o scăpare. Rafala se repetă, țintuindu-ne din nou capetele la podea. Pavlovici dă un ordin scurt. În secunda următoare, căbănuța e cuprinsă de flăcări şi, la adăpostul lor, ne croim drum prin ieşirea din spate. Un cor de arme prinde să se jeluiască şi să ofteze cu năduf. Prin foc şi fum distingem câteva siluete care fac salturi gigantice şi, dacă n-am şti că în Serbia nu există canguri înarmați, am fi gata s-o credem.

AKM-urile noastre ies din amorțeală, considerând că e cazul să ia parte la conversație. Se trage, totuşi, orbeşte, pentru că focul s-a extins la copacii dimprejur şi, paradoxal, lumina puternică face întunericul de nepătruns. Tragem rafale încrucişate, schimbând la fiecare zece secunde încărcătoarele. O grenadă explodează la zece paşi de mine, dar pământul moale în care cade îi mai tempereazăază din elan.

— Dacă ăştia sunt celebrii UCK, urlă Colosul, cred că e cazul să cerem o mărire de contract. Luptă mai bine şi decât afghanii.

Retragerea ne e tăiată de un cuib de mitralieră dintr-o văioagă, care până atunci tăcuse, răbdător. Maiorul se codeşte să ceară întăriri prin stație. N-a venit în Serbia să fie ajutat, ci să ajute, întunericul şi camuflajul la țeavă ne fac încă prea puțin detectabili, dar infraroşiile nu sunt proprietatea noastră exclusivă.

Deodată, focul încetează şi o voce de bas bubuie printre copaci:

— Predați-vă! Aveți zece secunde să ieşiți cu carabele până la cer! Atenție! Pentru fiecare soldat sârb pe care-l atingeți, vom omorî douăzeci de albanezi!

— Drace! icneşte Pavlovici. Ăştia nu-s UCK!

Transmite cuvântul de cod şi se identifică. Cei din față şuşotesc o vreme, după care vocea de bas se aude din nou, răguşit:

— Ieşiți la lumină cu mâinile depărtate de corp!

Nu e cazul să ne expunem cu toții. Maiorul se hotărăşte să rupă pisica şi-şi face apariția de unul singur, cu brațele răşchirate, precum crengile unui copac uscat. E o postură în care nu l-am mai văzut niciodată şi nici unul dintre noi nu caută să-şi ascundă satisfacția. Regret din adâncul sufletului că nu am un aparat de fotografiat. Există unele instantanee care te pot face bogat pe viață.

Un hohot de râs pune capăt tensiunii. Lângă maior se ivesc trei luptători pe care-i recunoaştem imediat: sunt Tigrii lui Arkan.

— Ați intrat în sectorul nostru, ne lămureşte şeful patrulei, care

nu e altul decât partenerul de box al Colosului. Ne curățăm unii pe alții ca nişte handicapați.

Maiorul e mut de furie. Ştie că e unicul vinovat. Furat de zel, a uitat să respecte încadrarea în coordonatele stabilite. Era o greşeală pentru care putea plăti din greu. Oricum, urma să aibă destul de lucru cu noi, pentru a ne face să uităm că ne-a expus ca un pifan neinstruit.

Acum înțelegi, cititorule, de ce nici patima şi nici un alt sentiment nu trebuie să facă parte din arsenalul unui mercenar, între noi şi roboți, deosebirea este doar de construcție. Suntem maşini de ucis. Cel mai mărunt element uman se poate transforma, pe neaşteptate, într-un duşman înverşunat. Războiul este o meserie mai exactă chiar şi decât aceea de ceasornicar.

Cei zece membri ai patrulei de Tigri se strâng în jurul nostru, bătându-ne prieteneşte pe umeri. Se fac schimburi de bidoane şi de țigări. Au şi ei două femei în componență, ceea ce stârneşte nedumerirea Colosului.

— Am crezut că numai la elefanți mai există matriarhat!

Nimeni nu remarcă noile cunoştințe dobândite de american.

În mod normal, ar fi trebuit să ne cadă părul de uimire.

— O să te miri, zice Borislav, amuzat, dar sunt mai bune luptătoare decât mulți bărbați. Şi, pe urmă, gândeşte-te la latura psihologică. Fără să vrei, eziți o clipă să tragi într-o femeie şi clipa asta poate reprezenta un avantaj inestimabil.

Maiorul turuie câteva fraze în sârbă, din care, fără să cunoaştem limba, deducem că inventează o poveste despre sosirea noastră neaşteptată în acel loc. Borislav nutreşte un respect deosebit pentru Pavlovici şi nu face caz de asta. Vestea proastă e că jeepul nostru a fost incendiat Tigrii au crezut că au de-a face cu o capcană, preferând să-l distrugă de la distanță.

Până la muntele Cicavica – spațiul nostru operațional pentru următoarele zile – va trebui să mărşăluim pe jos. Maiorului nici prin cap nu-i trece să ceară ajutor motorizat Caută din răsputeri să muşamalizeze incidentul, transformându-l într-un episod hazos.

Borislav îi oferă ultimele noutăți:

— Teroriştii UCK au fost alungați din principalele lor bastioane. Nu mai există nici în Dragobilje, nici în Ovcarevo, nici în Pagarusa şi nici în Malişevo. Banditii îşi aruncă armele şi uniformele şi îşi abandonează bazele.

Într-adevăr, acțiunea de „curățire”, a înregistrat succese de marcă. Totodată, albanezii civili părăsesc Kosovo cu sutele de mii.

Metodele de convingere sunt diverse. La Dobrune, la granița dintre provincie şi Albania, douăzeci de profesori au fost ucişi chiar în fața elevilor lor. A fost de-ajuns pentru ca, pe o rază de cincizeci de kilometri, localitățile să rămână complet pustii.

Membrii mascați ai forțelor paramilitare sârbe au periat mai multe oraşe, incendiind casele şi magazinele şi ucigând mai multe zeci de albanezi. Toate căile de acces în Priştina, capitala provinciei, au fost blocate, iar centrul de comandă al liderilor separatişti a fost incendiat. Restaurantele *Tiffany, Bagrem, Cheers,* altădată locuri de rai, au devenit mormane de ruine fumegânde. Cadavrele mai multor albanezi, bănuiți de apartenență la UCK, au fost lăsate să putrezească pe străzi. Printre ele şi cele ale avocatului Bajram Kelmendi şi ale fiilor săi. Fusese unul dintre cele mai cunoscute figuri şi câştigase mai multe procese împotriva sârbilor, care nu l-au uitat şi nu l-au iertat pentru asta.

Răpirile unor intelectuali şi asasinarea mai multor personalități albaneze şi-au atins rapid scopul. Decapitată şi dezorganizată, mişcarea separatistă a devenit o maşinărie stricată, care nu mai crea decât haos. Indirect, bombardamentele NATO au contribuit la creşterea haosului, dându-i dimensiuni uriaşe. Teroarea i-a luat în stăpânire pe toți, fără deosebire de etnie, creând un vid de autoritate tocmai bun pentru ieşirea la suprafață a instinctelor primare.

Pofta de a ucide se află la loc de cinste în zestrea noastră genetică, ba capătă şi inflexiuni morale, pentru o justificare de care, la urma urmei, nici nu este nevoie. Vinovat nu e cel care moşteneşte, ci acela care lasă moştenirea. Vinovat nu e cel creat, ci acela care creează. Fie că vine în numele păcii, al reinstaurării dreptății sau impunerii unor legi aberante, moartea rămâne una şi aceeaşi, nici morală, nici imorală, nici firească, nici nefirească, pentru că moartea indusă este emblema cea mai clară a unui instinct sinucigaş comandat: autodistrugerea speciei!

— Am fi putut să nu ajungem aici, încheie Borislav, aruncând mucul de țigară în cenuşa focului stins. Porcii de americani ne bombardează pentru că nu acceptăm un acord care să ne distrugă țara. Dacă teroriştii nu ar fi atacat populația sârbă, am fi ajuns poate la o înțelegere. Cert e că, de-acum înainte, nu mai poate exista pace. Ori murim cu toții, ori îi stârpim pe nemernicii ăştia de musulmani.

O perioadă ne continuăm drumul împreună, în căutarea unui loc de campare. Suntem prea obosiți ca să ajungem în aceeaşi zi la

locul de adunare, pe muntele Cicavica. Satul care se iveşte prin pâcla dimineţii se dovedeşte locul ideal. N-au mai rămas mulţi locuitori. Sunt bărbaţi şi femei trecuţi de vârsta a doua şi vreo zece copii. Adunaţi în mijlocul satului, par o comunitate de ţărani care se întoarce de la biserică.

— Unde-s tinerii? îl întreabă Borislav pe cel care se prezintă ca fiind primarul. S-au înrolat în UCK?

— Nu, domnule, răspunde primarul, un om spătos, pe figura căruia nu se citeşte nici un semn de frică. Au fost luaţi de colegii voştri şi împuşcaţi.

— Ce vrei să spui, banditule? Că suntem criminali? Ia mai gândeşte-te, nu cumva tinerii voştri aveau în mâini arme, în loc de flori?

— Nu, domnule, repetă, neclintit, primarul. Noi suntem paşnici. Nu vrem decât să ne lucrăm pământul şi să fim lăsaţi în pace. Tinerii au fost adunaţi sub dealul din capătul satului şi acolo…

Se opreşte, căci lacrimile îi sugrumă vocea. Oftează, dând din mână. Un gest incert, care poate însemna orice.

— Poţi dovedi ceea ce spui? îl întreabă Borislav.

— Sunt… sunt îngropaţi acolo.

Cum era de aşteptat, sârbul le cere locuitorilor să dea la iveală groapa comună. La nici un metru sub pământ, încep să apară capetele şi membrele unor cadavre. Aerul se umple de un miros greţos şi de vaietele femeilor, care cad în genunchi, blestemând şi tânguindu-se.

— Gura! răcneşte Borislav. Nu suntem la spectacol. Nu ştiu ce mă face să cred că voi i-aţi ucis şi i-aţi îngropat aici, ca să daţi vina pe sârbi.

Primarul rămâne mut de uimire. Nu poate crede că un om, până mai ieri un conaţional, lângă care ar fi putut sta la o masă sau călători în autobuz, poate fi atât de sadic.

— De unde ştiu eu că n-au fost bombardaţi de NATO? Există vreun certificat de deces? S-au mai întâmplat cazuri, continuă Borislav. Un camion plin cu ai voştri a fost făcut scrum de o rachetă, zilele trecute. Voi i-aţi chemat, acum suportaţi consecinţele.

— Allah e martor! strigă, indignat, primarul.

— Allah? întreabă, oripilat, Borislav. Cine e ăsta? Comandantul UCK? Pilot pe vreun avion invizibil?

— Dumnezeu e unul singur, indiferent cum îl numim.

— Eşti groaznic, îmi dai lecţii de religie!

Se apropie de un cărucior beteag, în care țipă un prunc şi-l linişteşte cu un glas uguit. Pruncul tace şi-i zâmbeşte cu dințişorii lui de lapte. Borislav se întoarce spre Tigrii lui şi comandă sec:

— Curățați-i!

Pistoalele-mitralieră clănțăne ca nişte compostoare defecte. Trupurile sătenilor cad în jurul gropii comune, reîntâlnindu-şi morții. Cadavrele sunt stivuite în grabă şi acoperite cu fânul dintr-o căpiță, după care li se dă foc. În jurul pălălaiei, beau, dansează şi cântă cu voci răguşite:

Noi suntem sârbi,
Noi suntem Tigrii lui Arkan,
Trăiască Serbia!

Ne despărțim ca nişte buni prieteni. Borislav stabileşte cu Colosul ziua revanşei pentru meciul de box pierdut. Revanşa are să vină, dar nu din partea Colosului, ci din cu totul altă parte.

Anticristul îşi câştigase dreptul la propria-i Golgotă.

Centrul comandamentului american al spațiului, situat la cinci sute cincizeci de metri sub vârful muntelui de granit Cheyenne, în Colorado, este inatacabil. De-acolo se desfăşoară supravegherea întregii planete, iar acum, îndeosebi a Balcanilor. Misiunile sunt numeroase: supravegherea tirurilor de rachete, cu rază scurtă şi medie de acțiune, supravegherea sateliților şi protecția sistemelor americane de informații, dirijarea operațiunilor ofensive împotriva sistemelor informative adverse. După estimările noastre, Centrul, o rămăşiță a Războiului Stelelor, supraveghează peste şase sute de sateliți aflați pe orbită în jurul Pământului. Avioanele F-16 şi B-2, ca şi rachetele de pe portavioanele Enterprise şi Foch şi de pe submarinele aflate în Marea Adriatică sunt ghidate însă şi de un sistem informațional aflat la sol.

Astfel, trupe de comando NATO se infiltrează zilnic pe teritoriul provinciei sârbe Kosovo, în cadrul unor misiuni secrete de culegere de informații despre forțele iugoslave şi cele paramilitare care acționează în zonă. Echipe separate de câte cinci oameni intră în Kosovo, fiind dotate cu echipamente de comunicații şi de luptă ultrasofisticate. Aceste comandouri inițiază şi atacuri punctuale contra militarilor sau polițiştilor sârbi, ca şi asupra grupărilor paramilitare. De asemenea, aceleaşi comandouri implantează balize cu emițătoare radio, menite să ghideze piloții în timpul raidurilor aeriene.

Aceste forțe din teritoriu pot fi folosite în cadrul operațiunii Bumerang.

(Dintr-un raport secret al FSB rus difuzat
către comandantul Brigăzii de paraşutişti ruşi
dislocate în Bosnia-Herțegovina)

III

OPERAŢIUNEA BUMERANG

Corpul 52 al Armatei Populare din Priştina a suferit pierderi grele, în urma bombardamentelor aeriene. O baterie de tunuri şi două cazarme, dislocate pe muntele Cicavica, au fost complet distruse. Aceeaşi soartă a împărtăşit şi o coloană de blindate aflată în apropiere. Rămăşiţele armatei au fost retrase pentru completare şi refacere, lucru de care au profitat comandourile NATO, care s-au grăbit să împânzească zona cu misiuni de luptă.

Ne aşteaptă lupte grele, dar în gherilă suntem cei mai faini specialişti.

— Începe să semene cu desenul nostru, plescăie, mulţumit, Colosul. Până acum, parcă am fi jucat în alt film.

Îşi dezmorţeşte trupul, trosnindu-şi oasele, aidoma unui căpcăun care se pregăteşte să caute nişte copii neastâmpăraţi, rătăciţi în pădure. A început să plouă, o ploaie enervantă ca o soţie la sfârşit de săptămână.

— E bună pentru porumb! aruncă uriaşul, ca să zică şi el ceva, deşi n-a dat niciodată în viaţa lui cu o lopată după vreo buruiană.

Stăm mohorâţi şi posaci sub foaia de cort întinsă între trei arbori. Pavlovici lipseşte până diseară. E plecat la centrul comandamentului sârb, iar noi ne-am transformat în nişte copii de grădiniţă care-şi aşteaptă părinţii să-i ia acasă.

Colosul ne priveşte cu interes, scuturându-şi din când în când cascheta, care ia apă.

— Băi, baligilor, aţi venit să îngrăşaţi câmpul? Mercenarul trebuie să fie întotdeauna vesel şi optimist. Uitaţi-vă la mandea! Exult de încântare şi strălucire.

— Frederick, piuie Fachirul, când ai trecut ultima oară pe la un doctor? Reţine, nu la un veterinar.

— Nu mai ţin minte, recunoaşte Colosul. Tot ce ştiu e că, atunci când s-a petrecut, s-a lăsat cu muiane zdrobite. Savantul, îmbrăcat într-un halat alb, susţinea că e musai să-mi viziteze gaura curului cu un soi de lunetă. Asta, bunii mei prieteni, după ce mă chinuise cu un maţ care avea prins la capăt un bec şi pe care mă pusese să-l înghit. Vă închipuiţi ce afront! Desigur,

adaugă el, cu o sclipire şmecherească, unii dintre noi s-ar fi supus cu plăcere unui asemenea control, dar nu era cazul meu.

Scuipă scârbit, pentru a-şi sublinia dezinteresul vizavi de astfel de perversiuni, lăsându-se pe vine ca o cloşcă în căutare de lucru.

— Luneta i-am băgat-o doctoraşului pe gât cu mâna mea, dar n-aş putea să vă relatez ce am observat. De altfel, omul zbiera şi se zvârcolea în aşa hal, că a trebuit să-l plesnesc peste urechi. Idiotul îşi uitase stetoscopul în timpane, aşa că vă închipuiți că bietul instrument a suferit stricăciuni ireparabile.

— Nu pot să te sufăr, icneşte Sara, întorcându-se pe-o parte. Locul tău e într-un muzeu al curiozităților naturale, nu aici, în mijlocul nostru. Azi-noapte ți-am simțit caraba pe sânii mei. Dacă se mai întâmplă o dată, îți promit că rămâi fără degete.

Şi Sara dă la iveală pumnalul, pentru a nu mai exista nici un dubiu asupra intențiilor ei.

— Am avut un vis erotic, se dezvinovățeşte Colosul.

— Te-am avertizat! mârâie Sara, neîmpăcată. Ține-ți lopețile acasă!

— Mare scofală! se îmbățoşează Colosul. Măcar dacă ai avea nişte balcoane mai pricopsite. Cât pe ce să-mi zdrelesc deştele în coastele tale.

Sara aruncă cu un bulgăre de pământ care se sparge drept în fruntea uriaşului. Dârele de lut îl fac şi mai puțin arătos.

— Vaco! răcneşte Colosul, grăbindu-se să adauge: Să mă ierte vacile, măcar ele n-au nevoie de silicon. Ți-aş putea recomanda o clinică în care se mai poate repara câte ceva din arsenalul tău.

— Încetează! intervine şi Otto. A rămas stabilit de la început că nu vor exista hărțuieli sexuale.

— Ia te uită! Ce repede săriți voi, una în apărarea celeilalte!

Colosul ştie că s-a şters pe bot de votca neamțului, drept care deşurubează cu evlavie dopul de la propriul său bidonaş.

— Tu, Sara, nu ştii ce pierzi! reia el conversația, mai sâcâitor decât ploaia cernută. Sunt singurul bărbat din lumea asta care a fost decorat cu ordinul „Parul de coral”, cea mai mare distincție a insulelor Tuvalu.

— Frederick, aiurezi! pune Fachirul diagnosticul.

Dar, de astă dată, Colosul nu inventează.

Acum câțiva ani, fuseserăm invitați de Fijian într-o croazieră de plăcere prin insulele Pacificului. Fijianul îşi cumpărase un fel de iaht, cu care se mândrea foarte, jucându-se de-a miliardarul, în pauzele dintre contracte. Ca să ne dea gata, a organizat o petrecere

cu culoare locală la Vaiaku[15]. Colosul nu-şi revenise încă din uimirea provocată de trecerea peste linia de schimbare a datei[16]. Hotărâse să rămână exact în locul respectiv, trecând când de-o parte, când de alta. Pretindea că în felul acesta va putea trăi o zi de două ori, înşelându-l abil pe necruțătorul Cronos.

Nici eu, nici Fijianul n-am insistat să-i descriem cum devine chestia cu adevărat, mai ales că prietenul nostru se bucura aidoma unui copil. Uneori, e bine să-i laşi pe oameni să viseze, măcar şi pentru faptul că în intervalul ăsta nu fac rele.

Petrecerea de la Vaiaku a fost numai începutul. După un litru din cel mai tare rachiu şi câțiva litri de vin dulce, Colosul şi-a descoperit virtutea sa misionară, de care până atunci nu avusese habar. Ne-a convins foarte repede că sosise momentul să-i convertim pe băştinaşi la creştinism, deşi, fie vorba între noi, Colosul nu pusese decât o singură dată piciorul în biserică şi atunci pentru a-şi însuşi cutia milelor.

— Va fi o cruciadă! proclamă el solemn. Dar una paşnică. Vom fi soldații Domnului şi, pentru prima oară, nu vom pretinde nici un ban în schimbul faptelor noastre bune.

— Şi dacă vom sfârşi drept cină pentru nişte canibali? întrebă, deodată, Fijianul.

Dilema îl puse oarecum pe gânduri pe Colos, dar nu reuşi să-i taie din entuziasm. Considera că merită să te jertfeşti pentru o idee.

— Oricum, adăugă el cu glas încărcat de nădejde, cred că în zilele noastre această specie a dispărut.

— Cât timp vor exista misionari, vor exista şi canibali decretă Fijianul, sigur pe el. Unii fără alții nu pot trăi, e în afara naturii.

— Legile sunt făcute să fie încălcate! zbieră Colosul, încurcând rău de tot borcanele.

Hotărârea o dată luată, ne-am îmbarcat pe iahtul Fijianului şi am purces în misiunea noastră periculoasă. În loc de apă sfințită, ne aprovizionaserăm cu două poloboace de rom, iar în loc de cruci, purtam, pentru orice eventualitate, pistoale la centură. Marea liniştită ne-a dat curaj, iar Colosul nu mai prididea să mulțumească Celui-de-Sus pentru iluminarea cu care fusese dăruit. N-a pregetat să aducă şi nişte peşti ca jertfă, pe care i-a

---

[15] Capitala statului Tuvalu, numărând o mie de locuitori (n. trad.).

[16] Meridianul de 180° longitudine estică, care este – în acelaşi timp – şi de longitudine vestică (n. trad.).

mâncat tot el, pentru a se împărtăşi cum se cuvine.

Întâmplarea a făcut ca, pe prima insuliță pe care am acostat, să dăm peste o misiune catolică formată din trei călugărițe zbârcite şi şchioape. Colosul mai pierdu ceva din elan, dar tot nu se dădu bătut. Cu toate trucurile încercate, nici una dintre babornițe nu a putut fi convinsă că formam o ceată de reprezentanți ai Crucii. Drept care le-am lăsat în plata Domnului, grăbindu-ne să pornim la cucerirea insulei, cu toate că cele trei coțofene se puseseră pe cotcodăcit, amenințându-ne că ne reclamă la administrație.

— Administrația a fost răsturnată! proclamă atunci Colosul, bătându-se peste tocul pistolului. Noi suntem aleşii poporului, aşa că, mucles!

Pe țărmul opus al insulei, unde ne-au dus paşii şi votca, am dat peste o comunitate de băştinaşi îmbrăcați în pânze dintre cele mai colorate, care zâmbeau mereu, de parcă toată ziua bună-ziua s-ar fi tras la pozar. Nici acum nu sunt convins că nu râdeau chiar de noi. După prezentările de rigoare, le-am explicat, în câteva cuvinte bine alese, intențiile noastre cucernice. În loc să cadă pe spate şi să execute un dans tematic, şeful tribului ne-a împărtăşit câteva legi care se cerea să fie respectate, susținea el, chiar de-am fi fost şi nişte extratereştri. Oglinzile şi mărgelele despre care Colosul aflase din cărțile de culturalizare în masă nu au avut nici un succes. În schimb, la vederea dolarilor, şeful s-a arătat dispus să aducă câteva amendamente Constituției.

— S-au schimbat vremurile! oftă Colosul nostalgic, mutându-şi gândul de la indienii lui Columb. De când dolarul a ajuns limba internațională, descoperirile geografice nu mai rentează.

Cert e că, în schimbul banilor, am primit o colibă şi o parcelă de cocotieri. De asemenea, ni s-a permis să ne testăm calitățile de misionari, fără a încălca însă autoritatea şefului. După ce ne-a trecut euforia, lucrurile au căpătat alte dimensiuni. Bărbații îşi păzeau femeile mai ceva decât pe broaştele țestoase pe care le creşteau pe lângă casă. Colosul a încercat în două rânduri să convingă partea feminină să vină la spovedanie, dar nu s-a ales decât cu câteva zgripțuroaice cu pielea mai tăbăcită decât a elefanților.

Tocmai ne gândeam să ridicăm ancora, pentru a ne muta misiunea într-un bordel mai primitor din Vaiaku, când Colosul îşi aminti, pe neaşteptate, un pasaj din călătoriile marelui genovez. Blindat cu două sticle, a dat buzna, într-o seară, în coliba marelui şef.

— Apă de foc! zise el şi, pentru a îndepărta orice bănuieli, rase un gât.

Bătrânul şef maori a acceptat ofranda. Calculul Colosului era simplu, croit după mintea lui îngustă: să-l îmbete pe bătrân şi să-l convingă să-i vândă sau să-i închirieze câteva dintre frumuseţile locale. Rezultatul a fost însă dezastruos, romul având asupra şefului efectul laptelui asupra sugarului. La rândul lui, Colosul a borât de vreo două ori, fiind tratat cu nişte leacuri cunoscute numai de localnici, la un preţ aiuritor. Totuşi, n-a plecat nici el cu mâna goală. A reuşit să-l convingă pe bătrân să patroneze un concurs de frumuseţe masculină. Trebuie spus că, la convingerea lui, a contribuit în bună măsură şi hoaşca de nevastă-sa care s-a şi numit, oficial, şefa juriului.

Arătându-se dispusă să participe la orice distracţie, mica populaţie a îmbrăţişat cu entuziasm iniţiativa. S-au stabilit probele, s-au ales concurenţii şi s-au instituit chiar şi nişte premii la sponsorizarea cărora, inutil să adaug, a trebuit să contribuim şi noi.

Colosul şi cu mine, dimpreună cu trei băştinaşi, am mers cap la cap până la proba de măsurare a penisului. Uriaşul a refuzat orice măsurătoare care s-ar face în alte condiţii decât ale unei erecţii totale. Evident, contribuţia femeilor a devenit absolut necesară. Primele s-au îndesat bunicile şi străbunicile, care însă s-au cam bucurat pe uscat, nereuşind să trezească nici un interes. Altfel au stat lucrurile când a intrat în acţiune artileria grea

Cum pusesem la bătaie şi cel de-al doilea poloboc de rom, distracţia era în toi, iar suspiciunile dispăruseră cu desăvârşire. Un băştinaş şi cu mine ne-am declarat învinşi, nereuşind să păstrăm prea mult timp standardul necesar. Rămas singurul misionar în lupta cu păgânitatea, Colosul se ţinea cât putea de tare. Mârâia şi icnea ca o balenă la gimnastica de înviorare, apelând tot mai des la sticla de rom. A avut o voinţă de fier, în pofida paţachinelor care abia aşteptau să-l ia în bătaie de joc, reuşind să câştige detaşat. Partea proastă era că, după ce participanţii şi-au luat nevestele şi au dispărut cu ele în colibe, refuzând să participe la festivitatea de premiere, Colosul s-a trezit că eforturile lui nu duseseră la nici un rezultat notabil. Desigur, premiul era superb – un falus sculptat în coral, cu o perlă micuţă chiar în vârf – dar nicidecum prielnic stării de excitaţie în care se găsea uriaşul. Se plimba de colo-colo, cu premiul în mână şi cu catargul în poziţie de lansare, oferind prilejul unor comparaţii care

mai de care mai favorabile lui. Recompensele morale nu-l mângâiau însă defel.

— Domnilor, prinse el să guițe, concursul nu a luat sfârşit. Nu-mi merit deloc premiul, dacă nu dovedesc că obiectul muncii e şi folositor.

După ce s-a mai băut un tur, juriul a căzut de acord asupra aspectului. O parte din membrii acestuia, aflați la o vârstă venerabilă şi câteva puştoaice neşcolite aveau să testeze pe viu obiectul disputei.

— Să tragem la sorți! decise Colosul, care putea figura oricând în galeria de onoare a marilor trişori ai lumii.

Le-a arătat cărțile de joc, de care nu se despărțea nici o clipă şi a împărțit câte una fiecărei voluntare. Evident, tinerele s-au ales doar cu aşi şi popi, în timp ce babele au trebuit să se mulțumească şi cu dolarii. Trei zile şi trei nopți s-a supus Colosul diverselor experiențe, până când ne-a declarat cu vocea unui pădurar mutat disciplinar la oraş:

— Fraților, nu-mi mai trebuie femei un an de zile!

Venită din partea Colosului, o asemenea declarație ar fi trebuit consemnată şi atunci am deplâns, alături de el, lipsa unui cronicar de specialitate.

Acum, Colosul se ridică în picioare şi ne fixează cu o privire țâfnoasă.

— Aş putea figura şi în Cartea Recordurilor, se fuduleşte el, dacă tipii ar fi fost îndeajuns de deştepți să se ocupe şi de aspectul ăsta. Dar nici ăia nu sunt decât nişte muhaiele ca şi voi.

Sara nu se arată impresionată. Reiterează amenințarea sub o altă formă, pregătindu-şi culcuşul. Ploaia se întețeşte, călcându-ne pe nervi. Nici de pocher nu avem chef, deşi Colosul ne îmbie cu o voce mieroasă. Tot el vine cu o nouă idee.

— Ce-ar fi să încercăm să facem pe misionarii prin împrejurimi? Nasul meu îmi spune că nişte fuste ne aşteaptă să se spovedească.

— N-avem voie să părăsim locul! îi amintesc eu, precaut

— Te-a invitat cineva? Stai aici până vine tăticu'. Dacă întreabă de noi, îi vei spune că suntem chemați la şcoală pentru meditații. Ce zici, Otto? Am putea găsi şi pentru tine ceva potrivit

Surprinzător, Otto acceptă ideea, făcându-şi strămoşii – imbatabili campioni ai disciplinei – să se învârtească în mormânt.

— Dacă promiți că ne întoarcem într-o oră! adaugă el, cu gândul la strămoşi.

Cei trei dispar pe după copaci şi aud încă multă vreme vocea

Colosului, care mă categoriseşte în fel şi chip, neezitând să-mi atribuie şi o serie de boli venerice testate pe propria-i piele. Îmi pun ranița sub cap şi mă strâng covrig, deşi combinezonul termoizolant mă fereşte de frigul care s-a lăsat pe neaşteptate. Închid ochii, dar somnul refuză invitația. Vocea Sarei mă face să tresar:

— Eşti însurat?

Întrebarea sună ca un fluierat într-o biserică. Răspund abia când Sara o repetă:

— Într-un fel.

— Cum adică, într-un fel?

— Adică, în felul mercenarului.

— Copii ai? Să nu-mi răspunzi: „Într-un fel."

— Am.

— De când nu i-ai mai văzut?

Chiar, cât timp a trecut?... De-ajuns, ca Liana şi fetița să-mi pară doară două fantasme. Doar refugiul în care se ascunde gândul care n-are ce căuta în ranița mea de soldat plătit.

— De mult.

— Nu merită să te legi de nimeni şi de nimic pe lumea asta.

Mă întorc spre Sara şi, pentru prima oară, o privesc cu alți ochi. Stă sprijinită într-un cot, cu cei câțiva cârlionți căzuți peste ochii mari şi negri. Acum, când figura ei şi-a pierdut asprimea, descopăr că e o femeie frumoasă. Are un trup mlădios, pe care combinezonul de luptă nu reuşeşte să-l ascundă în totalitate. Degetele fine nu te-ar face să crezi că sunt maestre în mânuirea trăgaciului.

Privirea îmi rămâne lipită de buzele ei groase, incredibil de roşii, deşi, evident, nu foloseşte nici un fard.

— Uneori, Dumnezeu e sadic, dar asta, după ce-a fost îndeajuns de masochist ca să ne creeze.

Îmi întoarce privirea, luându-mă ca din oală:

— Ai vrea să mă ai?

Îi dau primul răspuns care-mi vine în minte şi care, culmea, e şi cel adevărat:

— Într-un fel!

— Suntem croiți numai din instincte. N-ar fi rău nici aşa, dacă nu ne-am afişa rațiunea pe toate drumurile. Te-ai gândit vreodată cât de imorală e rațiunea?

— N-am fost la şcoli, ca tine. Chestiile astea mă cam depăşesc.

— Minți, spune Sara, încet, trecându-şi un deget peste buze. Te-

am ghicit de prima oară. Eşti altfel. Eu n-am pe nimeni. Mai trăiesc doar ca să aflu de ce m-am născut. După aceea, o să mă duc să mă înec în Marea Moartă.

— Ce cauți printre noi?

— Eşti idiot. E vorba despre ce caut eu sau tu în lumea asta.

— E destul timp să ne întrebăm când vom fi în Iad.

— Nu există nimic în afara Pământului ăstuia. Aici sunt şi Iadul şi Raiul.

— Nu crezi în Viața de Apoi?

— Cred că totul moare o dată cu mine. Asta e Viața de Apoi.

— De ce m-ai întrebat dacă vreau să te am?

Îmi ia capul în mâini, iar sărutul mă poartă undeva, departe, în insulele Tuvalu sau în Caraibe. Limba ei îmi aminteşte de plajele însorite şi de valurile mângâietoare.

— Ia-mă! şopteşte ea, descheindu-şi combinezonul.

E un act scurt, animalic, dar mai încărcat decât un pom de Crăciun. Un borcan cu miere mi se prelinge pe şira spinării, unde mi-am mutat papilele gustative, atunci când explodez în Sara, tremurând ca o frunză rămasă să înfrunte toamna de una singură.

Sara se ridică şi se spală cu apa strânsă pe foaia de cort. Am rămas cu mâinile şi picioarele întinse, ca un paraşutist oprit în aer. Sara aprinde două țigări, strecurându-mi una între buze.

— Ți-a plăcut? mă întreabă ea cu o voce neaşteptat de aspră.

— Încă nu mi-am revenit.

— Te poți felicita că n-ai plecat cu vitejii noştri camarazi.

— Sara...

Ea îmi pune degetul pe buze şi şopteşte:

— Încearcă să înțelegi că n-a fost decât atât.

— Ție ți-a plăcut?

Se întoarce cu spatele, râzând cu poftă.

— Într-un fel!

Apoi, stația prinde să pârâie. Vraja se rupe. Într-adevăr, doar o dată cu moartea timpului putem trăi la nesfârşit Viața de Apoi.

Maiorul sună adunarea pe un platou aflat nu la mare distanță de noi. Sara schimbă frecvența, căutându-i pe cei plecați după treburi lumeşti. Când ne întâlnim. Colosul e cu pistoanele la presiune maximă. Înjură şi blesteamă în toate limbile pe care le cunoaşte. I-am luat din treabă, când tocmai descoperiseră o familie de albanezi refugiată în pădure. Nu apucaseră nici măcar să-i sperie ca lumea. Ochiul hâd al uriaşului ne dă târcoale, în timp ce mărşăluim spre platou. Are o intuiție care întrece orice

inteligență nativă.

— Şi voi doi, cât ați fost singuri, de-a ce v-ați jucat?

— De-a Frederick, regele proştilor! îl repede Sara. E de dorit să nu ne mai oboseşti cu obsesiile tale.

Colosul o maimuțăreşte pe la spate, făcând gesturi obscene. Soarbe ultimele picături din bidonaş, săltându-şi mai bine ranița în spinare. Îmi dă un brânci, ca din întâmplare, făcându-mă să alunec.

— Cască ochii pe unde mergi! strigă el, întărâtat.

Sunt încă prea toropit ca să-i răspund.

La punctul de întâlnire suntem preluați de un elicopter al forțelor sârbe şi desantați pe versantul sudic al muntelui Cicavica Avem o săptămână pentru a străbate pe jos traseul spre Priştina, până la Blace, la granița cu Macedonia. Au fost semnalate mai multe grupări neidentificate care trebuie anihilate. Un neavizat ar putea crede că e vorba de căutarea unui ac într-o claie cu fân. Dacă însă ar da cu nasul de aparatura noastră de detecție legată la un satelit rusesc şi-ar schimba părerea Cibernetica a modificat complet modul de desfăşurare a războiului. Un singur lucru n-a reuşit, totuşi, să creeze: luptătorul virtual. Soldații vor fi întotdeauna de neînlocuit şi, oricum, mercenarii ar fi ultimii dintre ei care ar dispărea.

— Cum mergem noi aşa, bengăne vesel Colosul, parcă suntem Scufița Roşie în căutarea Lupului cel Rău.

Pavlovici nu se poate abține să nu râdă. Comparația cu Scufița Roşie l-a amuzat. Chiar şi Lupul cel Rău ar face un infarct la vederea noastră, dar nu s-ar sfii să ne taie calea la o trecătoare dublată de un debleu.

Băieții nu s-au ostenit să treacă de şcoala primară. Trag ca la Verdun, scoțând chiar şi câteva chiote haiduceşti. Sunt însă foarte bine plasați. Cu mitraliera care controlează pasul îngust, pot ține piept şi unei companii. Trecem AKM-urile pe foc cu foc, ținându-i cu ochii pe noi, în timp ce Fachirul şi Sara se strecoară spre tunelul de cale ferată. Se opresc la intrare, iar Sara scoate din raniță un colac de sârmă, al cărei capăt îl leagă de şine. Cu o voltă demnă de un cowboy, proiectează colacul în sus şi, în clipa în care sârma se încolăceşte pe cablul de înaltă tensiune, intră amândoi în tunel, ferindu-se să calce pe şine. Auzim un schimb scurt de focuri şi apoi nimic. Dacă au scăpat de gloanțele celor doi, pândarii au fost mai mult ca sigur electrocutați.

Tunelul e lung şi plin de primejdii. Mini-Geigerul Fachirului îi

oprește din nou. Sapă cu atenție şi îndepărtează minele antipersonal care formau un brâu la ieşirea din partea opusă. Sunt mine care nu ucid, căci ar fi doar pe jumătate eficiente. În schimb, îl schilodesc pe cel care se avântă printre ele, iar rănitul mai scoate din dispozitiv cel puțin încă un camarad, care trebuie să-l transporte.

Sara aruncă rapid trei grenade fumigene, după care dispare în tufişurile agățate de stânci, cu Fachirul pe urmele ei. Sunt doar două santinele, dispuse pe aceeaşi parte a debleului. Orice păcănit de armă ar putea atrage atenția celor de la punctul de rezistență din capătul trecătorii, aşa că Sara preferă stelele ascuțite, pe care le înfige la fix în gâtlejurile celor doi. Se târăşte pe lângă ei, fără să le arunce măcar o privire. Sunt tineri, abia dacă au apucat să se bărbierească de câteva ori. Emblemele roşii ale UCK, brodate pe mânecile uniformelor de camuflaj, se îmbibă treptat de sânge, devenind strălucitoare.

Fachirul neglijează poteca sălbatică, prinzând să se cațere direct pe stânca mâncată de furtuni. La răstimpuri, se opreşte, pentru a-i oferi Sarei posibilitatea să-l ajungă din urmă. Alunecă şi o piatră o loveşte pe Sara în umăr. Mâna îi amorțeşte brusc, gata să dea drumul scobiturii în care se înfipsese. Sarei îi trebuie un efort uriaş de voință ca să-şi îndepărteze durerea, îşi concentrează atenția pe mâna cu care continuă să se agațe, transmițându-i comenzi ca unui subaltern de ispravă. Şi mâna ascultă. Muşchii îşi reiau travaliul, purtând-o pe Sara tot mai sus, spre colțul stâncii pe care Fachirul a ajuns deja. Cuibul inamic e distrus în câteva secunde cu aruncătorul de grenade. Doar doi luptători scapă cu viață, dar sunt răniți grav. Încearcă să ridice mâinile, strigând ceva. În timp ce Sara şi Fachirul îi țin sub amenințarea AKM-urilor, ajungem şi noi la locul cu pricina, mult mai uşor decât camarazii noştri. Cei doi UCK sunt, de fapt, un bărbat şi o femeie. Bărbatul are ceafa şi spinarea numai o gaură, dar continuă să vorbească repede, ca şi cum ar vrea să termine întreaga provizie de cuvinte păstrate pentru o viață. Femeia a scăpat mai uşor, doar cu un picior retezat. Şi-a pus un garou primitiv deasupra ciotului, pentru a opri sângele.

Ne apropiem cu precauție. Nu sunt puține cazurile în care soldați pe moarte îşi aşteaptă inamicul cu o grenadă lipită de trup sau cu un pistol ascuns cu dibăcie. Dar prizonierii sunt prea preocupați de rănile lor, ca să le stea capul şi la altceva.

Pavlovici îi chestionează rapid, numai din rutină. Ştie că nu se

poate aştepta la noutăţi care să-l lase pe spate. Şi totuşi, surpriza vine atunci când crezi mai puţin! Albaneza ţine mult prea mult la viaţa ei, pe care o consideră, nu se ştie din ce motive, mai scumpă decât viaţa altora.

— Vă pot da o informaţie preţioasă. Dar vreau să chemaţi un elicopter care să mă transporte la un spital din Priştina.

Colegul ei nu e tot atât de cooperant. Horcăie şi drăcuie, căutând cu disperare o armă. Îl ajut s-o găsească, dar altfel decât ar fi vrut. Falca îi zboară la trei metri de el, rânjindu-şi dantura de parcă ar amuza-o spectacolul.

— Ce informaţii ai putea deţine tu? întreabă maiorul, dispreţuitor, dar cu urechile ciulite.

— Ştiu că un pluton de englezi s-a infiltrat în apropiere şi ghidează de la sol bombardamentele. Nu mă ucideţi, adaugă ea, aruncând o privire înfricoşată camaradului trecut în lumea de dincolo. Vă pot fi de folos. Nu vreau să mor.

— Nimeni nu vrea să moară! exclamă maiorul. Dar trebuie.

Albaneza cere apă. I se întinde un bidon cu votcă, din care bea însetată. Tuşeşte şi se schimonoseşte, gata să-şi dea duhul. Reia cu voce hârâită:

— Chemaţi elicopterul! Vă pot oferi date exacte. Nu mă lăsaţi aici, m-au înrolat cu forţa.

Pavlovici se preface că şovăie. Îşi suge o carie străveche, scormonind pământul cu bombeul bocancului, de parcă ar fi vrut să dezgroape răspunsul cel mai potrivit. Face câteva nazuri, după care apucă scârbit staţia şi cere un elicopter. Vocea din staţie confirmă. Pentru albaneză e dovada supremă. N-are de unde să cunoască vocea Fachirului, care coboară încet pe pantă. Scuipă toate datele, interesându-se cât timp îi ia elicopterului să ajungă.

Pavlovici se întoarce spre Otto.

— Tu ştii cel mai bine, zice el. Răspunde-i doamnei.

Neamţul se apleacă la urechea albanezei, şoptind unduitor:

— Depinde de tipul de elicopter. Dacă e unul ca ăsta, adaugă Otto, scoţând la iveală pumnalul de luptă, atunci înseamnă că deja a sosit!

Albaneza nu mai are vreme să se înspăimânte. Capul îi atârnă, ţinut doar de o fâşie de piele. Sângele îl împroaşcă pe Otto, care nu apucă să se ferească la timp. Scrâşneşte un *şaise* şi se grăbeşte să se cureţe cu o cârpă înmuiată în votcă.

Nu plecăm, până ce nu legăm câteva calupuri cu explozibil, ascunse abil de trupurile şi armele celor ucişi. Mici cadouri pentru

aceia care îi vor descoperi.

Ploaia a prins din nou glas. Norii joşi par cuirasele unor uriaşe transatlantice pornite în căutarea unui alt Noe. Nu lipsesc nici câteva fulgere, de parcă Dumnezeu şi-ar încerca blitzul pentru a imortaliza prăpădenia de pe pământ.

— Tocmai un paratrăsnet au uitat să ne dea, observă Colosul. La câte bulendre suntem nevoiți să cărăm, ce mai conta?

— Agață-ți o antenă de cur! îl sfătuieşte Fachirul.

— Nu, mersi, declină Colosul oferta Ar putea să emită semnale false şi-i strică lui Otto bunătate de detector. Nu că m-aş teme în mod deosebit de fulgere, dar ştiu că pot avea efecte dintre cele mai bizare. La ultima închisoare în care am fost găzduit, înainte de a evada definitiv, era. Comandant o jigodie de maior, aşa cum sunt aproape toți cei de teapa lui.

Recepționează un şut în fund, dar nu e nevoie să se întoarcă şi să afle cine i-l plasase.

— Nu e vorba de dumneavoastră, domnule maior! chirăie el, mărind pasul. Conform proverbului: „Persoanele de față se exclud!" Vă raportez că, fiind de față, sunteți tras automat pe tuşă. Maiorul despre care vă vorbesc şi pe care, pentru a nu mai stârni confuzii, îl voi numi de-acum înainte Stan, fusese lovit de un fulger pe când era copil şi mergea cu gâştele la păscut. În urma impactului, a rămas destul de zdruncinat – ca să fim mai concişi, damblagise! Asta se pare că nu i-a dăunat cu nimic în cariera militară, ba dimpotrivă, de unde se poate trage concluzia că în armată fiecare îşi are locul lui bine stabilit.

— Meliță, tu, meliță, murmură Pavlovici, nervos. Să nu te miri dacă într-una din zile o să te trezeşti cu un glonț în diblă.

— Decât să nu relatez faptele aşa cum s-au petrecut ele, mai bine nu mai povestesc! răspunde Colosul, plin de el. Cum vă spuneam, Stan ăsta, ori de câte ori ploua – fie zi, fie noapte – ordona adunarea în curte şi ne punea să stăm în poziție de drepți, cu o vergea de fier în mână. Evident că el se retrăgea la adăpost, de unde ne urmărea prin binoclu. Tipul îl studiase pe unul Freud, un sonat ca şi el şi era convins că, dacă ar retrăi drama din copilărie pe pielea altuia, ar putea să-şi remaieze scufița. Cum însă fulgerele îl cunoşteau deja şi cum adăpostul nu avea paratrăsnet, îi mai făcură o vizită, refuzând să se atingă de vergelele noastre. Crezuserăm că a paralizat în sfârşit, dar, după două zile, era mâi proaspăt ca la început, decât poate nițel mai damblagiu, dacă asta era cu putință. Idiotul de maior, pardon, Stan, nu voia cu nici un

chip să renunțe însă la experimentele lui bolnave.

Într-o zi, i-a dat prin cap să conecteze buda la un stâlp de înaltă tensiune. Doi bibani, care nu ştiau cam ce se mănâncă prin zonă, au urinat pe cablu, fiind internați de urgență la infirmerie. Cum nu fusese de față, Stan a considerat evenimentul lipsit de semnificații. Noi continuam să ne facem nevoile prin toate locurile, numai la budă nu, aşa că a schimbat tactica. A încercat să ne îmbie cu scaunul electric, că n-ar fi cum s-ar povesti, ba chiar că ne-am distra copios. Atâta s-a rugat de noi şi atât de mult ne-a demonstrat ce bine e pe scaun, că zărghitul a tras heblul fără să vrea şi s-a electrocutat. Când să ne facem cruce că a mierlit-o definitiv, iată-l pe Stan al nostru mai viu ca niciodată. Efectul a fost însă dezastruos. La prima inspecție şi-a tras în palmă un fir prins la o baterie şi, când a dat mâna cu superiorul, l-a făcut pe ăla să danseze o jumătate de oră. Pe chestia asta a fost îndepărtat din armată, ceea ce l-a supărat din cale-afară, drept care s-a călugărit. Mult timp după aceea am trecut pe la schitul unde se retrăsese, ca să ne amintim împreună de frumoasele zile de altădată. L-am găsit într-o criptă, conectat la o mulțime de fire electrice. Pasămite, omul era atât de încărcat de electricitate, încât, de când venise la acel schit – şi erau ani buni asigura de unul singur necesarul de lumină pentru întreaga aşezare. A fost canonizat după moarte, cu numele de sfântul Kilowatt.

— De unde scoți tu poveştile astea pe bandă rulantă, soldat? îl întreabă Pavlovici.

— Am avut o viață aventuroasă, domnule maior! La mine în familie e *o* tradiție. Babacu' îmi spunea în momentele lui de trezie, ce-i drept cam rare, că nici o zi n-a semănat cu alta în toată viața lui.

— Ia taci!

Detectorul maiorului prinde să piuie. Ne pregătim armele, mergând aplecați după direcția semnalului. Otto descoperă în iarbă o cutie, pe care o controlează cu grijă.

— E o baliză, îl linişteşte maiorul. Conduce avioanele câinilor spre ținte.

În mod normal, ar trebui să chemăm elicopterul. Sârbii preiau emițătoarele aruncate de americani şi le plasează în zone populate de albanezi. Astfel, bombardamentele au efectul unui bumerang. Acum însă nu mai e timp. Otto distruge baliza, dar, lucru ciudat, detectorul maiorului nu se opreşte din povestit. Semnalul îndepărtat e conectat la harta digitală, iar neamțul intră pe

frecvența satelitului rusesc pus la dispoziție. Nu mai există nici un dubiu că, undeva, pe o rază de un kilometru, se află câțiva fârtați încărcați cu aparatură electronică. Deşi, la fel de bine, ar putea fi altă baliză.

E rândul Sarei să preia inițiativa. Ne târâm în spatele ei, cu nervii încordați la maximum. Semnalul devine, în scurt timp, aproape continuu, dar, oricât scormonim cu binoclurile noastre, nu descoperim nimic. Câmp peste tot şi doar câte un pâlc de copaci ici-colo. Pavlovici şi Otto mai controlează o dată aparatura, dar totul este în regulă Rămânem nemişcați o perioadă îndelungată. Am putea rezista şi zece ore, fără să mişcăm un deget, confundându-ne aproape complet cu peisajul.

Dintr-odată, autostrada aliată la vreo sută de metri de noi, pustie până atunci, prinde să freamăte. Coloane de transportoare, de camioane şi autobuze indică un trafic din ce în ce mai intens. Nu intră în sfera noastră de interes. În schimb, interesează pe altcineva. În apropierea mea se ridică o porțiune de păşune şi pot distinge cu claritate un binoclu. Deşi sunt convins că l-au observat şi ceilalți, apăs butonul de avertizare al stației. Rămânem nemişcați până când păşunea redevine plată, o dată cu scăderea traficului. Acum, probabil că observatorul transmite datele prin ordinatorul lui şi, în curând, rachetele vor lua urma convoaielor.

Pavlovici se apropie de mine, mişcându-se atât de încet, încât pare că pluteşte prin aer. Mă depăşeşte, oprindu-se în dreptul locului de unde apăruse binoclul. Nici un fir de iarbă, nici o crăpătură în pământ nu trădează ascunzătoarea. Doar ochiul versat al Sarei observă un puf de păpădie stingher. Scot burghiul cu aspirator, lăsând tirbuşonul acustic să pătrundă în pământ cu o viteză de un milimetru pe minut. Un timp, trăiesc cu impresia că Sara s-a înşelat. Răsuflu uşurat abia când vârful tirbuşonului blochează burghiul. Îl scot cu infinite precauții. Probabil că un chirurg mi-ar admira măiestria, cerându-mi pe loc să devin asistentul lui principal. Prin găurice, introduc tubul mai subțire decât o gută de la butelia cu gaz paralizant. Este un gaz special, care-şi face efectul instantaneu. Substanța chimică specială care-l însoțeşte îi permite penetrarea unei eventuale măşti de protecție.

Sunt lac de sudoare. Sara îmi şterge fruntea, aducându-mi din nou în minte imaginea chirurgului aplecat peste masa de operație. Când ridic capul, Otto strânge brusc declanşatorul. E nevoie de intervenția maiorului, căci altfel ar fi golit butelia. Ne punem măştile, pregătind pentru orice eventualitate AKM-urile.

Momentele astea sunt cele mai grele. Nu ştii cu exactitate ce s-a petrecut în bârlog, aşa cum nu ştii dacă există şi o altă ieşire de urgență sau dacă toți cei dinăuntru şi-au luat măsurile de protecție necesare. E un fel de joc cu cine-şi pierde primul răbdarea Acum, mingea se află în terenul nostru.

E rândul Colosului. Îşi scoate lopata Linemann, o minunăție şterpelită dintr-o vizită la un muzeu militar şi prinde să sape ca o cârtiță care şi-a prins botul în rădăcini. Deşi lucrează lungit, are o eficiență extraordinară. De la jumătate de metru, schimbă direcția în unghi drept, până când lopata dă de un gol. Aruncă fulgerător o grenadă fumigenă, urmată de o petardă care saltă capacul de pământ.

Tremurăm de nerăbdare. Gloanțele de pe țevile armelor au tendința să fure startul. Efortul a fost inutil. Pe fundul gropii de doi metri pe doi, stau chircite trei trupuri îmbrăcate în combinezoane fumurii. Unul dintre ele a luat foc de la petardă, dar purtătorul nu se sinchiseşte de nici un fel. Pavlovici stinge grăbit flacăra, pipăind apoi cu degetele sale boante carotidele celor adormiți.

— Ăsta e mort, zice el, dând cu piciorul în purtătorul combinezonului ars. Ai băgat şi tu la gaz, de parcă te credeai la Auschwitz!

— Gazul nu omoară, răspunde sec Otto. Probabil suferea de ceva.

— M-aş mira să trimită cercetaşi cu probleme medicale, zice maiorul, cu o urmă de îndoială în glas.

Nu putem decât să-i dăm dreptate. Otto cercetează cu atenție cadavrul, ridicându-i pleoapele şi deschizându-i gura.

— Ai de gând să-i faci autopsia? întreabă, nervos, maiorul.

— Era chiar în dreptul orificiului şi a primit gazul în ochi, anunță Otto verdictul. Îl răstoarnă, controlându-i urechile, după care adaugă: A suferit o hemoragie internă.

— Vreau un certificat de deces complet, până mâine dimineață! trompetează Colosul, semeț.

După aparatura găsită, prada se dovedeşte de soi. Otto decodifică ordinatorul, intrând pe rețea. Fluieră admirativ, scărpinându-se după ureche.

— Domnilor, avem în față o echipă de elită din SAS[17]!

Cum se mai schimbă vremurile! În Algeria[18], îi avuseserăm

---

[17] Serviciile Speciale ale Forțelor Aeriene britanice (n. trad.).

aliați, iar acum erau prizonierii noştri!

Otto şi-a depăşit însă atribuțiile şi a stabilit legătura directă! Pe ecran, apare întrebarea: „Mai e ceva?” O clipă, rămânem înlemniți. Dar numai o clipă Pavlovici scoate carnețelul şi începe să turuie, în timp ce neamțul nu mai pridideşte, să tasteze. Sunt transmise coordonatele unor clădiri şi aşezări care nu au nici o legătură cu infrastructura militară. Otto scanează chiar şi o fotografie a unei ambasade străine. Încheie cu fraza justificativă: „Datele sunt obținute de la cârtițele cu care suntem în legătură.”

Aşteptăm cu sufletul la gură răspunsul Centrului. Ar fi păcat să ne descopere, măcar şi pentru frumusețea farsei. Care numai farsă nu el După două minute, care ni se par mai lungi decât un meci de fotbal, ecranul prinde iar viață: „Dumnezeu să va aibă în pază! Mâine noapte, recuperarea.”

Fachirul dă drumul la un chiot de bucurie, primind peste bot palma scorțoasă a maiorului.

— Ai căpiat, soldat? Vrei să ne trezim cu tot UCK-ul pe cap?

. Victoria e colosală şi trebuie sărbătorită. Uitând de toate disensiunile, Otto scoate două sticle de Smirnoff protejate în bucăți de pâslă. Stăm prăbuşiți lângă trupurile inerte fără să ținem seama la ploaia care se întețeşte. Colosul uită de mască şi varsă votca pe el, devenind mai nervos decât dacă şi-ar fi vărsat sângele în luptă. Râdem, descătuşați, îngrămădindu-ne şi mai mult unul în altul.

— Cu ăştia ce facem? întreabă Fachirul, arătând cu capul spre membrii SAS.

Îi plac englezii cum îi place unei vaci o înțepătură de tăun. Dacă i-ar fi lăsat lui pe mână, nici cel mai celebru medic legist din lume n-ar mai putea să facă ceva pentru a-i identifica.

— Pe ăsta îl îngropăm aici, hotărăşte maiorul. Să se bucure şi viermii, că şi ei sunt ființele Domnului. Pe ăştilalți îi predăm la primul post de poliție.

O bubuitură groaznică, urmată de câteva explozii, zguduie pământul. Datele pe care cei din SAS au apucat să le transmită au fost repede valorificate. Mai mult ca sigur că, la ora asta, nu mai rămăsese nimic din coloana care, cu puțin timp în urmă, trecuse pe autostradă.

Pavlovici se face negru. În schimb, cicatricea lui devenise roşie, combinație de culori care, oricum, nu-l face mai frumos. Loveşte

---

[18] Vezi *Ordon: ucide-ți aproapele!,* de acelaşi autor (n. trad.).

cu bocancii în trupurile inerte ale englezilor, scuipându-le în faţă.

— Ar trebui să le luăm gâtul chiar acum! zice el, înverşunat. Dar ar fi păcat să nu-i prezinte la televizor. Le-ar mai scădea moralul porcilor ăstora, ca să ştie la ce să se aştepte.

Maiorul îşi struneşte furia. Accesele de patimă i-au adus numai necazuri. Sunt lucruri în care n-ai voie să greşeşti de două ori, dacă nu vrei să-ţi atragi moartea.

— Sara!

— Ordonaţi!

— N-am de gând să stau aici până se trezesc otrepele astea din somn. Bagă-i niţel în viteză!

Sara scoate o seringă cu un ac interminabil, pe care-l înfige direct prin combinezoanele celor doi membri SAS rămaşi în viaţă. O să-i cam facă sa strănute, dar maiorul are, ca întotdeauna, dreptate: nu e timp de pierdut

— Vezi să nu mi-o înfigi şi mie! zice Colosul, ferindu-se.

— Dacă ar fi stricnină, n-aş ezita! replică Sara, rânjind. Presupun că sunt destui care mi-ar mulţumi şi s-ar ruga pentru mine, dacă aş face-o.

— Da' arţăgoasă mai eşti! Vezi unde duce lipsa activităţii sexuale?

După ce sunt legaţi, englezii sunt luaţi la ghionturi, până se trezesc. Deşi au trăit, cu siguranţă şi vremuri mai senine, îşi păstrează stăpânirea de sine. Dau impresia că s-ar juca de-a hoţii şi vardiştii. Au o mică tresărire numai atunci când Colosul îşi bagă capul hidos între ale lor şi le ia aerul cu răsuflarea lui scârboasă.

— V-aţi rătăcit? Trebuia să aruncaţi firimituri de pâine de la Londra până aici, ca să recunoaşteţi drumul de înapoiere.

E gata să le dea şi alte pilde din poveştile pe care le-a învăţat pe dinafară, dar maiorul preferă o manieră forte. Ajutat de Fachir, îi loveşte cu patul armei în rinichi şi în ficat, iar când *inglişii* cad în genunchi, le aplică lovitura de graţie, făcându-i să-şi scuipe dinţii. Leşinul lor îi stârneşte din nou furia. Joacă fotbal cu ei până oboseşte.

— Îi omorâţi, zice Sara, calm, de parcă ar anunţa scorul la pauză.

Dar nu se moare aşa de uşor. Loviturile maiorului ocolesc zonele vitale. Dacă peste câteva zile sau luni, unul sau ambii englezi vor suferi vreo ruptură de organe, asta e altceva!

Îi conducem pe cei din SAS până la primul post de poliţie din Priştina, dar, de predat, nu-i predăm imediat. Programul maiorului

are şi o parte a doua. Cere permisiunea de a fi lăsați pentru o oră singuri în subsolul instituției. Deşi nerăbdător să-i preia, şeful poliției înțelege că e vorba de o „necesitate de stat”.

Schimbă ora din raportul de predare, făcându-i pe plac maiorului.

— Suntem prizonieri de război! reuşeşte să articuleze unul dintre englezi, un zdrahon cu părul roşu ca blana unei vulpi năpârlite. Cerem să fim tratați conform Convenției de la Geneva.

Pavlovici cască ochii, de parcă ar fi auzit pentru prima oară în viața lui despre numita Convenție.

— Război? zice el, nedumerit. Care război? Se întoarce spre noi, cerându-ne socoteală că nu l-am anunțat: Au declarat, cumva, americanii sau englezii război? Nu-mi amintesc. Ştiu doar că s-au apucat să bombardeze peste noapte. Atât. Iar voi, voi nu sunteți prizonieri de război. Voi sunteți spioni şi nu există nici la Geneva, nici la Ougadougu, vreo convenție care să vorbească despre felul în care trebuie tratați spionii.

— Solicit permisiunea de a vorbi cu şeful autorității locale! prinde glas şi cel de-al doilea englez care, în urma manifestărilor de bun-venit, are un ochi complet închis.

— E la budă! se scuză maiorul. V-a văzut pe voi şi l-a apucat, instantaneu, burta. Dacă ai ceva de guițat, poți să-i dai drumul.

— Refuzăm să vorbim cu altcineva, decât cu autoritatea locală! insistă cel cu ochiul suferind.

În fața unui aşa tupeu, nici maiorul nu mai rezistă. Îi face un semn Colosului, care-şi repede pumnul, închizându-i englezului şi celălalt ochi. În cădere, se loveşte cu capul de peretele de beton, ceea ce-l face pe colegul lui să-şi mai piardă din calmul proverbial. Replica lui ne ia maul:

— Am nevoie să merg la toaletă!

Pentru prima oară, maiorul zâmbeşte, deşi până şi cel mai înrăit fizionomist ar refuza să recunoască acest lucru.

— Dar, te rog, nu te jena, suntem între bărbați! îl invită, politicos, maiorul. Dă-i drumul aici. La toaletă îți cere bani. Surprinde privirea aruncată Sarei şi adaugă malițios: Dumneaei e doctor, a văzut multe în viață. Face parte din meserie.

Englezul se întoarce şi, într-adevăr, clipocitul vesel ne înştiințează că nu se gândise la nici un subterfugiu. Dintr-o dată, ne înveselim cu toții.

— Poți să te şi răhățeşti, face Colosul, îndatoritor. Numai să pui un semn distinctiv, ca să nu călcăm în el.

Dar englezul nu e prea pretențios. Cunoaștem istoria cu metabolismul, fiindcă am trăit şi noi de multe ori starea prin care trece el acum. Maiorului i-a trecut primul val de furie, înşfacă bidonaşul lui Otto şi îl oferă prizonierului.

— Din păcate, colegii tăi ne-au spart colecția de pahare de cristal pe care o aveam de la bunica.

Englezul nu face nazuri. Votca e un bun întăritor şi bate orice perfuzie când e vorba să depăşeşti o stare de disconfort. Pavlovici pluseazǎ, înfigându-i un trabuc în gură şi oferindu-i foc.

— Sunt maiorul Pavlovici! se prezintă el ceremonios. Pe colegii mei nu ți-i mai prezint, ca să nu-ți încarci memoria.

— Anthony Williams, locotenent! bâiguie englezul, luând o poziție relativă de drepți. Brigada a 5-a aeriană.

— Pe loc repaus! După cum cred că ți-ai dat seama, locotenente, situația e cam albastră. E ceva putred în Serbia, ca să vorbesc pe limba strămoşilor tăi.

— Domnule maior, conform Convenției de la Geneva, nu mă puteți obliga decât să mă prezint.

— Nici nu mă gândeam să-ți cer să ne relatezi istoria familiei tale. Un singur lucru ne interesează, locotenente: locul şi modul în care va avea loc recuperarea voastră la noapte.

Anthony ezită o singură secundă, îndeajuns ca să ne dăm seama că va umbla la sacul cu poveşti.

— Toate datele le deținea căpitanul Smith, zice el, cel pe care l-ați omorât.

— A murit de moarte bună, nu l-am ucis noi, se grăbeşte să precizeze maiorul. Tuturora ne vine rândul odată. Aşadar, eşti dispus să cooperezi?

— Repet, toate datele...

— Opreşte-te, locotenente! strigă maiorul, care simte cum furia îi cere din nou azil politic. Să nu-mi spui că zdreanța asta care zace pe jos şi cu tine erau doar majordomul şi guvernanta căpitanului. Mi-ai insulta inteligența.

Îşi revine şi „zdreanța”, care acum poartă ochelari de sudor.

I se toarnă şi lui pe gât nişte votcă, ceea ce stârneşte neliniştea Colosului.

— Dacă aşa zice rahatul ăla de Convenție să fie tratați prizonierii, atunci, la naiba, sunt gata să mă predau!

— Locotenent George Bell, Brigada a 5-a aeriană britanică!

— Şi nu ştii nimic de recuperarea de la noapte! insistă în completare maiorul, străpungându-l cu privirea.

— Torturarea prizonierilor este pedepsită, în conformitate cu articolele Tribunalului Internațional de la Haga.

Pavlovici uită de bunele maniere şi se apucă să zbiere, sărind pe loc ca o capră căreia i s-a refuzat intrarea într-o discotecă:

— Mă cac pe convențiile şi pe tratatele voastre! Se pare că, în loc de soldați, nenorociții ăia au trimis în misiune avocați şi notari! Aici însă nu sunteți nici la Geneva, nici la Haga şi nici în alt oraş din împuțitele voastre de țări! Aici sunteți în Serbia şi vă supuneți legilor sârbeşti! N-aveți decât să mă dați în judecată şi la Tribunalul de Apoi, dar vreau să vă fie clar un lucru: de-aici nu ieşiți vii, dacă nu aflu planul de recuperare!

Locotenenții englezi tac ca nişte peşti scoşi la tablă de-un profesor năzuros. Pavlovici îi face vânt Colosului în față, apucându-se să-l prezinte ca pe un exponat la o expoziție de profil:

— Îl aveți în fața voastră pe unul dintre cei mai duri soldați din lume. Specialitatea lui e scoaterea ochilor. Pretinde că toată lumea trebuie să semene cu el. Pe lista sa, dacă nu mă înşel, mai figurează scoaterea amigdalelor prin rect, ca şi împletirea boaşelor. Nici colegii lui nu sunt mai puțin şcoliți. În compania lor veți petrece clipe de desfătare. În zadar îi veți ruga să vă omoare mai repede, căci nu sunt criminali de rând. Eu unul m-am săturat şi-mi iau mâna de pe voi!

Face stânga-mprejur, dispărând, bățos. Va avea o discuție cu una dintre țigările lui cu opiu, pentru a-şi mai potoli veninul.

Englezii privesc lung după el, ca după singurul lor ajutor, dar glasul Colosului îi îngheață:

— Dezbrăcarea!

Evident că nu se grăbesc să îndeplinească ordinul, aşa că le dăm o mână de ajutor. În mai puțin de un minut, sunt ca în sala de naştere. Îşi acoperă locurile ruşinoase, într-un gest instinctiv, căutând cu disperare o soluție salvatoare. Dar nici cel mai bun scenarist de filme de acțiune n-ar putea să le-o ofere.

— L-ați supărat pe maiorul nostru, iar noi vom fi siliți, din cauza asta, să-i suportăm răutățile, se răsteşte Colosul. Voi plecați acasă, ce vă pasă, dar noi rămânem cu el! Lucrurile sunt simple. Ca să-l îmbunăm, trebuie să ne relatați planul de recuperare. Toată lumea este mulțumită şi fiecare îşi vede de treaba lui.

Aşteaptă câteva secunde, după care face o mişcare bruscă. Englezii se dau un pas înapoi, ridicându-şi mâinile. Imaginea care i se oferă stârneşte râsul Colosului:

— Ia priveşte, Sara, ce instrumente au englezii! Sunt mai

secrete decât nişte documente de stat-major! Păi, cu puțele astea vreți voi să cuceriți lumea?!

E gata să şi-o arate pe-a lui, pentru a rezolva această problemă o dată pentru totdeauna. Otto le dă ocol, oprindu-se în spatele lor. Cu o mişcare bruscă, îşi înfige pumnalul în anusul celui cu păr roşu. Un urlet care ar face şi statuile să se cutremure e repercutat de pereții beciului. Anthony se chirceşte de durere, căzând într-un genunchi. Răsuflă greu, iar ochii aproape că i-au ieşit din orbite. Îşi duce mâna la spate, încercând să oprească sângele care aleargă ca un evadat. Când celălalt englez încearcă să protesteze, e imobilizat într-un dublu Nelson. În față îi răsare Sara. Cu o mână îi prinde penisul, iar cu cealaltă agită pumnalul de luptă. Nu e nevoie să mai şi vorbească, pentru a-i spune ce are de gând. Însă englezul tace. Hotărârea lui e definitivă. Nu-şi va trăda camarazii care vor veni să-l recupereze. Sara pricepe şi ea mesajul. Dar pentru că tot are cuțitul pregătit şi, mai ales, pentru că-şi aminteşte cum a batjocorit-o un alt ofițer SAS în ziua în care a fost îndepărtată din Mossad, îşi duce gestul până la capăt. De astă dată, Otto e mai iute, astupându-i gura englezului.

Comandantul nostru nu prevede însă şi exterminarea. Trusele de prim-ajutor sunt puse la treabă, iar locotenenții primesc îngrijirile necesare.

E rândul Fachirului. Îşi cercetează pe îndelete pacienții, alegându-l, în cele din urmă, pe Anthony. Îl culcă pe patul de fier, care nu are nici măcar o saltea, apoi execută câteva pase iuți pe deasupra corpului, fixându-şi privirea pe un punct din centrul frunții. Intonează un fel de psalm. Este atât de concentrat, încât aproape că simțim în jurul nostru curenți electromagnetici. Englezul încetează să mai geamă. Îşi mişcă buzele, dar nu rosteşte nici un cuvânt. Are creierul antrenat. Cei de la SAS nu uită nici un detaliu când e vorba să-şi trimită oamenii în misiuni sinucigaşe.

Fachirul scoate un ac lung şi subțire. Cu o mişcare dibace, îl înfige în ceafa englezului care, surprinzător, nu scoate nici un sunet şi nu reacționează. Dacă nu şi-ar mişca ochii, am putea crede că a murit. Primeşte cu aceeaşi supunere un alt ac, de astă dată în spatele urechii. Acum auzim distinct cuvintele indianului:

— Sunt pilotul comandant al celulei de recuperare! Contactați-ne!

Repetă de câteva ori formula magică, limpede şi rar, fără să se grăbească, dar ferm. Minunea se petrece! În transă, Anthony repetă datele învățate înainte de plecarea în misiune. Otto verifică

pe ordinatorul personal al englezilor şi, când primeşte *Access permited,* i se luminează faţa spelbă. Fachirul nu mai are nevoie de o confirmare verbală. Scoate acele, pe care le şterge cu grijă de o batistă imaculată, făcându-le apoi să dispară în trusa lui cât un penar.

Îi îmbrăcăm cu grijă pe prizonieri, controlându-le încă o dată bandajele. Colosul bea restul de votcă rămas, privind cu respect în direcţia Fachirului. Tehnicile paranormale pe care acesta le posedă l-au cam dat peste cap. Nu s-ar teme să se bată cu o bandă de criminali celebri, dar ceea ce depăşeşte puterea de înţelegere a minusculului său creier îl cam înfricoşează.

— O să cer un ordin de restricţie, în ceea ce te priveşte, îi zice el Fachirului. Până atunci, fii drăguţ şi nu te apropia de mine la mai puţin de un metru.

— O fac cu plăcere, îi răspunde Fachirul. Ţin prea mult la nasul meu, ca să-l supun unor astfel de chinuri. Cred că ai uitat şi cum arată un săpun.

— Săpun? face, nedumerit, Colosul. Când eram mic, ţin minte că făceam balonaşe cu aşa ceva.

— La jegul de pe el, sare şi Otto, strâmbându-se ca un rechin care are probleme cu dinţii, doar peria de sârmă şi neofalina ar mai putea avea ceva succes.

Acum, când ştie că neamţul şi-a terminat provizia de votcă, Colosul revine la atitudinea brutală.

— Poponarii nu ar trebui să aibă dreptul să poarte cuţite, remarcă el. Aţi văzut cu toţii ce-a fost în stare să-i facă bietului englez. Stau şi mă întreb, ce alte perversiuni mai pui la cale. Din partea unuia ca tine, te poţi aştepta oricând să-ţi vezi rectul într-o colecţie particulară.

Cel mai mulţumit este Pavlovici. Dă o raită prin grădina cu trofee morale, bătându-i pe indian pe umăr, după care trece la chestiuni mai concrete:

— Sârbii ne vor oferi un bonus pentru fiecare englez, american sau alt specimen prins cu mâţa-n sac. Pentru doborârea unui avion sau elicopter, premiul e cam un sfert din contractul vostru.

— Cu asta nu putem doborî nici o barză chioară! exagerează Colosul, agitând AKM-ul.

Pavlovici zâmbeşte misterios, dar nu-i răspunde. Ne conduce într-o încăpere pătrată, unde ne aşteaptă o masă încărcată cu bunătăţuri. Nu sunt cine ştie ce delicatese, dar nici nu facem nazuri. Ciorba e caldă, iar stomacurile noastre ne mulţumesc cu

pioşenie. Nici brânzeturile nu sunt de aruncat. Otto nu se atinge de ceapă, atrăgând din nou aluziile fără perdea ale Colosului. Rămâne impasibil, ca de obicei, cu ochii la maior.

— Ai ceva să-mi raportezi, soldat Mazzeppa? întreabă Pavlovici, sugând un os. Încetează să-mi faci ochi dulci şi dă drumul la flaşnetă.

— La noapte vom lua premiul cel mare, murmură neamțul.

Dintr-o dată, plescăielile şi sorbiturile încetează. E un subiect care trezeşte întotdeauna interesul.

— Eşti sigur? întreabă, într-o doară, maiorul.

Toate privirile sunt ațintite la Otto. Nu vrem să ne scape nici un cuvințel.

— O păsărică mi-a şoptit că nu le-ați spus nimic sârbilor de operațiunea de la noapte.

Ca la un meci de ping-pong, privirile se mută pe Pavlovici, care se scobeşte în dinți cu furculița, fituind un rest de salam care refuzase să ia drumul stomacului. Ne fixează cu privirea, căutând cu limba alți intruşi, după care îşi depărtează scăunelul de masă, aprinzându-şi un trabuc.

— Ar cam fi cazul să-ți ții păsărelele în colivie, răspunde el, incert, într-un târziu.

Otto se şterge frumos la gură cu unul dintre şervețelele pe care le păstrează cu grijă în buzunarul de la piept, sorbind apoi apa rece cu înghițituri scurte. Îşi scutură cele câteva firimituri căzute pe combinezon şi întreabă cuviincios:

— Putem dormi până la noapte, sau intrăm iar în priză?

— Aveți program de voie, zice maiorul. Nu vă depărtați prea mult şi nu intrați în conflict cu locuitorii. Adunarea la ora douăzeci. Cine vrea să doarmă – a treia uşă la stânga, pe holul mare.

Doar Colosul şi Fachirul nu răspund invitației. Caută să pară cât mai indiferenți, preocupați exclusiv de bucatele rămase pe masă. „Ăştia doi pun ceva la cale", îmi zic în gând, hotărât să nu lipsesc de la nici o acțiune care ar putea aduce un folos. Deschid bidonaşul meu şi-i îmbii pe cei doi. Surprinzător – ceea ce-mi întăreşte bănuiala – camarazii mei refuză, ba chiar îmi dau de înțeles că s-ar lipsi cu desăvârşire de compania mea. Din păcate pentru ei, nu se prea potriveşte cu ceea ce am eu în dicționar, aşa că le-o spun pe şleau:

— Nu-i frumos să faceți bisericuțe. Există o seamă de situații în care ajutorul unui bun camarad ca mine poate deveni inestimabil.

Să ne amintim de ponturile pe care vi le-am vândut de-a lungul vremii şi la care v-am făcut părtaşi.

Din paleta cu opţiuni, Colosul alege rolul nedumeritului, încercând să mimeze nevinovăţia Reuşeşte la fel de bine cum ar reuşi un vânător să sufle în cornul unui rinocer viu.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Andar şi cu mine am mai rămas să depănăm amintiri comune, de care să mai facem un pic de haz.

— Minţi ca o gazetă sârbească, i-o tai eu. N-aveţi decât să nu uităm însă că am o sumedenie de cunoştinţe atât printre sârbi, cât şi printre albanezi şi nu e departe timpul când o să vreţi să apelaţi din nou la mine.

Mă ridic, hotărât să renunţ, când glasul Fachirului, în care nu pot să nu disting o oarecare silă, mă îndeamnă să rămân:

— Fie! Ca să nu spui că nu suntem camarazi buni. Dar jură-te că nu vei destăinui nimănui nimic.

— Rahat! decide Colosul. Nu suntem la tribunal. Oricum nu se poate conta pe jurământul unui bandit. Lucrurile sunt mult mai simple: dacă scapi ceva, îţi luăm gâtul!

Povestea ce urmează e de-a dreptul aiuritoare. Colosul, care are prostul obicei să-şi bage nasul mai ales în lucrurile altora, a aflat-o de la un poliţist sârb, în urma unui fructuos schimb de rachiuri. Omul se ocupa cu escorta unor camioane-cisternă care transportau benzină de la un depozit secret la unităţile de blindate dispuse la Gnjilave şi Urosevac. Mai avea însă şi altă îndeletnicire: în combinaţie cu şoferii, creasе, o mică reţea de trafic cu combustibilul pe care-l furau din cisterne. Nu erau cantităţi prea mari, dar beneficiul era mulţumitor.

Ideea îi venise Fachirului, căruia Colosul îi relatase totul ca pe o fabulă moralizatoare cu privire la cinstea îndoielnică a unor patrioţi. Cum sârbul scăpase mai mult decât ar fi trebuit, reuşiseră să-l localizeze pe traficant, fiind gata să pornească o afacere pe cont propriu.

— Dacă ne mişcăm iute, conchide Colosul, până diseară la opt, când sună goarna, terminăm. Transportul se face exact peste patru ceasuri, cum m-a informat prietenul meu sârb, aşa că eu zic s-o luăm din loc. Mai trebuie să trecem înainte şi pe la omul cu banii.

— Două camioane-cisternă? şoptesc eu, zăpăcit. Cu escortă poliţienească? Sunteţi nebuni!

— Care escortă? se perpeleşte Colosul. Două jeepuri, mare scofală! Dacă ţi-e frică, n-ai decât să te bagi în scutece. Noi

plecăm. E una dintre cele mai rapide şi mai rentabile afaceri de pe glob în momentul ăsta şi nu am de gând s-o pierd, stând la parlamentări cu canguri ca tine. În loc să ne mulţumeşti că ai şi tu un bilet, o faci pe analistul economic.

La dracu'! Oricât de bine aş fi plătit, nu pot da cu piciorul unei ocazii ca asta!

Ne scoatem combinezoanele şi rămânem în uniformele de camuflaj fără însemne. Permisele eliberate de sârbi ne sunt suficiente pentru a nu fi luaţi la întrebări. Când ai dolari, nu e greu de găsit un taxi, cât despre faptul că şoferul ar putea ciripi, o dată afacerea descoperită, nu ne facem probleme: vom fi departe în momentul acela!

Traficantul locuieşte într-un cartier rezidenţial al Priştinei, într-o vilă cu scară exterioară şi cu piscină în spatele casei. Doi dobermani ne înştiinţează că nu suntem deloc bine veniţi. Sunăm, totuşi, prelung la soneria de la poartă, până când un tip gras, îmbrăcat într-o cămaşă înflorată, cu o vestă căptuşită trasă pe deasupra, catadicseşte să iasă din casă şi să se intereseze de sănătatea noastră.

— Avem un mesaj urgent pentru domnul Haşici, fredonează Fachirul.

— Sunteţi de la poliţie? ne iscodeşte, cam plictisit, grăsanul.

— Arătăm noi chiar aşa fomişti? se răsteşte Colosul.

Grăsanul ar dori mai multe informaţii, dar Colosul îl bagă în viteză. Dispare şi se întoarce, după vreo cinci minute, însoţit de un alt tip, la fel de gras. Între timp, camera video de la intrare ne-a luat din toate unghiurile.

— Dacă sunteţi înarmaţi, trebuie să vă lăsaţi la mine păcănitorile, zice nou-venitul, după ce potoleşte dobermanii.

Facem după cum ne cântă, deşi de armă te desparţi mai greu chiar decât de propria-ţi mamă. Suntem conduşi în sufrageria de la parter, care e destul de mare ca s-o traversezi cu vaporaşul. Haşici stă răsturnat pe-o canapea, bucurându-se de masajul unei blonde îmbrăcate din ajutoarele trimise copiilor orfani. Aşa a văzut el în filme.

— Cu cine am plăcerea? mormăie, sorbind dintr-un pahar înalt, fără a se osteni să facă oficiile gazdei.

— Numele n-au nici o importanţă, răspunde Fachirul, preluând hăţurile. N-am venit pentru o probă de film. Peste câteva ore poţi deveni fericitul posesor a patru sute de tone de benzină, la trei mărci litrul. Te interesează?

Câteva momente, Haşici rămâne cu gura căscată. Până şi blondina se opreşte din masat, belind la noi ochii ei de păpuşă. Doar cei doi bodyguarzi rămân impasibili, cu mâinile sub vestă. Când îşi revine, Haşici adulmecă precaut paharul, de parcă tocmai i s-ar fi transmis că are otravă în băutură. Se apleacă înainte, dezechilibrând-o pe blondă şi zâmbeşte fericit.

— Nu înțeleg nimic! exclamă el.

— E clar, am greşit adresa! zice Colosul, dând să se întoarcă.

— Hei, hei, stai oleacă! se domoleşte sârbul, înecându-se. Îmi datorați măcar nişte explicații!

Fachirul îi expune în două cuvinte întreaga afacere, amintindu-i, în treacăt, că timpul se scurge în defavoarea noastră. Haşici coboară, în sfârşit, cu paraşuta şi-ncepe să simtă pământul sub picioare.

— De unde ştiu eu că nu sunteți nişte provocatori?

— Nu ştii, îl linişteşte Colosul. Nici noi nu ştim dacă tu nu eşti un informator care să ne dea pe mâna gaborilor.

— La urma urmei, voi cine sunteți? ne iscodeşte Haşici, pierzându-şi răbdarea. Dați buzna în casa mea, mă luați în engleză... Să fi intrat trupele NATO în Kosovo şi să nu ştiu nimic?

— Suntem români, intervin eu, după care continui pe limba mea maternă: Cuscri, cum ar veni! Am zis că nu te deranjează în ce limbă vorbim, cât timp o rupem cu toții binişor pe „dolăreşte”.

Mă priveşte nedumerit, aşa că mă întorc la dicționar.

— Când te vei hotărî să scrii o carte, vom fi gata să-ți descriem viețile noastre aventuroase. Până atunci, nici noi nu-ți cerem să-ți faci autobiografia.

— Români! repetă Haşici, dând din cap. E cam departe Dunărea.

— Benzină curge peste tot, nu numai pe Dunăre, îi replic eu.

Sârbul pare pe jumătate convins. Îi dă blondinei program de voie, apoi se decide să ne servească din licoarea cu care se delectase până atunci de unul singur.

— Ai unde să depozitezi două cisterne? întreabă Fachirul, aruncând o privire în jur, de parcă ar fi calculat dimensiunile sufrageriei.

— Eu nu sunt curios unde o să vă țineți mărcile, ricanează Haşici. De altfel, prețul e cam pipărat. Mai mult de-o marcă pe litru nu vă pot da.

— Prețul nu este negociabil, zice Fachirul. Noi ne riscăm viețile.

— Iar eu, libertatea şi banii! vine răspunsul sârbului. Deci ceva

mult mai de preț.

O vreme, sorbim din pahare şi ne privim pe sub sprâncene. Fără să mai ceară voie, Colosul se serveşte singur din sticla pătrățoasă.

— Ne forțezi mâna! Ştii că nu mai avem răgaz să ne ocupăm de desfacere, zice deodată Fachirul. Două mărci altfel o lăsăm baltă şi ne întoarcem.

— Ar mai fi şi problema plății, spune Haşici. Nu pot să strâng atât bănet într-un timp aşa de scurt.

— Colegul meu, zice Fachirul, arătându-l pe Colos, deține informații cum că n-ai figura cu nici un cont la vreo bancă din Priştina sau din Belgrad. Asta, bineînțeles nu înseamnă că ai fi şi sărac.

— Mă îndoiesc că ai putea avea asemenea informații, face Haşici.

— Evident că nu sunt oficiale, ceea ce nu le face cu nimic mai neadevărate. Tot colegul meu, are un frate la fabrica de seifuri, care i-a povestit despre o livrare foarte bună la adresa unde ne aflăm acum. Toată lumea e de acord că mărcile şi dolarii nu se devalorizează, ba chiar cresc în vremuri de bejenie şi că tocmai pentru asta e mult mai sigur să-i păstrezi la ciorap.

Haşici se strâmbă, de parcă ar fi primit în poponeț o injecție cu penicilină. Miaună ceva neinteligibil, făcându-şi de lucru cu sticla care începe să intre în suferință. Culege şi o țigară pe care unul dintre bodyguarzi se grăbeşte să i-o aprindă.

— Totuşi, ceva pute aici! se fandoseşte el.

— La noi a oprit apa caldă! sare Colosul, ofensat, simțindu-se cu musca pe căciulă. Dar cu banii câştigați vom putea merge la baia comunală.

Haşici tace, fixând cu privirea un punct de pe tavan. Neuronii îi aleargă prin creier peste viteza admisă. Simte că ceva nu se leagă, dar afacerea e prea tentantă. Îşi poate dubla averea într-un timp scurt şi cu efort minim. După mimica feței, ne dăm seama că partida e câştigată.

— Dacă iese prost, vă împuşc pe toți trei. Am oameni peste tot, aşa că n-o să apucați să ajungeți la graniță.

Nu ne mai rămâne decât să stabilim punctul de întâlnire, ora şi modalitatea tranzacției.

— Poți să pui şi şampania la gheață! îi aruncă Fachirul peste umăr, înainte să dispărem.

— Până una alta, o să pun nişte cartuşe la cald! grohăie Haşici.

Abia în taxi, când recapitulăm datele problemei, ne dăm seama

cât de greu ne va fi să punem mâna pe transportul sârbesc.

— Dar dacă am face rost de două cisterne pline cu apă? sare Colosul, care este campionul soluțiilor idioate.

— Nu toți sunt proşti ca tine! i-o taie Fachirul. Primul lucru pe care-l vor face e să verifice conținutul.

Ştim că două maşini de poliție însoțesc convoiul, una în față şi alta în spate, comunicând permanent între ele şi amândouă cu un post de poliție. Zona e curățată de UCK, aşa că nu ne temem de un atac din partea asta Convoiul o să treacă peste un râuleț, la vreo douăzeci de kilometri de punctul de întâlnire cu Haşici. Acolo ne hotărâm să atacăm. Îi dăm adresa şoferului care ne poartă până în apropierea zonei. Întrucât datele problemei s-au cam schimbat, procedăm în consecință: şoferul e legat fedeleş şi băgat în portbagaj, cu un plasture pe gură, iar maşina e trasă sub nişte arbuşti. Dacă putem camufla un tanc în zece minute, Lada nu ne ia mai mult de trei.

Drumul care trece la un moment dat peste un pod este pierdut, dar arată ca vai de mama lui. Nu ne va fi greu să îngropăm minele cu telecomandă pe care Colosul le-a pitit de la început sub scaunul maşinii. Cel mai dificil e să calculăm distanța la care să le plasăm şi pe care o vom alege în funcție de punctele în care se vor afla într-un anume moment, cele două jeepuri ale poliției.

— Trebuie să gândim ca ei, spune Fachirul, privind încruntat spre podul care deține cheia problemei. Frederick, câte mine ai?

— Ştii prea bine, trei bucăți, răspunde Colosul.

— Îi vom forța să treacă cisternele una câte una. Aşa vom şti cu exactitate plasamentul jeepurilor.

Colosul pricepe la fix planul Fachirului. Pentru el e o joacă să distrugă o parte din capătul podului cu ajutorul uneia dintre mine. Lucrează lejer, fără prea mari precauții. Drumul județean nu e prea circulat nici în timp de pace, cu atât mai puțin s-ar aventura careva în vremurile astea.

Explozia are un ecou prelung, dar zgomotele de genul ăsta fac parte din peisajul local. Fachirul măsoară ca un croitor distanța până la locul în care bănuieşte că se va opri jeepul din spate. Cu primul nu-şi face probleme, fiindcă acesta va da de mâna Colosului îndată ce va depăşi podul.

— Eu stau la capătul podului, unde va aşteaptă cea de-a doua basculantă, iar tu, Florine, sub pod, la celălalt capăt. Cum auzim bum-bum, sărim pe pod şi-şi ciuruieşte fiecare şoferul care-i revine. Atenție la schije! Întoarcem camioanele la cotul de colo. E

un tăpşan îndeajuns de mare. O iau eu înainte.

După ce îngropăm cu grijă minele, ne ocupăm locurile stabilite. Colosul îşi găseşte culcuş în spatele unui arbore aflat sub o stâncă. De-acolo are o vedere perfectă şi poate mânui telecomanda la marele fix.

Să nu fii prea îngrozit, cititorule, de faptul că vom ucide câțiva oameni pentru câteva sute de mii de mărci. Un mercenar nu simte nimic mai mult decât un țapinar care taie copaci o viață întreagă. Poate ne vei urî, dar îți voi răspunde că asta nu ne deranjează mai mult decât pe țapinarul de care am pomenit. Iar dacă tu te-ai afla la volanul unuia dintre camioane sau într-unul dintre jeepurile poliției, aş cumpăra eu exemplarul nevândut din cartea de față, care ar fi trebuit să-ți aparțină.

S-a scurs mai mult de un sfert de oră de când coloana ar fi trebuit să treacă. Brusc, îmi dau seama că nici unul dintre noi nu şi-a pus problema unei schimbări în programul sârbilor. De necaz, sunt cât pe-aci să cad de pe terasa pe care mă cocoțasem. Dar nu apuc să le transmit şi celorlalți gândul cel negru. Cu un huhuit de bufniță, Colosul ne dă de ştire că vulpea se apropie de cursă.

Jeepul din față opreşte cu scrâşnet de frâne în fața podului. Se aud ordine strigate şi tropăituri de cizme. Nu pot vedea nimic, dar presupun că tipii studiază spărtura făcută în pod şi-şi dau cu presupusul. Apoi aud câteva pietre desprinzându-se şi căzând pe malul râulețului. Îmi țin respirația, făcându-mă una cu traversa, pentru că ştiu ce urmează. Într-adevăr, apare şi un soldat sârb, care conspectează cu atenție podul, apoi strigă ceva. Nu e un strigăt de alarmă, aşa că-mi desprind uşurel degetul de pe trăgaciul armei. Convoiul se reface, iar când jeepul din față porneşte; mă strecor peste traversă şi mă cațăr până aproape de marginea podului, agățându-mă de o bară care susține o plasă de sârmă.

Calculele Fachirului pot concura cu exactitatea teoremei lui Pitagora. Cele două explozii se aud aproape simultan, împroşcând cu pietre, bucăți de fier şi resturi de trupuri omeneşti. Mai aştept câteva secunde, după care fac un salt aproape vertical, cu picioarele înainte, aruncându-mă peste parapet. Continui rostogolirea, în timp ce pulverizez parbrizul cu AKM-ul, ucigându-l pe şofer. Nici măcar nu mă întorc să văd ce face Fachirul. Îl arunc pe şofer de pe scaun şi preiau volanul. În oglinda retrovizoare, observ camionul din spatele meu cum o ia vijelios în marşarier. Întorc camionul din două mişcări în dreptul tăpşanului. Se urcă

din mers şi Colosul, care e mai vesel decât o călugăriță ieşită dintr-un viol în grup.

— Bagă gaz, valahule! plescăie el, încântat. Iată-ne zburând cu o sută pe oră spre milionul de mărci. Când îmi voi scrie memoriile, nimeni nu va crede că eu sunt cel care a încheiat cea mai rapidă tranzacție din lume, de dimensiunile ăsteia. În schimb, le voi flutura bumăştile pe la nas şi voi dispărea în Lincolnul meu, lăsându-i în stația de autobuz.

Haşici ne aşteaptă la locul stabilit. Are cinci oameni care stau cu puşcoacele la vedere şi cu țevile îndreptate, ca din întâmplare, spre noi. La un semn, doi tineri se cațără pe cisterne, desfăcând capacele şi introducând un furtun cu un aparat la capăt. Când acul le indică nu ştiu ce aiureală, îi transmit lui Haşici şi îşi reiau locul în formație.

E rândul lui Haşici. Îi înmânează Fachirului o valiză, iar ochii indianului nu au nevoie decât de câteva secunde să aprecieze dacă plata s-a efectuat conform înțelegerii.

— A fost o plăcere să facem afaceri cu tine! exclamă el, după ce închide valiza.

Ne îndepărtăm cu spatele, ținând degetele pe trăgaci. Nu ştii niciodată ce năzbâtii pot să treacă prin capetele celor pe care nu-i cunoşti. Abia la liziera pădurii ne întoarcem, pornind în marş forțat. Până la Lada e o distanță bunicică, dar valiza fermecată ne dă aripi.

— Asta numesc eu o adevărată „operațiune bumerang”, ne explică, pe îndelete, Colosul. Adică nu e pentru cine se pregăteşte, ci pentru cine se nimereşte!

Când îl dezlegăm, şoferul cade în genunchi, rugându-se cu lacrimi în ochi să nu-l ucidem, că are patru copii, o nevastă şi o mulțime de alte animale prin gospodărie. Aproape că nu se uită la teancul pe care i-l întinde Fachirul. Nu vrea decât să fie lăsat în viață. Conduce cu mâini tremurânde, fredonând pe limba lui toate rugăciunile pe care le învățase încă de la cea mai fragedă vârstă. Nici nu aşteaptă să coborâm bine din maşină, că se şi depărtează la o distanță apreciabilă.

— De ce s-o fi speriat aşa? întreabă Colosul, care nu s-a privit în viața lui decât de vreo trei ori într-o oglindă.

Ajungem cu cincisprezece minute înainte de ora douăzeci. Povestea cu nişte femei rele de muscă, pe care o turnăm, înghesuindu-ne să relatăm detaliile cele mai picante, nu e înghițită de Pavlovici. Pretinde că nu vrea să facă vreun cancer la colon.

Mârâie şi pufneşte ca un vidanjor într-o parfumerie, dar n-are cum să ne controleze.

Abia când plecăm, strecurându-ne printre hăţişuri şi stânci, simt cât sunt de obosit. Dar banii – partea mea – pe care mi i-am legat de pulpă, mă mângâie şi-mi dau curaj. Mărşăluim tăcuţi, în combinezoanele noastre Ghilles, căutând să ne confundăm cât mai mult cu mediul, de parcă nici n-am exista: cinci soldaţi, ale căror unice acte de identitate sunt lanţurile de ADN. Noaptea se plimbă nepăsătoare peste noi, ca o apă neagră. Din când în când, explozii îndepărtate o fac să mai tresară şi să ofteze bătrâneşte.

La ora H, Pavlovici ne desfăşoară în semicerc, pornind emiţătorul.

— Aşteptaţi elicopterul să coboare, dar rămâneţi la distanţă. Nu vă apropiaţi sub nici o formă, şopteşte el, apăsând cuvintele. Când observaţi că începe să facă mişcări nefireşti, vă culcaţi la pământ.

Suntem uşor derutaţi, căci maiorul nu a luat cu el nici un aruncător de grenade. E puţin probabil să putem captura un elicopter numai cu AKM-urile. Colosul chiar vrea să-şi exprime îndoiala, dar Pavlovici e mai iute:

— Comentariile vi le puteţi băga unde ştiu eu. Executarea!

Nu prea ştiu ce e de executat – primul ordin sau ultimul îndemn. Ne lămureşte Sara, care prinde să sape o groapă individuală. Maiorul dispare în întuneric. Pregăteşte el ceva – de asta suntem siguri – dar e mai secretos decât o operaţiune bancară.

Apoi apar libelulele. Sunt două. Au amortizoare de zgomot, iar în întuneric par înspăimântătoare. Pot distinge cu ochiul liber un Apache, cu tunul lui de 30 mm, amplasat sub partea anterioară a fuzelajului şi care are câte un lansator cu 19 rachete antiaeriene neghidate de 70 mm, sub fiecare dintre cele două aripi laterale. Celălalt e un Cobra, dotat cu tun rotativ de 20 mm, cu 750 de guri şi patru aripi, pe care sunt amplasau rachete ghidate prin laser de tip TOW/Hellfire de 2,75” şi 5”. Sunt două bijuterii! Căzut în admiraţie, aproape că uit pentru ce mă aflu acolo. Apache coboară încet, în timp ce Cobra rămâne suspendat în aer, pentru a-i conferi acoperire.

Ne ridicăm şi facem semne, fără însă a ne apropia Când Apache ajunge la un metru de pământ, se întâmplă un lucru pe care nu-l văzusem nici în filme. O rază de lumină izbucneşte dinspre locul în care se află maiorul, lipindu-se de parbriz. Pot să văd limpede cum pilotul îşi duce o mână la ochi, în timp ce cu cealaltă trage disperat

de maneta de gaze. A orbit instantaneu, iar elicopterul, scăpat de sub control, s-a ridicat brusc, ciocnindu-se de Cobra, care rămăsese în aşteptare!

O explozie fantastică zguduie văzduhul! Parcă bucăţi masive de aer se desprind din atmosferă, prăvălindu-se peste noi, asemenea unei avalanşe. Sunt, pur şi simplu, luat pe sus şi împins într-o direcţie necunoscută. Apuc să-i observ, în dreapta mea, pe Fachir şi pe Otto ciocnindu-se în aer şi continuându-şi zborul ca un singur trup cu două capete şi opt membre.

Trec în viteză printre zeci de arbuşti şi mă opresc într-un mal de pământ. N-am leşinat, dar parcă spiritul mi-a fugit din trup, apucând-o teleleu, de unul singur, printre copaci. Mă pipăi de parcă nu m-aş mai recunoaşte, iar când ridic capul, îl văd pe Colos agăţat de-o creangă groasă, la câţiva metri deasupra mea Mă fixează cu unicul său ochi, lăsând impresia că a mierlit-o. Dar, dacă pisica are şapte vieţi, uriaşul are vreo unşpe!

— Ce dracu' de băşină a folosit bolnavul ăla de maior? spune el, abia mişcându-şi buzele pline de sânge. Nici cu bomba atomică nu ne scutura în halul ăsta!

Nu era nici o bombă Pavlovici poseda una dintre cele mai secrete arme ale Serviciilor Secrete britanice: un pistol cu lumină puternică, în stare să orbească pe loc conducătorul oricărui vehicul. Fusese testată cu succes împotriva unei prinţese de neam regesc. Cum ajunsese însă maiorul în posesia unei asemenea arme teribile, asta rămânea un mister!

Se scurge destul timp până când ne reunim, pentru a ne face recensământul: Colosul are fisuri la cot şi la coaste, iar eu m-am procopsit cu o fractură de claviculă. Ceilalţi au doar răni uşoare, deşi par la fel de şifonaţi. Lui Pavlovici îi trece repede încântarea. Nu plănuise impactul celor două elicoptere şi, cu atât mai puţin, efectul lui asupra noastră.

Sigur, cazul meu şi cel al Colosului nu sunt grave, dar, fără o perioadă de spitalizare, nu se pot rezolva Pavlovici cheamă o ambulanţă, aruncându-ne priviri asasine. Din păcate pentru el, nu are ce să ne reproşeze. Când aude sirena ambulanţei, ne zice din colţul gurii:

— O să vin să vă iau.

Atât şi nimic mai mult. Ne despărţim fără nici un cuvânt, fără măcar o strângere de mână. Ca şi cum nici n-am fi fost vreodată împreună şi nu ne-am fi cunoscut defel.

— Să ne păstraţi partea ce ni se cuvine din premiu! mai apucă

să strige Colosul, când se închid uşile maşinii.

În urma noastră, moartea îşi pune abacul la lucru, cu un rânjet de mulțumire. N-are încă nevoie de noi, căci tocmai cu ajutorul nostru îşi umple necontenit cămările.

Există trei opţiuni pentru o operaţiune terestră în Iugoslavia:

1. Un atac restrâns la frontierele provinciei Kosovo. Scopul: limitarea şi stagnarea epurării etnice. Participare: 60 000 de soldaţi, susţinuţi de elicoptere Apache. Puncte de sprijin: Albania şi Macedonia. Căi de acces: axa Shkodra-Prizren şi şoseaua Kukeş-Zub, care traversează Valea Pagarusa. Obstacole: infanteria uşoară sârbă.

2. Eliberarea provinciei Kosovo. Scopul: crearea unui protectorat cu entitate autonomă, sub tutela comunităţii internaţionale. Participare: 150 000 de soldaţi, elicoptere Apache şi Cobra, artilerie grea şi trenuri AS-90. Căi de acces şi puncte de sprijin: Albania, Macedonia şi Muntenegru. Obstacole: Armata a 2-a iugoslavă

3. Invazia Iugoslaviei. Scopul: căderea regimului Miloşevici. Participare: 250 000-300 000 de soldaţi, întreaga logistică de război. Puncte de sprijin: Ungaria, Croaţia, Bulgaria şi România. Căi de acces: Valea Savei, Porţile de Fier, Banatul unguresc. Principalul obstacol este politic: începutul unei crize majore cu Moscova.

(Din Raportul Stratfor-Austin, Texas, USA)

IV

PATRULA DE GHINIONIŞTI

Priştina, capitala provinciei Kosovo, nu înseamnă doar aşezarea de la suprafaţă. Mai există şi un alt oraş, subteran, care, pe lângă multe altele, poate adăposti o întreagă logistică de război, inclusiv avioane MIG-29, de care armata sârbă este atât de mândră. Galeriile, aidoma unor canale ale unei Veneţii distruse de secetă, sunt numerotate, având tăbliţe indicatoare şi chiar semne de circulaţie. Sistemul de iluminare şi aerisire este autonom, iar aprovizionarea se face săptămânal.

Asemănarea cu ţesătura de galerii a Bucureştiului, începută de Carol al II-lea şi continuată de Ceauşescu, este frapantă. Doar că micul orăşel subteran din România, proiectat de dictatorul comunist megaloman, nu a fost terminat niciodată. Până şi uzina şi laboratoarele secrete, care lucrau cu uraniul scos de condamnaţii la moarte din mina Lapoş, au fost părăsite. Nimeni din noua conducere nu s-a mai interesat de subterane, cât timp ele nu aduceau nici un profit personal.

Spitalul în care am nimerit împreună cu Colosul e utilat numai cu aparatură adusă din Germania. Este amplasat aproape de centrul Prištinei, în culoarul numărul zece al orăşelului de sub pământ Noi doi am primit identităţi de fotoreporteri ai unui ziar din Sidney. Istoria întâmplărilor prin care am trecut – considerată la mare preţ într-un spital, ca şi într-o închisoare ne-am creat-o noi singuri. Nu diferă prea mult de realitate, doar că, în loc de „pistol" şi „pumnal", utilizăm cuvintele „pix" şi „aparat foto", iar termenului de „mercenar" îl preferăm pe cel de „ziarist".

Colosul are toracele şi mâna stângă blindate de bandaje. A fost necesară folosirea întregii rezerve a spitalului pentru a acoperi masa enormă de muşchi. Eu am scăpat de aparatul gipsat, dar am primit, în schimb, un pansament compresiv, care-mi imobilizează clavicula dreaptă, cu tot cu mână. Medicul care ne tratează nu înghite deloc istoria noastră, dar nici nu depune vreun efort să facă săpături. Când vine la vizită, nu vrea decât să pună mâna pe Colos care, se ştie, e îndeobşte foarte reticent dacă e vorba să se lase studiat la microscop. Îl văd plimbându-se prin tot spitalul,

însoțit de un ciopor de asistente, asemenea unui profesor universitar în timpul unei ore de practică. Asistentele nu sunt însă avide de noi cunoştințe medicale, ci vor doar să-l trimită la analize.

— Vă repet pentru a suta oară că există lucruri pe care nu sunt dispus să le fac! zbiară Colosul, continuând să-şi fluture nădragii de pijama. Socot că bandajele astea trebuie lăsate să-şi facă datoria până la capăt.

Din grupul atacator se desprinde o asistentă micuță şi fragilă. Vocea ei cu inflexiuni armonioase este mai fermă decât a unui comandant de tanc:

— Rămâi pe loc, Frederick şi lasă fițele astea! Nici una dintre noi nu are de gând să te violeze!

Colosul îşi roteşte ochiul, ca şi cum i-ar fi greu s-o distingă în peisaj pe mignona purtătoare a vocii.

— Şi, mă rog, de ce nu? se stropşeşte el. Nu se pune problema să depun o plângere la poliție, doamnă *musketeer mosquito!*[19]

— Numele meu e Dona, zice asistenta şi ar fi bine să nu te iei după înfățişarea mea Am potolit eu hahalere cu medalii mai mari ca ale tale.

Colosul e departe de a fi un fin degustător al figurilor de stil. Pentru el, simbolistica face casă bună cu o sticlă goală de votcă.

— Nu țin minte să mă fi dezbrăcat în fața ta, aşa că nu poți să ştii cât de mari sunt „medaliile" mele, face el pe năzurosul. Este însă o chestiune care se poate aranja.

Pentru prima oară, Dona zâmbeşte, trecându-şi mâna prin părul negru, tuns scurt. Se apropie la câțiva centimetri de Colos şi nu exagerez când spun că e nevoită să-şi lase capul complet pe spate pentru a i se putea adresa:

— Dacă nu vii cu mine în clipa asta, te fac praf!

Uriaşul e mai siderat decât dacă ar fi primit în plin creştet conținutul unui vas de WC al unui avion necivilizat. O stare de prostrație care-l prinde, de altfel, de minune. Dona schimbă registrul şi umblă la sacoşa cu şoapte promițătoare:

— După ce terminăm, voi sta lângă patul tău şi-ți voi spune poveşti până când vei adormi.

Rămânem cu gura căscată când îl vedem pe Colos urmând-o pe micuța asistentă, precum un câine care se ține după un dresor cu carte de vizită. Adam, corespondentul de război al ziarului *Glas*,

[19] Joc de cuvinte intraductibil: musketeer=muşchetar, puşcaş, mosquito=țânțar (lb. engleză, în orig.), (n. trad.).

care, în timpul liber este şi poet, se ridică într-un cot, exclamând:

— *Get thee to a nunnery*[20], Frederick!

— Mă pupi în cur! îi răspunde Colosul, cu un alt citat celebru[21], călcând ca teleghidat pe urmele. Donei.

Adam râde, lăsându-se din nou pe burtă. Doctorii i-au scos nu mai puțin de patruzeci de schije din fund şi din pulpe. Dacă n-ar fi purtat cască şi vestă antiglonț, care să-i protejeze coloana vertebrală şi ceafa, acum ar fi la frigider, în aşteptarea rudelor îndurerate. E un optimist înrăit, mereu vesel şi pus pe farse. Fiind îmbibat de antibiotice, ne cedează nouă toată votca pe care colegii i-o aduc mascată în cutii de Cola.

Nu-i urăşte pe albanezi, dar nici nu-i poate înțelege.

— Dacă tot o să trasăm granițe în interiorul granițelor, ne vom întoarce treptat la Epoca de piatră, în care fiecare colibă reprezenta ceea ce reprezintă astăzi un stat. La fel de adevărat este că Miloşevici, în loc de Serbia Mare, a făcut una mai mică decât era chiar şi în Evul Mediu. Apropo, ți-am spus ultimul banc? Cică doi soți ies într-o dimineață în curtea casei lor, din Belgrad. În față dau peste nişte soldați, iar în spatele casei, tot peste soldați. Se sperie, crezând că sunt trupele NATO. Da' de unde! Erau grănicerii sârbi! Face haz de necaz, căutându-şi o poziție cât mai comodă, după care continuă: Iar în ce priveşte chestia cu NATO, să mă ierți, dar americani n-au pe ce să-şi cheltuiască surplusul de bani. Cui i-ar conveni să vină cineva din afară ca să-i facă ordine în casă?! Spun că Miloşevici e criminal, dar atunci Roosvelt şi Churchill ce-au fost, când au vândut ruşilor jumătate din Europa?! Spun că facem epurare etnică, dar au uitat de indienii pe care îi vânau mai ceva decât pe bivolii sălbatici! Colac peste pupăză, au pus botul şi germanii, care ar fi trebuit să rămână cu capetele plecate exact o mie de ani, cât le-a promis Hitler.

Se mai foieşte un timp, apoi îmi face semn să-mi apropii capul şi reia în şoaptă:

— Îți vând un pont pentru ziarul tău! Chestia cu testarea armelor nu e o gogoriță. Americanii au aruncat o bombă ultrasecretă, dospită în laboratoarele lor din Los Alamos, care distruge echipamentele electronice. Ai noştri zic că e vorba de generarea unui impuls electric similar cu fluctuațiile

---

[20] „Du-te la mănăstire (Ofelia)!" – replică din *Hamlet,* de Shakespeare (lb. engleză, în orig.), (n. trad.).

[21] Replică din *Gotz von Berlichingen,* de Goethe (n. trad.).

electromagnetice provocate de o explozie nucleară. Pe urmă, mai sunt şi bombele cu grafit!

Mă prefac interesat, mulțumindu-i pentru informații, deşi ar rămâne interzis dacă ar şti că i-aş putea preda un curs pe tema dată.

— Voi, ăştia de la antipozi, nu prea ştiți cum merg treburile pe-aici, continuă Adam. Din păcate, albanezii sunt prea proşti ca să-şi dea seama că nu reprezintă decât o masă de manevră. Pe americani nu-i interesează să facă dreptate, ci să stăpânească lumea.

Încuviințez din cap ca un elev silitor, în timp ce gândul îmi zboară spre buda în care Colosul şi cu mine ne-am pitit banii, îndată ce am fost aduşi la spital, ne-am cerut amândoi afară şi am croit o ascunzătoare în conducta de aerisire, dar, de când pacienții au început să se plângă de persistența mirosului, suntem în căutarea unui alt seif.

Abia întors, Colosul îmi smulge cutia din mână, sorbind din pai până-l face să chiorăie.

— M-au pus la o mie de televizoare, se destăinuie el, de-ai fi zis că sunt în transmisie directă pe toate posturile de pe mapamond. Asistenta aia n-a mințit. Are o vână în ea care l-ar pune şi pe Aghiuță pe lista de şomaj.

— Am auzit despre Dona numai lucruri bune, îl incită Adam, hlizindu-se ca o girafă la puța unui arici. Alintările pe care le aduce bolnavilor merg până la sacrificiul suprem.

— Ar trebui să angajez un detectiv ca să mi-o găsească pe Dona în pat! e de părere Colosul.

— Mignonele sunt pline de surprize, supraliciteazã Adam. În Ungaria, am întâlnit o fetişcană chiar mai firavă decât Dona, dacă aşa ceva ar putea exista. Trebuie să mărturisesc că schijele pe care le-am purtat în mine n-au avut nici pe sfert efectul pe care l-a avut tipa asupra mea. Am zăcut două zile şi era gata-gata să fiu dat afară de la ziar, pe motiv de chiul.

Colosul îl priveşte, neîncrezător, fără însă a-l întrerupe. Poveştile cu dame stau pe picior de egalitate cu basmele pe care le-ar devora la nesfârşit, zi şi noapte.

— Era vânzătoare la un magazin de CD-uri. Cum am văzut-o, mi-a căzut cu tronc. Avea o privire care te scormonea mai abitir decât a făcut-o doctorul cu instrumentele lui. Bunicul meu avea o vorbă: „O femeie frumoasă e aceea care-ți provoacă o erecție doar dacă te priveşte.” Se poate spune, aşadar, că Ildiko era frumusețea

întruchipată. Prima oară când şi-a încercat puterile hipnotice asupra mea şi a văzut cum mi se umflă jeanşii, a prins să chiţăie, sfătuindu-mă să nu mai umblu cu buzunarele pline, deoarece numărul hoţilor crescuse îngrozitor. Nu sunt chiar un pudic, dar în clipa aia m-am înroşit tot, iar ea a râs de-a dreptul. Mi-a turnat fabula cu CD-urile rare pe care le păstrează acasă şi vă cam închipuiţi ce a urmat!

— Momentan, dată fiind situaţia, fantezia mea m-a trădat! zice Colosul, un împătimit al detaliilor.

Dar Adam e omul esenţelor pure şi nu a celor de împrumut, ca noi.

— Poţi să-ţi imaginezi orice, fără teama că ai putea exagera. Cert e că, de-atunci, nu mai judec oamenii după aspectul fizic. De pildă, pe tine te-aş fi putut oricând considera un criminal celebru!

Râdem toţi trei de poantă, fiecare pe limba lui. În aceeaşi clipă, apare Dona, care se apucă să-l înveleească pe Colos, nu înainte de-ai aranja pijamaua cu mişcări gingaşe. Colosul o urmăreşte cu privirea, dar o vede pe Ildiko. Efectul e cel descris de Adam. Dona se face că plouă, deşi cearşaful stă ridicat aidoma pânzei unei corăbii în plin avânt.

— Nu eşti cuminte deloc! zice ea, după ce-şi termină treaba.

— E un semn de însănătoşire! susţine Colosul cu nesimţire. Eşti cadru medical şi ar trebui să te bucuri.

Dona ne arată o dantură perfectă, în timp ce-şi potriveşte, cochetă, bluza verde. Dă un bobârnac în fişa medicală agăţată la capătul patului, după care îi aminteşte în treacăt că a fost rănit în cu totul alte părţi.

— Oricum, e un compliment! sare Adam, prevenitor, în ajutorul Colosului.

— Prefer complimentele făcute verbal, i-o retează Dona. Îţi poţi dovedi în numeroase alte moduri admiraţia pentru o femeie.

Ceea ce se întâmplă a doua zi e de domeniul fanteziei unui scriitor plecat cu sorcova! Colosul îi oferă Donei o floare! Îl convinsese cu bani grei pe un brancardier să-i facă rost de-un trandafir superb. Brancardierul, obişnuit cu ciudăţeniile diferiţilor pacienţi întâlniţi în cariera sa, recunoscuse că a greşit când a crezut că le văzuse pe toate.

Pot pune mâna în foc că e pentru prima oară când Colosul face un astfel de gest. Sunt însă total copleşit când disting în ochiul lui o umbră de bunătate, în clipa în care oferă floarea.

Dona se îmbujorează la concurenţă cu trandafirul. Pur şi simplu

nu ştie ce să facă. Pe neaşteptate se apleacă şi-l sărută pe Colos pe obrazul bătucit, după care dispare cu paşi mărunţi.

Un soldat sârb, din care se mai văd doar ochii şi gura, spune ceva scabros, stârnind, în mod surprinzător, mânia Colosului, care-l pune la punct. Ceva nu se potriveşte în toată povestea asta, dar renunţ să-mi mai chinuiesc creierii. Sufletul omului rămâne cea mai mare necunoscută, iar ungherele lui sunt mai de nepătruns chiar şi decât cel mai încâlcit labirint.

Seara se încheie în acelaşi ton. Colosul obţine o învoire şi o invită pe Dona la o cină în doi. Rarii trecători întorc capul după ei. Par desprinşi din *Frumoasa şi Bestia.* Restaurantul micuţ, ţinut de un sârb bosniac, e aproape gol. Îi serveşte chiar patronul. Ca orice ospătar, e un fin psiholog şi simte că-i vorba de-o atmosferă specială. Faţa de masă e din damasc, iar vesela poartă ştampila unei renumite fabrici de porţelan. Tacâmurile ar putea sta în vitrina oricărui negustor vestit de antichităţi. Se servesc mâncăruri franţuzeşti şi un vin mai medaliat decât un bătrân conducător de oşti.

Cei doi schimbă rar câte un cuvânt sau o replică. Vocabularul Colosului e mai dulce decât un tort al miresei. Dă drumul chiar şi la două spirite demne de un salon franţuzesc. Nimic nu e forţat. O conduce pe Dona în faţa casei, unde rămâne ca un licean la prima întâlnire. După ce-l sărută din nou pe obraz, Dona îi mulţumeşte pentru seara minunată. Colosul face cale-ntoarsă spre spital, lovind ştrengăreşte pietricelele care-i ies în cale. Nu se arată deloc vorbăreţ, fiind nevoiţi să-i smulgem cuvintele cu cleştele din gură.

Când refuză cutia cu votcă pe care i-o întind, îmi sare ţandăra.

— Mă, tu te-ai îndrăgostit?

Pare şi el surprins de ineditul situaţiei, continuând să rămână însă mai gânditor decât un înţelept chinez aplecat asupra problemei nemuririi sufletului.

Dar orice minune ţine trei zile! În cazul de faţă, exact perioada după care Dona este detaşată la un spital de campanie înfiinţat la Prizren. În seara aceleiaşi zile, Colosul mă ia pe mine şi pe Adam şi ne duce în cârciuma sârbului bosniac. Se îmbată atât de năprasnic, încât patronul se vede nevoit să-i prepare un cocteil după o reţetă străveche, care poartă şi un nume adecvat: „Învierea lui Lazăr”.

— Fraţilor, bâlbâie Colosul, luându-ne pe după umeri, o femeie este de o mie de ori mai periculoasă decât cea mai evoluată bombă. Dacă ar fi ştiut ce-o să-i iasă din coastă, mai mult ca sigur că

Adam şi-ar fi donat scheletul unei fabrici de săpun.

Îşi apropie faţa de cea a lui Adam, trimiţându-i o râgâitură care-l sileşte pe sârb să soarbă şi el din cocteilul-minune.

— Nu e vorba de tine! ţine să precizeze Colosul, pentru a evita orice confuzie. E vorba de-un alt Adam. Ceea ce nu mă împiedică să te dispreţuiesc la fel de mult!

— Bine ai venit printre noi! îl gratulez eu. Cât pe-aci să cred că şi-au făcut greierii culcuş în cerebelul tău.

Colosul constată cu surprindere făţişă că mă aflu şi eu la masa lui. Îşi exprimă nedumerirea în nişte termeni care l-ar face pe orice lingvist să se sinucidă. Cum sunt mai puţin beat decât el, îl trimit pe Adam după un pachet de ţigări, pentru a-l putea atenţiona pe uriaş să-şi ţină gura ca să nu ne dăm de gol. Colosul mai extermină câţiva lingvişti, dar ştiu că a băgat ideea la cutiuţă. N-are el o mansardă prea încăpătoare, însă ce intră acolo se înfige cu temei.

„Învierea lui Lazăr” îşi dovedeşte, în scurt timp şi alte virtuţi.

— Domnilor, o idee nu vine niciodată singură! rosteşte, sacadat, Colosul, trezindu-ne atenţia. Îşi ridică degetul arătător de la mâna nevătămată, plimbându-ni-l pe sub nas, ca şi cum degetul respectiv ar reprezenta ideea cu pricina, după care continuă cu acelaşi ton doct: Să recapitulăm! Trei bărbaţi singuri, potol, votcă.

Se opreşte o clipă, ca să vadă dacă nu a omis ceva.

— Şi ţigări! îl ajută Adam, frecându-şi fundul de perna pusă la dispoziţie de patron.

— Mă rog, acceptă, mărinimos, Colosul. Dar ce lipseşte?

— Păsărică! se aude un glas de bas, venit de-aiurea.

Colosul rămâne cu arătătorul în aer, convins că tratamentul din spital i-a scos la suprafaţă calităţi de ventriloc.

— Da, zice el, adresându-se degetului. Păsărică! De unde ştii?

— Am procedat prin eliminare, răspunde vocea. Cum nici o vizită la muzeu şi nici una la bibliotecă nu s-ar potrivi, ce-ar mai rămâne?

— O vizită la bordel! răspunde Colosul, ca la şcoală.

— Exact! îi dă dreptate patronul, căci vocea era a lui. Cu totul întâmplător, cunosc o adresă la care s-ar putea găsi ce vă interesează. Sunt două surori care practicau cea mai veche meserie din lume încă înainte de-a se apuca porcii ăştia să bombardeze. După câte ştiu, evenimentele nu le-au silit să se recalifice.

— Şi cât ne costă informaţia? întreabă Adam, mai obişnuit cu

obiceiurile locului.

— O sută de mărci, stabileşte patronul.

— În suta asta intră şi masa? întreabă Colosul, pe tonul unui negociator-şef al Băncii Mondiale.

— Numai votca pe care ai băut-o tu costă de două ori pe-atât! îl readuce patronul la cruda realitate.

— Am întrebat, n-am dat cu parul! Ştii, din întâmplare şi care e tariful fetelor?

— Având în vedere că e stare de asediu, s-ar putea să fie cam pipărat întrucât nu vrea să ne descurajeze, patronul dă un telefon şi vine cu informații proaspete.

— Dacă stați toată noaptea, vă costă trei sute de căciulă. Fetele sunt studente şi ştiți şi voi ce înseamnă asta Ah, mai e ceva! Sunt bosniace. Asta, în caz că v-ar deranja deosebirile de religie când e vorba de regulat.

— Dimpotrivă! strigă Colosul, căznindu-se să se ridice în picioare. Vom dovedi că se poate convietui în bună pace, indiferent de religie, etnie sau sex.

Deoarece eu am mâna dreaptă imobilizată, iar Colosul pe cea stângă, ne proptim unul în altul, ținându-ne perfect echilibrul. Adam, care a băut numai bere, nu are nevoie de însoțitor. Patronul se oferă să ne transporte cu maşina lui, uşurându-ne de încă cincizeci de mărci. În schimb, ajungem la țintă fără nici o betegeală în plus.

Studentele ne primesc în nişte neglijeuri croite după sfaturile unor psihologi care sunt tobă de Freud. Ne spun că le cheamă Olga şi Mara, dar mai mult nici nu e nevoie. Colosul preia inițiativa, aruncându-şi țoalele pe unde apucă şi rămânând numai cu bandajul.

— Ne vom juca de-a doctorițele şi pacienții! decide el în gura mare.

Olga râde, dând la iveală un stetoscop. E studentă chiar la medicină, ceea ce-i uşurează foarte mult misiunea. Fiindcă Adam a şi dispărut cu Mara în camera alăturată, mă arunc într-un fotoliu şi îmbrățişez o sticlă de whisky. Intră în prețul casei, aşa că nu mă mai obosesc să caut un pahar.

Olga este un medic conştiincios. Îi face Colosului un examen total. Descoperă o hemoragie internă în zona falusului şi procedează la o transfuzie după toate regulile. Colosul rage ca un bivol care-a scăpat prea mult piper în mâncare, repetând în gura mare toți termenii medicali auziți prin spital. Adaugă şi de la el

vreo doi, ca să fie masa bogată, după care schimbă rolurile. Dintr-o dată, e un vestit ginecolog chemat să rezolve un caz nemaiîntâlnit în istoria medicinei. Stând în patru labe, Olga râde de se prăpădeşte, în timp ce Colosul îşi ia menirea în serios. Când femeia îi încolăceşte gâtul cu picioarele, se ridică brusc, imaginând o misterioasă pictură descoperită în Pompei.

Se aruncă amândoi pe pat, chirăind ca doi cowboy şi trăgându-şi-o în conformitate cu starea de război.

— Doamne, mi-a ajuns până-n amigdale! strigă Olga, despre care nu se poate spune că nu se pricepe la organele interne.

— O văd! zbiară şi Colosul, proptindu-şi ochiul în gura ei.

Olga se îneacă de atâta râs, fiind la un pas de-un stop respingător. Cu o ultimă zvâcnire, Colosul îi descătuşează toate baierele. Studenta nu este însă câtuşi de puțin extenuată. Se ridică şi o ia spre baie, făcând ca sfârcurile ei ascuțite să împungă aerul aidoma unor boturi de arici.

— Nu vii cu mine să mă speli pe spate? îmi propune din pragul uşii.

Din camera alăturată, apare în trombă Adam, tropăind în patru labe, cu Mara în spinare. Colosul joacă la pariuri, dar calul lui favorit se loveşte cu capul de dulap şi cade răpus.

Jocheul e doar în ciorapi negri şi pantofi cu toc ascuțit. Se fâțâie prin fața Colosului, care plânge după banii pierduți la curse. Mara îi strânge bandajul desfăcut într-o parte.

— Ce-ai pățit? îl întrebă ea, întinzându-i un pahar plin ochi.

— M-am luptat cu un avion invizibil! declară Colosul cu demnitate. Mergeam liniştit pe stradă, când, ce să vezi, mă lovesc de ceva. Privesc în stânga, nimic, privesc în dreapta, iarăşi nimic. Atunci, aud o voce care mă admonestează că am trecut pe roşu şi-mi dau seama că m-am lovit de avionul cu pricina care circula regulamentar.

— Eşti american?

— Iar tu eşti spioană, îi dă replica uriaşul.

Mara râde din nou, dar a schimbat melodia. Între timp, Adam şi-a revenit, constatând că are capul spart. E chemată Olga, care-şi aminteşte de jurământul lui Hipocrat, lăsându-mă cu ochii-n soare. În câteva minute, din capul lui Adam nu mai rămân descoperiți decât ochii.

În timp ce Mara mă preia de unde mă lăsase colega ei, Colosul urlă ca un turbat:

— Vreau şi eu un bandaj! Dar nu pe căpățâna asta!

După trei ore de tratamente intensive, zăcem toți cinci pe spate, de-a curmezişul patului, trecând sticla de unul la altul, cu privirile pierdute în tavan.

— Oare când o să se termine războiul ăsta? face, meditativ, Mara.

— Care război? întreabă Colosul curios. Cel al p...?

Râsul Olgăi se aude până în stradă, sfidând parcă bombardamentele care au reînceput. Adam constată că printre instinctele sale se află şi cel de conservare.

— Voi nu mergeți în adăpost?

— Trei lucruri nu vor fi bombardate niciodată, în nici un război, fie el şi nuclear, îl învață Colosul. Buda, cârciuma şi bordelul!

Mara are, în continuare, mâncărimi la limbă:

— Dacă intră americanii, ce-o să ne facem?

— Ce faceți de obicei! îi răspund, liniştindu-mi cel de-al şaselea simț, care-mi spune că Mara se ocupă şi de altceva decât de datul din picioare şi de studenție. Totul e să le cereți ca, în timp ce regulează, să-şi scoată trabucul din gură. Asta, ca să n-aveți probleme cu tipii de la paza contra incendiilor.

— Oricum o să aibă, e de părere Colosul. Vor da cu atâta ardoare din fund, încât li se va încinge membrul la roşu!

Chestionarul Marei e destul de lung:

— Voi ce fel de reportaje scrieți?

— Pentru revistele sexy! Suntem aici în calitate oficială.

— Da, întăreşte Adam. Suntem în timpul serviciului!

— Vezi că nu mai ai cerneală în stilou! zice Olga, cu ochii proptiți între picioarele lui.

Mara a simțit ceva. Sare pe mine şi-şi pune priceperea la treabă. Vrea să facă uitat interesul manifestat de ea – cam nelalocul lui – iar eu n-am nici un motiv s-o împiedic. Jocul nostru îi excită pe ceilalți şi, în scurt timp, formăm o împletitură de trupuri, închipuind o hidră cu cinci capete. Este cea mai straşnică şi nemaipomenită partidă de amor la care am participat vreodată. Eros e în culmea fericirii şi, drept recompensă, ne aduce pe toți în punctul culminant, aproape simultan.

După ce-şi recuperează mâinile şi picioarele din încâlceala gordiană, Olga gâfâie, topită.

— Numărul ăsta nu vi-l pun la plată! Am avut cinci orgasme într-un minut! adaugă ea, ruşinându-se ca o muncitoare care dă rebuturi în timpul programului de lucru.

Spre dimineață, fetele sună la cârciumă şi comandă cinci

cocteiluri-minune. Patronul, despre care aflăm cu ocazia asta că e chiar unchiul lor, ni le aduce gata turnate în pahare.

— Să vă fie de bine! ne urează el, comparându-ne cu nişte beduini în zi de leafă.

Ne conduce cu maşina până la intrarea în subterană, dar, de astă dată, nu ne mai ia nici un ban. A câştigat destul de pe urma noastră şi nu este un tip hulpav. Gândul la un somn adânc, în liniştea spitalului, mă face să-mi iuțesc paşii. După socoteala mea, aş mai avea vreo săptămână de recuperare, adică exact atât cât îmi trebuie ca să-mi revin după noaptea de pomină.

Ca mai întotdeauna însă, socoteala de-acasă nu se potriveşte cu cea din spital. Aşezat picior peste picior, Pavlovici pufăie un trabuc, cu privirea ațintită pe tăblița pe care scrie: „Fumatul interzis."

Nu se dă în stambă, pentru a nu stârni curiozități nedorite, dar zâmbetul lui ne aminteşte de frigiderul unei morgi. Îl urmăm într-o nişă de la intrarea în salon.

— Nu-mi amintesc să vă fi acordat vreo permisie, şopteşte el, făcând eforturi supraomeneşti să se stăpânească V-ați şters pe bot de plată pentru zilele astea. Era vorba de recuperare, nicidecum să umblați brambura şi să vă lăsați lapții prin cartier. Dar despre asta, la timpul potrivit.

Ne arată ceasul, dându-ne întâlnire peste şase ore la o adresă pe care o scuipă cu ciudă printre dinții lui stricați. Apoi, dispare fără să-şi mai ia rămas-bun, mâncând pământul.

— Şeful! îl lămuresc eu pe Adam, fără să mint nici un pic. Ne cheamă la redacție. Se pare că au sosit nişte ştiri senzaționale.

N-am greşit prea mult, căci ştirile sunt „de prima pagină". Totul începe cu papara maiorului. Colosul şi cu mine stăm în poziție de drepți, cu privirile ațintite înainte. Două statui încă s-ar mai putea clătina, dar noi, nu. Pavlovici o ia încă din copilăria timpurie, exprimându-şi părerea asupra cauzelor de excepție care au dus la apariția noastră pe lume. După o incursiune scurtă prin fauna animalelor ciudate şi a obiceiurilor lor extravagante, trece la o analiză minuțioasă a compoziției creierelor noastre, încheind, triumfător:

— În mod normal, ar trebui să vă împuşc pentru dezertare! N-am ajuns la vârsta asta ca să devin bătaia de joc a unor puțoi ca voi! Mâine-poimâine împlinesc şaptezeci şi şapte de ani…

— Permiteți să raportez! Mulți înainte, domnule maior! încearcă Colosul să-l îmbuneze.

Pavlovici rămâne fără replică. Cu mişcări calculate, îşi desface tocul din piele gălbuie şi-şi scoate bătrânul său Mauser, contingent cu el, pe care-l armează. Din clipă în clipă, aşteptăm să primim lovitura de graţie. Maiorul bagă revolverul sub nasul Colosului, zbierând ca un misionar perpelit la un foc de tabără:

— Ştii ce e ăsta, soldat Sheldon?

— Permiteţi să raportez! se pune şi Colosul pe răcnit, deşi la el e mai mult de frică. Este un Mauser de producţie germană, model 1940, denumit şi *pit-bull*-ul armurierului, să trăiţi!

— Pot să ştiu de ce rânjeşti?

— Nu rânjesc, să trăiţi! Îmi tremură buzele de frică!

Maiorul îl cercetează cu atenţie, dar nimic nu-i sugerează că uriaşul l-ar lua în băşcălie. Bălăngăne iarăşi Mauserul pe lângă nasul borcănat, de parcă l-ar invita să-l miroasă, după care îl vâră cu grijă în toc. Îşi stăpâneşte cu greu un sughiţ rebel.

— Voi doi nu veţi mai fi împreună decât în formaţie completă. De câte ori rămâneţi singuri, se întâmplă un eveniment nedorit. Vreau ca până şi la budă să mergeţi pe rând sau cu tot plutonul o dată.

— Permiteţi să raportez! sare din nou Colosul. Soldatul Florin Zamfir îmi datorează trei sute de mărci pentru trosneala neregulamentară de azi-noapte!

— Semăn eu a recuperator? se răţoieşte maiorul. Nu mă interesează rahaturile voastre!

Este chemat la telefon, lăsându-ne pe moment să respirăm. Fachirul şade răsturnat pe un scaun-balansoar, cu care se leagănă ca o bunică cu termenul de garanţie depăşit.

— Asta se întâmplă dacă plecaţi fără Andar la vânătoare!

Colosul îi aruncă din colţul gurii, fără a părăsi poziţia de drepţi, neprimind dezlegare:

— Stai liniştit! Am regulat şi pentru tine! Ar fi cazul, prin urmare, să scoţi banii.

Plutonul nostru se separă iarăşi pentru o vreme. Otto, Sara şi cu mine preluăm un tractor care trage o remorcă plină cu „bunuri din gospodărie". Ne alipim, neobservaţi, la coloanele de refugiaţi albanezi care-şi croiesc drum spre Blace, în Macedonia, unde sunt staţionate şi trupe NATO. Dintre noi trei, numai Otto o rupe ceva pe sârbă. Sara a învăţat şi ea nişte blesteme şi jelanii, cât despre mine, trebuie să joc rolul vărului lor, autist din naştere. Ca să întregim peisajul, invităm în remorcă şi câţiva albanezi autentici.

Suntem una dintre „grupările de provocare" aruncate de sârbi în

teritoriile unde-şi fac veacul cei din NATO, în scop de informare şi acte de sabotaj, menite să ducă la scăderea moralului soldaților inamici.

Clavicula s-a lipit temeinic, dar încă nu-mi scot bandajul. De altfel, dă bine în situația de față. Singura mare problemă e că a trebuit să renunțăm la arme, dar, într-o zonă care miroase a război, poți găsi oricând altele, fără prea mare osteneală. Cu banii ascunşi în pansamentul meu putem cumpăra chiar şi un tanc, la nevoie.

Coloana se mişcă încet, cu opriri dese. Punctele de control instalate de sârbi pe şosea nu contribuie nici ele la fluența traficului. Din când în când, câte o tânără albaneză e trasă deoparte şi reținută din cine ştie ce motive. Nu ne temem pentru Sara. Are un certificat medical din care reiese că urmează un tratament pentru sifilis.

Destul de des se aud jeluitul unei femei sau gemetele unui bătrân. În rest, totul e cuprins de o tăcere încrâncenată. Oamenii sunt terorizați de groază, măsurând în speranțe fiecare kilometru parcurs. Instinctul de supraviețuire e unicul lor ghid, pe care-l urmează ca hipnotizați, temându-se să arunce vreo privire înapoi, spre casele şi pământurile pe care s-au născut. Motoarele autovehiculelor şi roțile căruțelor formează un huruit continuu, asemenea răsuflării grele a unui balaur răpus. Peste tot s-a răspândit, inconfundabil, mirosul dulceag al fricii de moarte.

La graniță, coloana celor care vor să treacă în Macedonia se întinde pe câțiva kilometri, deşi formalitățile sunt destul de simple. Grănicerii sârbi aproape că nici nu se uită la refugiați. Ştiu că actele le-au fost confiscate de poliție, aşa că, oricum, n-ar avea ce controla. Doar când vreun bagaj li se pare suspect, îl răscolesc, aruncând boarfele pe unde se nimereşte. De multe ori, o fac doar pentru distracție. Serviciul de gardă e lung şi plictisitor. Băutura şi tutunul sunt confiscate fără prea multe. Vorbe. „Contrabandă!” zic ei, râzând de fiecare dată când descoperă câte o sticlă.

Nu se dau în lături nici să percheziționeze femeile tinere. I e pipăie peste tot, frecându-şi pantalonii de trupurile lor. Sunt soldați stătuți şi orice formă de sex e bine venită.

Dincolo de graniță, organizațiile umanitare înscriu refugiații pe liste, îndrumându-i spre taberele instalate pe dealuri. De fapt, nişte locuri îndrăgite, păzite straşnic de soldați macedoneni, unde au fost ridicate mai multe corturi primitive, unele confecționate doar din patru bețe şi o folie de plastic prinsă de ele. Se împart

pâini şi sticle cu apă minerală. Copiii primesc şi câte o ciocolățică.

Câțiva albanezi, în special bătrâni şi femei, cad răpuşi din cauza oboselii şi a privațiunilor. Sunt duşi la un spital de campanie. Există şi morți, pe care rudele se lasă cu greu convinse să-i îngroape într-un pământ străin.

De cum se instalează, nu se gândesc nici la mâncare, nici la odihnă. Stau adunați în cercuri, cu palmele ridicate şi întoarse în sus, rugându-se lui Allah. Resemnarea de pe figurile lor îi face să semene între ei, de parcă ar fi copiii unei singure mame. La sfârşit, îşi trec palmele peste față, ca şi cum s-ar spăla cu iluminarea primită şi îşi iau în primire corturile.

Abia aşteptăm să se lase noaptea. În scurt timp, refugiații se vor căuta unii pe alții, începând să-şi depene poveştile tragediilor lor, iar noi, deşi ne pierdem în zăpăceala comună, putem fi oricând descoperiți ca intruşi. După ce intrăm într-un cort cu alți opt refugiați, ne întindem pe păturile pe care le-am adus şi ne prefacem adormiți.

Treptat, vânzoleala se potoleşte şi, spre miezul nopții, liniştea se lasă peste întreaga tabără. Din când în când, reflectoarele instalate de soldații macedoneni mătură aşezarea, prelingându-se peste corturi şi trupuri întinse sub cerul liber.

Mai lăsăm să treacă o oră până când ne punem în aplicare planul de evadare, care e destul de simplu: urmând firul râului ce străbate tabăra, putem ajunge la podurile din apropiere.

Informațiile primite la plecare se dovedesc corecte: apa este îndeajuns de adâncă pentru a nu ne face observați de santinelele răspândite ici-colo. În timp ce urcăm de-a lungul râului, asemenea unor păstrăvi uriaşi porniți să-şi depună icrele, respirăm prin tuburile tip branhii artificiale Yves. Sara mă ajută cât poate, pentru că nu-mi pot folosi decât o mână. Un om obişnuit n-ar putea străbate nici măcar o zecime din traseul pe care-l avem de parcurs. Dar noi nu suntem oameni obişnuiți, cum nici antrenamentele la care am fost supuşi nu fac parte din pregătirea olimpică.

„Totul stă în creier”, ne spusese Fachirul. „Trebuie doar să te detaşezi şi să te-nchipui un operator în fața calculatorului. Dacă te găseşti într-o situație insuportabilă pentru un organism uman, dă comanda fiecărei părticele din corpul tău, în mod separat. Aceasta este cea mai bună dintre toate situațiile posibile, iar eu mă simt minunat. Nici n-aş putea trăi altfel! Reglează-ți respirația şi repetă de zece ori în gând formula. N-ai să mai vrei să revii la normal, atât

de bine o să te simți.”

Simplu, nu? Atât timp cât stai într-un scaun sau în pat, citind lucrurile astea, totul e în regulă, dar când simți durerea din urechi şi plămânii la un pas să-ți plesnească, când inima îți inundă gura şi ochii sunt mai grei decât întreg corpul, situația se schimbă. Repet ca un automat formula indianului, fără să uit să adaug la sfârşit şi o înjurătură neaoşă. Dacă există reîncarnare, un lucru e sigur: n-aş vrea cu nici un chip să fiu peşte!

De la pod, străbatem încă trei kilometri, dârdâind ca nişte negri în vizită la pol, pe fâşia de graniță care ne duce la satul desemnat. Acolo ne aşteaptă Neboişa, un sârb care lucrează sub acoperire pentru Serviciile Secrete iugoslave.

Neboişa are o ogradă plină de acareturi, observându-se de la distanță că e gospodarul satului. Câinii flocoşi care ne iau în primire au parte de bucățile de carne impregnate cu tranchilizante, pe care Otto le aruncă cu dărnicie. Sârbul ne aşteaptă în pivnița casei. E o încăpere uriaşă, cum am mai văzut doar în cramele de sub dealurile Huşului. Pe-o parte stau aliniate butoaiele de vin, iar pe cealaltă, aşezate pe rafturi, găseşti toate roadele pe care le poate oferi pământul unui truditor.

Masa e deja pusă. Vinul vechi, de culoarea rubinului, ne toarnă vlagă în sânge.

— O să rămâneți aici peste zi, ne spune Neboişa, privindu-ne cum mâncăm. De intrat, nu intră nimeni în pivniță, în afară de mine, dar, pentru orice eventualitate, v-am pregătit un culcuş în spatele butoaielor. Nevoile vi le faceți în cazanul de colo. La noapte vă aduc materialele şi harta traseului, cu punctele de reper.

Materialul înseamnă nişte automate UZI, pe care le poți ține în pumn şi mine artizanale pentru „uzul” patrulelor NATO, dar nu numai atât. O să mai preluăm şi câteva planuri şi date despre desfăşurarea şi capacitatea de luptă ale trupelor din zonă, ba chiar şi fotografii, pe care trebuie să le predăm sârbilor la întoarcere.

Ghiftuiți, deschidem, în cele din urmă, uşa oboselii, care se cam săturase să tot facă anticameră. Culcuşul încropit din boarfe vechi şi paie mi se pare un divan prezidențial al unui hotel de lux. Ne băgăm unul în altul, ca nişte pui de animal hotărâți să se facă mari. Somnul soseşte aidoma unui curier de la o pizzerie, îmbiindu-ne cu tot felul de arome.

Mă trezeşte un clinchet de pahare. Printre butoaie, pot vedea spatele lui Neboişa, care discută pe un ton scăzut cu un ofițer macedonean. Butelia de trei litri aşezată între ei e aproape golită,

ceea ce înseamnă că sfârşitul conversaţiei nu e departe. Cunosc doar câteva cuvinte în limba sârbă, dar cum aud „arme” şi „bani”, restul nici nu mă mai interesează. Înţeleg că tranzacţia a fost încheiată şi se bea aldămaşul. Mă întorc uşurel, constatând că şi camarazii mei au făcut ochi.

Pe neaşteptate, întrevederea se termină. Cei doi îşi strâng mâinile şi se îmbrăţişează. După ce pleacă, ne repezim la haznaua improvizată. O parte din vin este înapoiată gospodarului, sub o formă metabolizată.

— Dacă mai dura cinci minute, mă scăpăm pe mine! se destăinuie Sara, trăgându-şi, fără jenă, chiloţii în faţa noastră, îşi aruncă privirile peste tot şi reia: Doamne, ce mi-ar fi plăcut să trăiesc într-o casă ca asta! Să deretic, să fac curat, să dau de mâncare la animale, să îngrijesc flori… mai ales să am mulţi copii. Nu mi-ar păsa de ce se întâmplă în lume, de nimic din ce s-ar petrece dincolo de gardul meu. Mi-aş îngrădi bucata mea de cer şi aş fi mai liberă decât un pelerin.

Se opreşte brusc, fixându-ne cu privirea. Nici eu şi nici Otto nu arătăm a fi băgat în seamă momentul ei de slăbiciune. Sara e proaspătă şi atrăgătoare, cu cele câteva fire de paie prinse în păr.

— Ai uitat de bărbat, zic eu, continuând în gând micul ei vis şi tăvălindu-mă cu ea printr-o căpiţă de fân.

— N-am uitat, dar nu cred că e nevoie de el.

Scotocind peste tot, Otto dă peste un cazan plin ochi cu apă.

Nu e de mirare, căci pivniţa poate juca oricând rolul Arcei lui Noe, pentru tot ce se găseşte sub pământ sau deasupra lui. Pe de altă parte, neamţul apreciază la cuvenita valoare descoperirea Dacă ar putea şi-ar scoate în fiecare dimineaţă pielea şi ar spăla-o cu detergentul şi cu peria. Până şi pisica care s-a aciuat pe lângă noi îl priveşte oarecum dispreţuitor.

— Kity, kity! o cheamă Otto, cu glas de sirenă.

Pisica se arcuieşte şi toarce, sub efectul mângâielilor, închizând ochii de plăcere. Sunt oameni care iubesc numai animalele, nu şi pe semenii lor. E şi cazul lui Otto, pentru care, altfel, afecţiunea nu reprezintă nimic. Chiar şi beţivii mai beau din când în când câte un pahar cu apă.

Rezultatul scotocelilor mele e puţin diferit de cel al lui Otto. Sticla cu rachiu dublu rafinat ne propune cea mai bună cafea de dimineaţă. O singură gură echivalează cu o oră de gimnastică aerobică. Sara consideră că atât este de-ajuns. Îmi smulge sticla din mână, punând-o la loc pe raft.

— Începi să-ți trăiești visul? orăcăi eu. Rămăsese că n-ai nevoie de bărbat, după cât îmi amintesc.

— Am nevoie de combatanți pregătiți de misiune, mi-o retează ea. Sau nu-ți amintești nici că sunt la comanda grupului?

— *Yes sir!* fac eu, salutând cu degetul mijlociu ridicat în sus.

— Ce deget îmbățoșat ai căpătat după noaptea petrecută la curve! îmi replică Sara, făcându-l pe Otto să se prăpădească de râs.

— Nici limba nu e mai ascuțită ca înainte! plusează neamțul.

— Tu vorbești, mă? îi răspund, fără să mă supăr. Eu măcar o fac normal.

— Așa au făcut-o și părinții noștri, ripostează neamțul, cu o grimasă și uite ce specimene au apărut. Cel-de-Sus s-a gândit, în milostenia Lui, să ne transforme în homosexuali ca să oprească într-un fel mașinăria.

— Poți ocupa oricând un post de preot militar! îi zic admirativ. În toate războaiele exista așa ceva pe lângă câte un regiment, drept care soldații așteptau cuminți să fie căsăpiți și duși la loc cu verdeață. Nu se știe însă din ce cauză, tocmai respectivii preoți se fereau ca de dracu' să facă vreo vizită din cele pe care le propovăduiau celorlalți.

— Te transformi pe zi ce trece într-o precupeață, observă Sara. Mai lipsește să-ți pui mâinile în șold. Compania lui Frederick nu-ți este deloc favorabilă.

Îndată ce se înnoptează, iar oamenii intră în case, Neboișa ne ia și ne conduce până dincolo de capătul satului. O pornim străjuiți de steaua norocului, în care, vrem nu vrem, trebuie să credem. Ocolim cu grijă traseele pe care știm că circulă patrulele NATO sau ale grănicerilor macedoneni, dar nu trecem nepăsători pe lângă ele. Otto închipuie cele mai năstrușnice capcane, la capătul cărora plasează explozibil.

Sara îi dă și ea câte o idee. Nu se poate spune că e în pană de inspirație. Eu mă rezum la rolul de acoperitor, lăsându-i să-și aplice toate cunoștințele deprinse pe vremea când o făceau pe teroriștii.

Un emițător băgat într-o scorbură va chema sigur la el o patrulă alertată de transmisioniști. Când vor ridica creanga aruncată neglijent deasupra, vor fi proiectați în sus, asemenea unor rachete sol-aer. O colibă construită primitiv în pădure, dar care să fie văzută de la șosea, îi va primi pe curioși cu aceeași ospitalitate. La fel și undițele abandonate parcă de niște braconieri grăbiți, pe

malul unui iaz. Peştele prins în cârlig e chiar soldatul care va declanşa explozibilul.

Sectorul nostru se termină la jumătatea unui munte, ale cărui creste nu le putem distinge în pâcla nopții ce se destramă. De-aici, nu ne mai rămâne decât să străbatem poteca paralelă cu şoseaua care duce în Serbia.

Transportorul cu o stea albă pictată pe blindaj ne ia pe nepregătite. Din el, ieşit pe jumătate, un soldat american scrutează zona prin binoclul cu infraroşii. Trapa conductorului e şi ea ridicată, scoțând la iveală un cap cu căştile pe urechi. Doar trăgătorul rămâne ascuns, dar îl ghicim, mestecând gumă, în spatele țevii brumării a mitralierei grele. Transportorul trece atât de aproape de noi, încât i-am putea face semnul consacrat al autostopistului. Băieții nu se grăbesc, merg în viteză de paradă şi schimbă bancuri prin căşti.

Ne hotărâm pe loc să modificăm planul. Ar fi păcat să scăpăm o ocazie care ni se oferă pe tavă. Otto plasează ultimele două mine de-o parte şi de alta a şoselei, legându-le cu un fir subțire cu piedică. Asta, ca să ne asigurăm că nu vom fi deranjați de nişte musafiri nepoftiți. Apoi ne grăbim să ajungem transportorul din urmă. Pentru Sara e o joacă de copii să urce prin spate. Evită folosirea pistolului, pregătindu-se să aterizeze în cârca americanului, care ieşise să privească în jur. Dar lucrurile iau pe neaşteptate o altă întorsătură. Nu ştii niciodată de unde sare iepurele, iar când se întâmplă cu adevărat, un conductor de vehicul, luat prin surprindere, reacționează prin frânare! Sara este proiectată peste comandant, care, fără să se mai obosească să vadă ce se-ntâmplă, printr-un reflex de ultim moment, îşi dă drumul în habitaclu, închizând capacul!

Iată-ne transformați din vânători în vânat! Pentru că nu ştiu câți suntem, americanii nu angajează lupta. Mitraliera trage la nimereală, în timp ce transportorul face stânga-mprejur şi țâşneşte asemenea unui ogar. Sara abia apucă să se arunce pe marginea drumului. În secunda următoare, transportorul face cunoştință cu combinația lui Otto. Americanii sunt imobilizați, aflându-se la cheremul focului nostru. Dar fără o Bazooka nu poți face prea mare lucru în confruntarea cu un blindaj. Băieții au luat deja legătura cu ai lor, aşa că, în scurt timp, ne putem trezi pe cap cu jumătate din trupele NATO staționate în zonă.

Ideea salvatoare îi vine lui Otto, care făcuse din cunoaşterea armamentului o pasiune a vieții lui. Neamțul extrage dosarul

transportorului american GI-3 dintr-un sertărel al creierului său şi descoperă că acesta posedă un sistem automat de blocare a trapelor, care, fiind electric, se mai poate şi strica. Iată de ce, în caz de nevoie, vajnicii tehnicieni americani au proiectat şi o trapă care să poată fi deschisă din afară. Evident, strict secretă. Dar nu şi pentru cineva care, de la săgeată la rachetă nucleară, cunoaşte toate şurubelele şi piuliţele importante sau nu.

Jongleria lui Otto dă roade. Trapa face „crac”, iar neamţul urlă din toţi bojocii:

— Ieşiţi în zece secunde, sau arunc cu grenada de asalt! Între o moarte sigură şi imediată şi una de perspectivă, yankeii aleg a doua variantă. Ies de-a buşilea, aruncându-şi armele. Sunt foarte tineri. Privirile lor ne spun că au intrat în stare de şoc. N-au participat niciodată în viaţa lor la o luptă reală, iar între ceea ce se-ntâmplă pe terenul de instrucţie sau pe calculator şi câmpul de război, diferenţa e îndeajuns de mare pentru a-i paraliza de-a dreptul.

Îi luăm mai mult pe sus, pierzându-ne pe poteca despre care ştim că trebuie să ducă în Serbia l-am legat între ei cu guta lui Otto, care ar putea remorca şi o balenă fără să se rupă. Aleargă în urma Sarei, îmbiaţi de ghionturile pe care le dau neobosit, cu ţeava UZI-ului. Deşi nu e nevoie. Doi dintre prizonieri au pantalonii uzi, ca o primă reacţie pe care ţi-o produce starea de şoc. Altfel ar fi stat lucrurile dacă am fi avut de-a face cu nişte veterani.

Echipele terestre de salvare, alertate de americani, sunt dublate de două elicoptere Apache, care notează tot ce mişcă în aria lor de observaţie – chiar şi ondulaţiile viermilor ieşiţi de sub pământ. Avem o singură şansă: să ajungem înaintea lor la graniţă. Dar, în sălbăticia zonei muntoase în care ne aflăm, e aproape imposibil să-ţi dai seama care este linia de hotar. Nici harta detaliată a lui Neboişa nu ne foloseşte prea mult.

Ne oprim în mijlocul unui pâlc de copaci, făcându-ne una cu pământul. Pumnalul pe care l-am proptit în gâtul comandantului de echipaj, un sergent de culoare, devine purtătorul meu de cuvânt. Sara îşi bagă neuronii la turaţie maximă. După ce Otto a dat tot ce-a putut, acum e rândul ei.

— Cât timp îi avem ostatici, o să ne lase în pace, zic eu, încercând s-o ajut.

— Şi lunetiştii de pe elicoptere ce crezi c-o să facă în timpul ăsta? replică Sara, descurajându-mă. Din câte se ştie, nu sunt

pifani ca ăştia. Fac parte din trupele de elită care i-au tras-o lui Saddam peste cur. Singura soluție e să renunțăm la unul dintre prizonieri, ca să-i oprim un timp.

Îi trece pe cei trei în revistă cu priviri de geambaş, apoi hotărăşte.

— Rămâne cel care s-a scăpat pe el.

— Care dintre ei? Că sunt doi! îi atrage atenția Otto, preocupat de exactitate ca orice neamț.

— Ăsta micu'! precizează Sara, lovindu-l pe cel ales cu piciorul. Legați-l de o coardă şi dați-i drumul să zboare.

Planul e simplu. Prizonierul e prins de glezne cu o frânghie pe care o legăm de-un copac aflat la marginea prăpastiei, apoi i se spune „pa şi puşi" şi este aruncat în gol. Desigur, nu va mai arăta ca la început, dar va rămâne în viață. Urletele lui îi vor atrage pe camarazii plecați să scotocească, răgaz pe care-l vom folosi cât mai eficient. Otto plantează şi un simulator în dosul unei stânci.

Începem coborârea pe o pantă plină de tufişuri scunde, până când Sara observă undeva, în dreapta ei, două gherete. Pot fi ale Ocolului Silvic, cum pot fi tot atât de bine ale grănicerilor. Cel mai bun lucru e să ocolim tot ceea ce ar putea atrage oameni în preajmă.

Sunt luat pe nepregătite când sergentul american alunecă şi cade cât e de lung. Spun că sunt luat pe nepregătite, pentru că, exact la câțiva centimetri de fața lui, o viperă cu corn se pregăteşte de atac. Vreau să-i dau americanului vânt la vale, dar alunec şi eu, derutând-o pe viperă şi făcând-o să şovăie. Decizia aparține tot Sarei. Femeia asta e atât de rapidă şi vorace când e vorba de cuțite, încât, ori de câte ori o văd cu un cuțit în mână, simt cum tăişul acestuia dă târcoale podoabelor mele.

Vipera e pur şi simplu decapitată. Sergentul, singurul care-şi păstrase pantalonii curați, intră în rând cu lumea. Continuă coborârea, urmărind cu privirea orice băț care s-ar putea transforma în şarpe. Cei doi yankei cooperează cu solicitudine. O închisoare sârbească e oricând de preferat unei muşcături mortale. Sergentul face chiar exces de zel, strivind sub bocanc un scorpion plecat la cumpărături.

Ajungem la marginea unui sat – de fapt, o mână de căsuțe aruncate ici-colo – exact când soarele îşi ițeşte urechile, în spatele nostru, nimic nu ne mai face să credem că echipele de salvare şi-ar mai continua misiunea Rămâne problema graniței: am ajuns sau nu în Serbia?

Nici clopotul unei biserici aşezate pe o colină nu ne spune prea mult: în Kosovo nu sunt numai moschei. Sara se hotărăşte să aştepte noaptea. Locul de popas e o cascadă mică, dintre cele pe care localnicii le denumesc „urlătoare”. E mai important să camuflăm păcănitul UZI-urilor, în caz de nevoie, decât să distingem paşii vreunui vizitator nepoftit. Pentru asta, de altfel, ne putem baza pe agerimea lui Otto.

Yankeii nu fac mofturi la melcii şi rădăcinile cu care ne îmbiem.

— V-au şcolit şi pe voi, aşa e? îi iscodeşte Sara, pironindu-i cu privirea.

— Ce aveți de gând cu noi? întreabă, la rândul lui, sergentul.

— Să vă violăm! clănțăne Sara, stârnind o undă de interes iii ochii lui Otto. Ce s-ar putea face cu nişte prizonieri? Pârnaia sau ştreangul.

— Eram în misiune de pace!

— Pe dracu’, pace! strigă Sara, uitând că e femeie şi proiectând o flegmă pe un gândăcel care trăgea cu urechea Ați trecut granița fără paşaport. Cum se numeşte asta?

— Eram în Macedonia! repetă sergentul, calm. Avem mandat pentru teritoriul care...

— Zexe! îl întrerupe Sara. La voi, în America, dacă ai călcat pe proprietatea vecinului, te poți trezi cu un glonț în diblă în schimb, când e vorba de altă țară, vă faceți nevoile pe unde apucați.

— În conformitate cu...

Sara îl înşfacă de gât şi-l scutură cu uşurință pe sergentul care nu apucă să mai ducă fraza la bun-sfârşit.

— Chiar aici şi acum, zice ea, trebuie să renunți la formula asta şi să recunoşti o singură conformitate – aceea a puştii mele.

— E periculos să aşteptăm până se înnoptează, intervine Otto, scormonind în sac. Am luat cu mine un declanşator de idei.

Scoate bidonaşul care, fără îndoială, posedă puteri magice. Au şi americanii dreptul la o sorbitură. Ideile se lasă însă destul de greu convinse să iasă la iveală, iar dimensiunile bidonaşului nu sunt pe măsura crizei de inspirație. Pentru americani, şlibovița e doar un întăritor, dar iată că efectul aşteptat în cazul unuia dintre noi se produce atunci când micul camarad al sergentului face o observație, de altfel, cât se poate de pertinentă:

— Priveşte, spune el, arătându-i colegului său spre valea în care un puşti mână două vaci, iar a furat din cireada macedonenilor.

Sergentul îl străpunge cu privirea, dar e prea târziu. Obiceiurile locului ne fac să aflăm pe ce picior dansăm. Nu mai aşteptăm

noaptea Jeepurile care ne preiau, după ce facem legătura, ni se par nişte limuzine Lincoln. Prizonierii îşi continuă drumul spre Belgrad, în timp ce noi suntem primiți la Prіştina de un Pavlovici mai încântat ca oricând. Aflăm că a primit personal felicitări din partea ministrului Apărării. Asta şi pentru că e sârb.

Colosul propune ca bonusurile pe care le primim pentru cei doi prizonieri să fie împărțite frățeşte.

— Data viitoare, ne spune el, cu voce ademenitoare, s-ar putea să prind de unul singur o companie întreagă de roşcați. Păstrând acest principiu al împărțirii beneficiilor, ați putea deveni bogați peste noapte, fără să mişcați un deget.

Este huiduit şi luat la bețe. Se declară total contrariat de faptul că nu reuşeşte să ne păcălească.

— Au dat americanii cu bomba cu fosfor în lipsa mea? se interesează el. V-am văzut testele de inteligență Când le-am comparat cu ale mele, ce să vezi? Aveam un coeficient mult mai ridicat.

— Ai răsfoit testele pentru boli venerice, intervine Otto, împăciuitor.

— O cauți cu lumânarea, îl avertizează Colosul. Spălatul de trei ori pe zi cu periuța îți protejează dinții doar de carii.

Otto râde, arătându-şi dantura splendidă. Cu o mişcare fulgerătoare, aruncă pumnalul, care se înfige în uşă, la un centimetru de urechea Colosului.

— Eşti primul om cunoscut de mine care, după ce mă amenință, rămâne în viață, zice Otto, cu o vece sumbră, înghițindu-şi brusc râsul. Nu-ți forța norocul.

În loc să se potolească, uriaşul e cuprins de turbare. Smulge pumnalul ca pe o scobitoare, apoi, cu o mişcare scurtă, îl rupe în două şi aruncă bucățile spre Otto. După aceea, se înfige în fața neamțului ca o locomotivă abia ieşită din depou.

— Băi, spelbule, jocurile astea de handicapați mi-au fost interzise încă din grupa mare de la grădiniță, atunci când aruncam cu securea după educatoare! Dacă ai impresia că poți să sperii pe cineva, atunci pot să-ți spun că faci o mare greşeală!

Ziua s-ar putea încheia cu brio printr-o bătaie – iată de ce îi privim cu încântare, pregătindu-ne să-i întărâtăm cu diverse scorneli. Dar tocmai apare Pavlovici, ca mămica unei eleve în toiul unei lecții practice de educație sexuală.

— Am două veşti, cu care vreți să încep?

Din ochiul Colosului se scurge metal încins, iar nările îi flutură

ca drapelele negre ale unui vas de pirați. Nici Otto nu e departe de un cazan sub presiune maximă Pe amândoi îi potoleşte, deopotrivă, vocea molatică, fără inflexiuni, a maiorului:

— Nu puteți începe cu amândouă o dată? zice Colosul, făcând eforturi vizibile să revină la starea normală.

— Vestea bună, continuă maiorul, fără să-l bage în seamă, e că, începând de mâine, plutonul nostru revine la formula de unitate mobilă de luptă. Sper din tot sufletul să nu mai avem răniți. Nu de alta, dar n-am chef să umblu după voi prin toate bordelurile şi cârciumile din Kosovo. După cum văd, sunteți din cale-afară de bucuroşi, adaugă el, fixând cu privirea fețele noastre coşcovite. Parcă ați fi o adunătură de ciocli ajunsă în ținutul unor nemuritori!

— Cred că le-ați încurcat, domnule maior! îl contrazice Colosul. Asta era vestea proastă. Acum, dacă tot ne-ați stricat ziua, s-o auzim şi pe-aia bună. Poate că o să ne mai îmbuneze un pic.

— Încetează să-mi tot faci programul! se oțărăşte maiorul. Şi nu te mai uita la mine ca un bou scalpat! Abia am scăpat de-o cumplită constipație!

Capul maiorului se clatină uşurel dintr-o parte în alta, semn că uriaşul ar trebui să intre, deocamdată, în imersiune.

— Vestea cealaltă, continuă maiorul, cam derutat, e că vom face pe cecenii, o vreme.

După primul moment de surpriză, sar ca un arc dintr-un divan scos la reformă.

— S-a întors Dudaev să ne aducă mulțumiri că l-am scăpat?[22]

— Eşti mai prost decât un şiret de bocanc, mă gratulează maiorul.

Colosul râde ca o curvă la un concurs pentru postul de stareță. E întotdeauna încântat când se mai găseşte câte cineva mai nătâng decât el.

— Vom petrece un timp la UCK! Ne dăm drept voluntari sosiți din Groznîi întru apărarea lui Allah, ca să-i putem lucra din interior pe teroriştii ăştia blestemați! încheie, triumfător, Pavlovici, încleştându-şi pumnul drept.

Mă gândesc, în treacăt, că patrula de americani care a căzut în plasa noastră a fost ghinionistă. Dar a scăpat cu viață.

În ceea ce ne priveşte, s-ar putea să avem suficient noroc şi să nu fim prinşi sau descoperiți de gherilele UCK. Pentru asta însă

---

[22] Episod din *Cecenia, chip înlăcrimat,* de acelaşi autor (n. trad.).

trebuie să existe o singură condiție: sinuciderea!

În conformitate cu dispozițiile primite din partea şefului Departamentului de Informații Militare, prin intermediul ministrului de interne, raportez executarea numiților Jashari Hamza şi Jashari Adem, împreună cu încă douăzeci de rude ale acestora. De asemenea, în luptele angajate pentru prinderea clanului terorist, au fost uciși încă 29 de albanezi, care formau gărzile de corp.

Execuția a avut loc în depozitul firmei Suna Oli. Din Priştina, după care cadavrele au fost arse, iar resturile îngropate.

Asupra teroriştilor au fost găsite mai multe materiale, pe care vi le anexăm conform următoarei liste:

— Harta Albaniei Mari – Kosovo, o fâşie din Serbia, Albania, o mare parte din Macedonia, Grecia, Muntenegru.

— Formulare de jurământ ale „armatei de eliberare a tuturor albanezilor”.

— Materiale documentare de arhivă şi fotografii referitoare la Divizia SS Skanderbeg.

— Lista ofițerilor iugoslavi de origine albaneză, absolvenți ai Academiei Militare din Belgrad.

— Proiectul unui acord de colaborare cu un batalion de voluntari dintr-o țară islamică caucaziană.

*— Copia unei cereri adresate generalului croat Ilina K***, privind antrenarea şi instruirea unui regiment format din 15 000 de albanezi.*

(Dintr-un raport secret al şefului Secției
de Poliție Criminală din Kosovo)

V

BERETELE ROŞII

Artileria sârbească se pune pe treabă şi varsă o ploaie de obuze peste tabăra amplasată în Kahan, în nordul Albaniei, unde se află o linie de buncăre construite încă din perioada comunistă, la nici cinci sute de metri de punctul de graniță Morina.

Aici se formează şi se instruiesc trupele de gherilă ale UCK şi tot aici se retrag plutoanele decimate, pentru refacere şi completare. Situația nu e deloc roz şi orice. Ajutor, de la bombardamentele NATO la voluntariatul de orice natură, e bine venit.

Deşi se află în plin atac aerian NATO, forțele sârbe duc o campanie de descoperire şi anihilare a oricăror cuiburi de luptă ale gherilelor albaneze aflate în Kosovo. Faptul că unele obuze şi rachete mai scapă şi prin satele aflate dincolo de graniță, în Albania, nu-i impacientează prea mult pe sârbi. Când Tropoje şi Vucital sunt rase de pe suprafața pământului de două rachete sol-sol, de tip SCUD, ministrul iugoslav al Apărării emite chiar un ordin de zi.

Bombardarea nu ne uşurează nouă calea de pătrundere, ci reprezintă o ocazie care na trebuie scăpată. Cine ne-ar vedea țopăind printre stâncile şi colțurile regiunii de graniță ar rămâne încoțopenit: n-ar şti dacă să râdă sau să se ducă la doctor. Suntem toți cinci numai în chiloți, cu excepția Sarei, care are şi un maiou.

Evident că nici unul dintre noi nu e încântat de găselnița lui Pavlovici, care, din motive necunoscute, este oprit în ultimul moment de colonelul Obilici. Satul în care intrăm, fără fereală.

E pustiu. Bombardamentul s-a oprit, dar locuitorii nu se grăbesc să apară. Probabil, fuseseră evacuați din timp.

Nu suntem însă chiar singuri. O rafală de automat ne culcă la pământ. În urma ei, apar doi luptători UCK, îmbrăcați în uniforme de camuflaj, cu berete roşii pe capetele lunguiețe. Ne adulmecă cu țevile Kalaşnikovurilor, încercând să priceapă ce e cu noi pe-acolo, în postura lejeră, nu prea de invidiat, în care ne aflăm.

— Bandiții! explică Otto, într-o sârbă rusificată. Luat la noi tot şi adus aici.

Variantă cât se poate de credibilă pentru o țară ca Albania,

unde banditismul a căpătat cele mai organizate forme din această parte a Europei.

Albanezii se mai chiombesc un timp la noi, crezându-se la Grădina Zoologică, apoi ne conduc către un buncăr care seamănă cu o biserică îngropată în pământ. Comandantul în fața căruia suntem duşi rânjeşte ca o barză la o manifestație contra avorturilor. Ne ascultă istoria cu atenție, trăgându-se de ureche de parcă ar vrea s-o smulgă.

— Ceceni? Răpiți de bandiți? repetă el aidoma unui elev corigent. Şi nu v-au omorât? adaugă acesta, dovedindu-se un bun cunoscător al obiceiurilor locale.

Problema îl depăşeşte. Suntem puşi la păstrare, până când va primi dispozițiile necesare şi vor fi făcute verificările de rigoare. Cât priveşte ultimul aspect, nu ne facem griji: în Albania au intrat, prin aeroportul din Tirana, cinci persoane cu numele pe care le-am declarat şi care, într-adevăr, au dispărut din filajul discret al Serviciilor Speciale albaneze. Lucrătura e făcută de câțiva greci cu soldă la sârbi.

Pavlovici însă şi nu numai el, a scăpat din vedere greoaia maşinărie a transmiterii informațiilor pe filiera albaneză. După patru zile de aşteptare, Colosul pune punctul pe i:

— Cred că o să ne prindă sfârşitul războiului aici!

— Mda, îl susține Fachirul. După cum se mişcă lucrurile, s-ar putea să mai ieşim tocmai la iarnă.

De câte ori cerem lămuriri, răspunsul e acelaşi: „N-a venit nimic de la Centru."

— Sper să nu fie nevoie să ne folosim dinții, oftează Olto, pipăindu-şi cu limba măseaua falsă care ascunde pilula de curara.

— Ba eu i-aş folosi bucuros pe fundul unei femei de oricare etnie! sare Colosul, care nu se gândeşte niciodată la moarte. Unii ar rămâne surprinşi dacă ar şti cât adoră iepele astea să fie muşcate de buci. Le excită grozav, de parcă acolo şi-ar purta centrii nervoşi. Încă de când eram doar un puştan, babacu' îmi vorbea deseori despre bordeluri ca despre nişte locuri biblice, în care înveți numai pilde şi te loveşti la tot pasul de parabole. Vă dați seama că n-am putut rezista tentației şi, la prima oră de religie, am chiulit, prezentându-mă la întâiul bordel întâlnit în cale, care, ca orice stabiliment ce se respectă, închidea pătratul format din biserică, şcoală şi cârciumă. Cum eram minor şi nici nu aveam vreun ban, am fost gratulat cu două scatoalce şi un şut în părțile care, încă de pe-atunci, promiteau să fie generoase. Dar babacu'

apucase să mă învețe: „Când eşti dat afară pe uşă, intră pe fereastră!” Ceea ce am şi făcut, doar că am intrat prin luminator, prăbuşindu-mă peste o coțofană care i-o freca unui bătrânel, spre a nu-l lăsa cu senzația că a dat banii de pomană. Tipa a țipat şi, de spaimă, l-a tras în aşa hal pe boşorog de instrument, că era să i-l desprindă din cuie. Efectul a fost altul decât cel scontat: în loc să urle şi el, boşorogul şi-a intrat în formă şi, fără să mai țină cont de prezența mea, ca să nu scape momentul prielnic, a luat-o la coțăială pe garidă. Tipa stătea cu fața întoarsă spre mine, ținându-mi o predică în cate eram tot timpul comparat cu un şobolan gras şi urât. În timp ce bătrânelul muncea ca la douăzeci de ani, mai încântat că i se sculase decât de actul respectiv, am profitat de faptul că tipa îşi tot deschidea şi închidea gura, prezicându-mi un viitor nu prea luminos. Rezultatul a fost că boşorogul a trebuit să scuipe de două ori tariful. Nici nu a crâcnit, dar, în schimb, mi-a propus ca, de fiecare dată când venea la bordel, să apar şi eu ca Laleaua Neagră, pentru a-l pune în stare de funcționare Pațachina a mărit pe chestia asta tariful, drept care, mânios, boşorogul a muşcat-o de bucă. Aici am vrut să vă aduc! Ei bine, tipei i-a plăcut atât de mult, că începuse să-şi mişte fundul ca o rață la patinoar. Mai nasol a fost de boşorog, care abia acasă şi-a dat seama că-şi lăsase proteza în portbagajul coțofenei. După ce mi-a arătat nota de plată a dentistului, a rupt înțelegerea cu mine şi şi-a înăbuşit orice impuls sexual.

— Cred că, dacă ai fi lăsat să vorbeşti, ai face-o zi şi noapte, fără oprire! observă Sara. Ba chiar şi în groapă ai continua să bolboroseşti despre minunatele întâmplări ale vieții tale.

— Vrei să te muşc, ca să vezi că am dreptate? încearcă Colosul s-o aducă spre lucruri mai concrete.

Sara zâmbeşte, dezarmată.

— Eşti, într-adevăr, o figură! Una sinistră, dar o figură!

— Nici voi nu arătați ca nişte apostoli, se grăbeşte Colosul să ne catalogheze, insensibil la complimente.

În cea de-a zecea zi, când deja ne fixaserăm un plan de evadare, vin să ne interogheze doi tipi care, după cum stau ceilalți smirnă în fața lor, par nişte legume de seamă. Nu suntem chiar bine veniți şi în privința asta, liderii UCK, de la orice eşalon, îşi arată încă o dată spiritul de castă dus până la paranoia Ba chiar ni se oferă bilete de întors pe ruta Tirana-Groznîi. Dar, pentru că tot ne aflăm în zonă, vom da o mână de ajutor unei companii de luptători într-o incursiune în Kosovo.

Ni se distribuie uniforme negre, pentru a fi deosebiți mai uşor şi Kalaşnikovuri cu încărcătoare în formă de tambur – marfă chinezească adusă clandestin. Cei din jurul nostru au însă armament nou-nouț: pistoale-mitralieră modeme, de fabricație belgiană, austriacă şi britanică, dar şi carabine americane Barrett, cu bătaie lungă, din ultima generație, pentru lunetişti. Astfel de carabine, în special cele de calibru 12,7, pot folosi muniție specială, de tipul gloanțelor explozive cu nitroglicerină, cu ajutorul cărora vehiculele sârbeşti pot fi complet scoase din uz. Trei dintre luptători dețin aruncătoarele de grenade antitanc Armbrust şi aruncătoare de rachete antiaeriene portabile.

La trecerea peste graniță, albanezii mai scot din cutia cu surprize şi câteva detectoare de mine ultramoderne, care le arată cărarea de urmat prin câmpurile minate de la frontieră. Nimic din toate acestea nu se potriveşte cu informațiile pe care le-am primit despre înzestrarea gherilelor UCK. Se pare că vremea țăranilor înarmați cu puşti vechi şi cu topoare, conduşi de comandanți locali, a cam trecut.

Albanezii ne țin în față, ca pe un fel de avangardă, chipurile pentru a le arăta ce ştiu cecenii să facă. Ne rupem în figuri, dar nu primim, aşa cum ne-am fi aşteptat, aplauze şi ovații. Albanezii sunt foarte tăcuți. În privirile lor citim atâta neîncredere, că ne vine să-i luăm la bătaie.

În apropiere de Prizren, facem un ocol, ieşind în fața unui lac care aproape că înconjoară o mănăstire. Porțile masive sunt închise, aşa că încercăm intrarea din spate. Nici aici nu avem mai mult succes. Probabil, am fost observați, căci, de la o ferestruică, pe care abia ți-ai putea băga nasul, se aude o voce cristalină.

— Domnul să fie cu voi, oameni buni! Cu ce treabă pe-aici?

Ibrahim, comandantul companiei, păşeşte înainte şi rosteşte poruncitor:

— Deschideți porțile! Avem nevoie de hrană şi odihnă. Nimeni nu va păți nimic rău.

— Cine sunteți? întreabă din nou vocea cristalină, deşi emblemele roşii ale UCK pot fi văzute şi din avion.

— Turişti americani! aruncă Ibrahim, spre hazul camarazilor săi.

— Suntem săraci! îi răspunde vocea. Polițiştii ne-au luat tot, iar ce ne-a mai rămas am împărțit nevoiaşilor albanezi şi refugiaților. Mergeți cu Domnul! La Prizren o să găsiți tot ce aveți nevoie!

Ibrahim îi face semn lui Otto să dinamiteze poarta, în timp ce se

plimbă prin fața ferestruicii, etalându-şi puşca-mitralieră.

— Allah mi-e martor că nu vreau să păşesc în templul vostru decât pentru ca oamenii mei să-şi refacă forțele. Ştiu că aveți oi şi capre şi un vin bun. Vi le plătim. Nu suntem jefuitori.

Însă nimeni nu-i mai răspunde. Curios, îşi lipeşte ochiul de ferestruică, dar nu vede nimic. Explozibilul pus de Otto nu aduce prea mari daune porții vechi de sute de ani, făcută din stejar şi blindată cu drugi de fier. Doar o gaură prin care ar putea trece un dihor. Albanezilor le este de-ajuns şi atât. Cel mai subțire dintre ei dispare iute prin deschizătură. Nu trece mult până când zăvoarele sunt îndepărtate. Năvălim în curtea interioară, împrăştiindu-ne peste tot. Din biserică se aud glasurile călugărițelor care înalță rugi către Cer. Nu se întâmplă însă nici o minune. Nimeni nu vrea să se amestece în treburile pământeşti.

Ibrahim, însoțit de Colos, pătrunde în naos şi sloboade o rafală care face candelabrul să se hâțâne într-o parte şi-n alta. Urlă ca un apucat:

— Aşa vă învață Dumnezeul vostru să vă întâmpinați oaspeții?

Îl alungă în curte pe preotul înconjurat de zece călugărițe, care încearcă din răsputeri să-şi depăşească groaza, continuând să murmure rugăciuni.

— Nu necinstiți casa Domnului, zice una dintre călugărițe, probabil, starețа. Aveți teamă de Dumnezeu, indiferent că-i spuneți Allah şi că vă rugați în alt fel de temple.

— Gura! răcneşte Ibrahim. Dumnezeul vostru vede ce le fac frații tăi sârbi albanezilor? Vede cum îi schingiuiesc şi îi ucid?

— Peste tot sunt fiare şi oameni răi. Noi ne rugăm pentru toți.

— Ăsta cine e? întreabă albanezul, indicându-l pe preot cu țeava armei. Taurul de serviciu?

Albanezii, care au scotocit peste tot şi acum s-au strâns în mijlocul curții, izbucnesc în râs, făcând câteva glume porcoase.

— Suntem o mănăstire de măicuțe, iar slujbele nu le poate ține decât un preot, îi răspunde stareța, prefăcându-se că ignoră comentariile.

— Tu eşti purtătorul de cuvânt?

— Sunt stareța Anastasia.

Ibrahim trece în revistă călugărițele. Două dintre de sunt doar nişte copile. Privirile albanezului zăbovesc mai mult timp asupra lor. Nici nu-l bagă în seamă pe preotul care încearcă să-l aducă pe calea cea bună. Abia într-un târziu îi răspunde:

— Fetele noastre au fost violate de sârbi! Tinerii noştri au fost

strânşi şi ucişi de sârbi! Părinţii şi copiii noştri au fost izgoniţi din casele lor, cărora li s-a dat foc! Despre ce căinţă vorbeşti tu, bărbosule?

— În faţa Domnului, murmură preotul.

Dar Ibrahim îşi pierde răbdarea. Îl loveşte sălbatic cu patul armei peste faţă, răsturnându-l pe spate. O vreme, îl joacă în bocanci, făcându-le pe călugăriţe să se strângă una în. Alta, ca nişte oi duse la tăiere. Ţipetele lor slabe se rup la jumătate, căci cu toatele sunt gâtuite de spaimă.

Preotul leşină. Albanezii îl scuipă pe rând. Gonesc cârdul de călugăriţe în trapeză, unde, pe mese lungi şi curate, nu se găsesc decât căni şi farfurii goale. Nu pentru mult timp. Doi albanezi răstoarnă prin curte un butoi, aducându-l în dreptul ferestrei joase, care dă în sala de mese. Îi scot cepul şi cănile prind viaţă. Zgomotul de tablă ciocnită se amestecă cu înjurăturile soldăţeşti. Apare şi mâncarea, sărăcăcioasă, dar nimeni nu face nazuri. Tot ce e pe degeaba, are întotdeauna gust bun.

Câţiva soldaţi, dintre care, bineînţeles, nu putea lipsi Colosul, pipăie călugăriţele, prefăcându-se interesaţi de cruciuliţele şi mătăniile lor.

— Sunt nevinovate! strigă stareţa, agăţându-se de braţul lui Ibrahim. Nu vă răzbunaţi pe ele!

Un soldat săltase deja o tânără în spate, gata să dispară cu ea într-o chilie. Ibrahim îl opreşte. Nu pentru că ar fi ţinut cont de cele spuse de stareţă, dar are alte intenţii. Violarea unor slujitoare ale Domnului nu ocupă un loc prea important pe lista lui vindicativă.

— Tu, hoaşco, mai ţine-ţi gura! Ştiu că abia aştepţi să te ia la lucru câţiva dintre soldaţii mei; însă trebuie să te dezamăgesc. Nici tu şi nici vreuna dintre stătutele tale nu vă veţi bucura de sculă de soldat. Nu aşa cum aţi vrea voi. Până una alta, cât mâncăm şi bem, ar cam fi cazul să ne prezentaţi un program artistic. Restaurantul în care mergeam cu prietenii a fost jefuit şi incendiat de conaţionalii tăi, iar cei din personal, inclusiv pianistul şi dizeuza, au fost îngropaţi pe jumătate vii! Voi o să-i înlocuiţi. Iar ăsta o să cânte la clopot! încheie el, arătând spre preot cu un os.

Pentru a fi mai convingător, pune un soldat să-l lege pe preot de picioare şi să-l răstoarne cu capul în jos în puţ.

— Ai să ne cânţi sau nu?

— Da, zice preotul, cu glas pierit. Da, o să cânt.

După ce este scos din puţ, Ibrahim îi face un vânt care-l

proiectează în zidul bisericii.

— Mai întâi însă trebuie să te dezbrăcăm. Măicuțele vor să vadă dacă eşti cu adevărat bărbat, sau ai vrut să le înşeli.

Preotul încearcă să explice ceva, dar Colosul nu mai aşteaptă nici un îndemn. Din câteva mişcări îi sfâşie sutana şi lenjeria, lăsându-l gol-puşcă încearcă să-şi acopere sexul cu mâinile, dar primeşte o lovitură de țeavă în spate. Râsetele şi grohăielile soldaților umplu curtea.

— Ce-i cu țumburuşul ăla? face, vesel, Ibrahim. Pun pariu că nu te poți pişa mai mult decât o rândunică. Doamnelor, după cum vedeți, ați fost înşelate. Nu stați cu ochii închişi şi nu vă întoarceți privirile, căci oricum n-aveți ce vedea! Poate dacă v-am împrumuta binoclurile noastre. Hai, scopitule, treci la clopote. Aş vrea un cântec de-al vostru, național. De mult nu mi-am mai delectat urechile cu melodiile voastre primitive.

Preotul se urcă în clopotniță, îndemnat de puşca unui soldat. Cu două ciocănele, încearcă să însăileze o melodie sprințară.

— Voi, urlă Ibrahim către călugărițe, fustele sus şi treceți la cancan! Soldații mei n-au mai văzut niciodată fundurile unor sfinte şi vor să se convingă că arată ca ale tuturor muritoarelor.

Călugărițele sunt smulse şi aruncate în mijlocul curții. Li se rup sutanele, li se descoperă capetele şi li se despleteşte părul. Țipă şi se împotrivesc, dar albanezii, aprinşi de vin şi de dorința răzbunării, le lovesc cu sete.

— Dansați, curvelor! zbiară din nou Ibrahim, aruncând cu farfuriile după ele. Dansați, putorilor! Dansați aşa cum dansează câinii de sârbi pe mormintele rudelor noastre!

Pe jumătate dezbrăcată şi plină de sânge, stareța cade în genunchi, împreunându-şi mâinile. Cere îndurare comandantului pus pe măcel. La un singur semn al acestuia, unul dintre soldați ridică un topor găsit după o uşă şi-i despică stareței capul, care cade de-o parte şi de alta a trupului, ca două felii de pepene roşu. Un urlet de groază urcă spre cer. Femeile sunt atât de şocate, încât execută automat comenzile primite din partea soldaților, care se întrec în a inventa cele mai cumplite aberații.

O dată cu vinul, se termină şi porția de răzbunare. Ibrahim se declară mulțumit. Soldații săi sunt însă încinşi, dorind să-şi satisfacă poftele. Comandantul reuşeşte să-i stăvilească.

— Noi nu suntem sârbi! zice, cu ipocrizie, Ibrahim. De parcă până atunci s-ar fi purtat ca între gentlemeni.

— Dar, dacă e prin bună înțelegere? sare un soldat de aproape

optsprezece ani.

— Ei, dacă e prin bună înțelegere... atunci, poftă bună! exclamă Ibrahim, râzând.

Cât despre el, mă înşfacă de-un braț şi dispărem în pivniță. O clipă mă gândesc să-l chem şi pe Otto, în caz că gusturile albanezului sunt cele pe care le bănuiesc. Dar mă înşel. Ibrahim nu vrea decât să se îmbete şi nu o poate face fără să asculte o poveste. Trebuie să-i depăn întreaga noastră aventură, a „cecenilor”. Nici nu e prea greu. Am luptat în Cecenia şi nu trebuie să inventez nimic.

— Noi, albanezii, semănăm foarte mult cu voi, zice, într-un târziu, Ibrahim, alegând o sticlă mai prăfuită decât prima.

Se aşază pe jos, cu spatele sprijinit de perete şi îşi aprinde o pipă cu o formă ciudată. O vreme pufăie şi bea direct din sticlă, uitând de existența mea Mă gândesc chiar să mă retrag pe nesimțite, când începe să vorbească. Se întoarce cu zece ani în urmă. Incredibil, dar ochii lui, mai cruzi decât ai unei pume, se umezesc.

De ziua lui, când împlinea şaisprezece ani, un polițist sârb îl aşteptase la ieşirea din şcoală. A fost ziua care i-a schimbat definitiv cursul vieții.

Polițistul îl conduse la secție, chipurile pentru o identificare, dar nu s-au oprit decât în beci. După ce trecură prin fața câtorva celule întunecoase, ajunseră în sala mare, de la capătul culoarului. Peste tot erau împrăştiate bâte, boxuri, cuțite, drugi de fier, chiar şi o sabie. Pe o masă, cu mâinile şi picioarele imobilizate în curele de piele, era întins tatăl său. L-a recunoscut numai după şuvița de păr alb, de care era atât de mândru. Ciudat, dar nu faptul că tatăl său avea capul prins într-o menghină l-a îngrozit cel mai mult pe Ibrahim, ci o bâtă de baseball pe care scria: „Închizătorul de guri.”

Un al doilea polițist, îmbrăcat doar în nişte pantaloni albaştri, pregătea o seringă cu atropină pe care s-a şi grăbii să i-o injecteze celui întins pe masă, pentru a-l trezi din leşin. Tatăl său deschise ochii şi scoase un geamăt uşor.

— Ți-a venit odrasla în vizită, rânji polițistul, mângâindu-i tandru şuvițele de păr alb. Vă lăsăm singuri, ca să nu vă stricăm plăcerea revederii.

Cei doi polițişti se retraseră într-o cămăruță alăturată, în compania unei sticle borțoase. Ibrahim nu îndrăznea nici să se mişte. De frică, dinții prinseseră să-i clănțăne. Nu-şi putea lua

ochii de la tatăl său pe care, dimineața, îl lăsase acasă, în fața ceştii aburinde de cafea. Nu se apropie decât atunci când acesta şopti ceva printre buzele strivite. Când înțelese ce-i spunea, groaza îl paraliză cu totul.

— Omoară-mă! şoptea omul care era numai o bucată de carne vie. Ia un cuțit şi omoară-mă!

Ibrahim nu putea nici să plângă, nici să strige. Privea pierit în ochii rugători ai tatălui său, incapabil să înțeleagă ce se petrece. Un gol imens se căsca în el, un gol în care se prăbuşea treptat, ca într-o prăpastie interioară.

— Omoară-mă! Nu mai suport! şoptea tatăl său. Te rog! Nu mai suport!

Şocul avu asupra lui Ibrahim efectul unui scurtcircuit. Când auzi hohotele de râs ale polițiştilor din încăperea alăturată, îşi simți sângele pulsând din nou în vene. Într-o secundă, Ibrahim cel de şaisprezece ani muri şi se născu un altul, despre care nu ştiuse până atunci nimic şi despre care nici nu bănuise că ar putea exista.

Cu mişcări sigure, fără nici o ezitare, se aplecă şi luă un cuțit de pe podeaua murdară, apoi îşi sărută tatăl pe buze. Acesta îl privea cu ochii blânzi, aproape surâzători, ca de fiecare dată când îl prindea cu câte o şotie. Cu un gest hotărât, chiar expert, Ibrahim îi tăie beregata, de parcă ar fi exersat acest lucru de zeci de mii de ori, pregătindu-se pentru clipa asta. Îşi crestă un deget şi-l înmuie în sângele ce țâşnea din gâtul tatălui său.

Când năvăliră în încăpere, polițiştii rămaseră surprinşi nu atât de deznodământul vizitei, cât de felul în care arăta puştanul. Încărunțise dintr-o dată! Încărunțise, de parcă şi-ar fi băgat chica într-o găleată cu var.

— Ia te uită, zise unul dintre polițişti, dând roată, cu țigara stinsă în colțul gurii. S-ar zace că avem de-a face cu un criminal!

— S-a dus bunătate de distracție, îngână şi celălalt, lovindu-l pe puştan în plină față. O să-i ții locul lui taică-tău. Cine a mai auzit să-ți omori propriul părinte!

— Nu, băiatul n-o să pățească nimic! hotărî primul polițist. O să se omoare singur, n-ai grijă. Oricât l-am tortura, un chin mai mare ca ăsta nu i-am putea produce, aşa că mai bine îl lăsăm în viață.

Prinse pe neaşteptate mânerul menghinei, pe care-l roti de câteva ori. Pentru prima oară în viața lui, Ibrahim a putut vedea ochii unui om sărind din orbitele lor, ca nişte mingi de ping-pong. Teribila trosnitură a oaselor îl scoase din starea de transă, dar

numai o clipă, căci apoi căzu la pământ, cu răsuflarea tăiată.

Când se trezi, se afla pe patul său de-acasă. Cineva îi pusese o fotografie de familie pe piept, iar pe noptieră aşezase câteva lumânări aprinse. Se dezmetici şi strigă după maică-sa, dar nu-i răspunse nimeni. Un gând sumbru îl zgudui ca un curent electric, făcându-l să dea buzna în sufragerie. Nici acum nu strigă şi nu leşină, de parcă toate fuseseră scrise într-o carte, iar el le citise şi ştia nu numai că aveau să se întâmple, dar şi că aşa trebuie să fie, că aşa fuseseră orânduite cu voia lui Allah.

Privirea îi trecu aproape indiferentă de la maică-sa, care zăcea răsturnată pe speteaza fotoliului, cu picioarele desfăcute şi cu o gaură mică în frunte, la fraţii săi, aşezaţi toţi patru unul după altul, chiar în ordinea vârstei, ca şi cum cineva s-ar li îngrijit să păstreze o ierarhie misterioasă. Aveau gâtul tăiat, iar capul părea desprins de trup. Ibrahim înţelese după o vreme că aşa şi era. Criminalul se distrase, schimbând între ele capetele, ca într-un soi de joc macabru.

În bucătărie, îl găsi pe bunicul său. Avea două furculiţe înfipte în ochi, iar sexul i se prăjea în tigaia pusă pe aragaz.

Tabloul acesta era mai mult decât suficient să înnebunească un puştan de şaisprezece ani, ba chiar să-l determine să se sinucidă pe loc. Dar Ibrahim nu mai era el, Ibrahim, ci un altul, poate chiar poliţistul sârb care-l lovise. Când puse mâna pe clanţa uşii, s-o deschidă şi să iasă afară, aşa, fără nici un gând, un al şaselea simţ îl opri. Nu i-a fost greu să descopere capcana bine camuflată. Firele abia vizibile plecau de la clanţă şi se opreau în fotoliul pe care zăcea mama sa. Când îl dădu la o parte, cu mişcări încete şi precaute, asemenea unui genist cu experienţă, văzu calupul de dinamită ascuns sub capacul unei cutii de bomboane. Urmele s-ar fi şters şi nimeni din lumea civilizată, de dincolo de uşă, n-ar fi bănuit ce se întâmplase cu adevărat.

Ibrahim aşteptă să se lase noaptea şi ieşi pe fereastră, strecurându-se pe lângă ziduri, până la gară. Un tren îl purtă până la Urosevac, unde locuia un unchi din partea mamei. Acesta înţelese repede cum stătea treaba. Copilul trebuia să plece cât mai grabnic din Kosovo, până să-şi dea seama poliţiştii că i-a păcălit şi a scăpat. Un martor incomod, care, chiar dacă nu avea probe, putea să devină foarte periculos.

Unchiul Dashkim luă legătura, în aceeaşi noapte, cu un văr de-al lui din America, Hasami şi-i povesti toată tărăşenia Peste două zile, Hasami suna la uşă. Avea la el un paşaport fals, pe care lipi

cu dibăcie poza lui Ibrahim. În ceea ce-l privea, era o joacă de copii, doar făcea parte dintre membrii marcanți ai familiei de *kacak*[23] albanezi, familie care putea rivaliza cu oricare clan mafiot. Rivaliza era un fel de a spune, căci nici mafia italiană, nici cea rusă, nici cea chinezească şi nici cea columbiană nu se concurau. Fiecare îşi avea domeniile şi supuşii ei. Hasami devenise unul dintre cei mai buni recuperatori de *gjoba,* taxă de protecție din care capii mafiei albaneze finanțau înarmarea trupelor de partizani din munții kosovari. Era respectat şi se ştia că, după moartea celui mai bătrân *kacak,* urma să devină *il capo di tutti capi,* controlându-i pe etnicii albanezi de la Chicago la Los Angeles şi de la Seattle la New Orleans.

Îl îmbrățişă pe Ibrahim după ritualul *kacak,* rugându-se împreună mai bine de jumătate de oră. Apoi, Hasami nu spuse decât câteva cuvinte:

— Avionul nostru pleacă din Belgrad mâine seară. Totul este pregătit, n-ai de ce să te temi. Nu te va opri nimeni. Până atunci însă mai e un lucru de făcut. Deschise valiza cu fund dublu, scoțând un stilet cu două tăişuri şi cu mâner de aur, încrustat cu rubine. E de la bunicul meu, care-l avea de la bunicul lui. Cu el vei împlini legea *kanun,* adăugă el.

Ibrahim mai auzise de această lege – un fel de cod al onoarei care data încă din Evul Mediu şi care cerea sânge pentru sânge. Pentru albanezi nu era niciodată prea târziu să-şi spele onoarea însuşi Hasami aşteptase douăzeci de ani ca să-şi răzbune tatăl ucis de-un sârb, la beție. Îi omorâse acestuia copiii cu acelaşi stilet pe care acum îl înmânase lui Ibrahim, repetând cuvântul ca pe un ritual sacru:

— *Kanun*!

Unchiul Dashkim culesese informațiile necesare, punând la punct planul răzbunării. Fiica polițistului care-i ucisese familia urma o facultate la Belgrad, iar traseele ei fuseseră notate cu grijă.

A doua zi seara, înaintea plecării, Ibrahim suna la uşa garsonierei închiriate, unde fata se pregătea de examene. Aflând că tânărul avea un comision de la tatăl ei, tânăra îi deschise imediat. Când se întoarse cu spatele, ca să-l conducă în cameră, Ibrahim îi injectă fulgerător drogul pregătit într-o seringă minusculă Fata rămase conştientă, dar fără a putea să strige sau să se apere.

---

[23] Denumire dată țăranilor albanezi care, la începutul acestui secol, au pornit o serie de răscoale în Kosovo, împotriva stăpânirii sârbe (n. trad.).

Ibrahim îi smulse fusta scurtă şi tricoul cu care era îmbrăcată, violând-o cu sălbăticie în cele mai diverse chipuri. Era prima femeie din viața lui, iar impulsul sexual, împletindu-se cu setea de sânge, îl aduse de nenumărate ori pe culmile extazului.

Când, într-un târziu, privi pendula de pe perete, fu gata să scape un strigăt de surprindere. Trebuia să se fi aflat deja la aeroport. Se grăbi să formeze numărul de telefon memorat, dar greşi şi se văzu nevoit s-o ia de la capăt. În cele din urmă reuşi. Când auzi la capătul firului vocea dogită a polițistului, îi transmise să vină cu banii de înmormântare pentru fiică-sa.

Cu o mişcare studiată, încercând să imite exact gestul cu care-şi omorâse tatăl, tăie gâtul tinerei care-l privea înspăimântată, incapabilă să reacționeze în vreun fel. Apoi îşi crestă degetul în dreptul micii cicatrici care încă nu se vindecase complet şi îl înmuie în sângele ce curgea în valuri mărunte.

Ajunse în ultimul minut la aeroport. Abia la multă vreme după decolare, după ce dăduse pe gât un pahar cu whisky, reuşi să pronunțe cu o voce de care se sperie chiar şi el:

— *Kanun!*

Simțea căldura stiletului ascuns în pantof, sub talpă şi o fericire neasemuită i se împrăştie în corp şi în creier, de parcă zbura undeva, în afara avionului, de care nici nu mai avea nevoie ca să străbată spațiile. Pentru prima oară, după multă vreme, buzele sale schițară un zâmbet.

Hasami îl aduse în casa sa din San Francisco, înscriindu-l la colegiu şi veghind asupra lui ca un adevărat tată. Băiatul cu părul cărunt se integră repede, devenind un bun american. Dar niciodată nu uită că este albanez. Nici n-ar fi putut. În paralel cu colegiul şi mai târziu cu universitatea, Hasami îl înscrise în clanul „Fiii Albaniei Mari”, clan mascat sub forma unui club de cercetaşi. De fapt, o tabără paramilitară care instruia luptători de elită pentru gherilele din Kosovo. Mulți dintre cei pregătiți aici luptaseră de partea bosniacilor, în războiul din 1991, dovedindu-şi calitățile de războinici. Ibrahim a urcat repede ierarhia şi, la douăzeci şi cinci de ani, devenise, o dată cu terminarea Dreptului, locotenentul lui Hasami. Se îmbrăca în stil retro, mereu spilcuit şi parfumat, cu părul lins, dat peste cap, frecventând numai restaurante de soi, unde avea întotdeauna masă rezervată.

— Ai văzut cam multe filme cu gangsteri! îi spusese odată prietena lui, Alia, o albaneză născută în SUA.

Dar lui Ibrahim, care-şi împovărase destinul cu o dublă

personalitate, îi plăcea jocul. Straniile conexiuni, care se fixaseră în creierul său după şocul suferit, îl făcuseră să se detaşeze de lumea exterioară, până la pierderea identităţii. De când îşi amestecase sângele cu cel al tatălui său, trăiau acum în el nu numai părinţii şi fraţii, ci şi bunicii şi străbunicii săi, ba chiar şi prieteni şi necunoscuţi. El însuşi nu era decât un puzzle alcătuit din fragmente de amintiri şi dorinţe neîmplinite. Viaţa lui nu mai exista ca viaţă privată, iar teama de moarte se redusese la un simplu, dar puternic, instinct de conservare. Dincolo de bine şi de rău, Ibrahim descoperise o altă lume în care-şi putea continua existenţa, fără ca trecutul să-l mai poată influenţa cu ceva.

Când a primit funcţia de asasin curier, de care se bucura doar elita „Fiilor Albaniei Mari”, s-a îmbătat pentru prima oară în viaţa lui. Alia fusese nevoită să-l poarte în spate de la maşină spre pat, în locuinţa lui de pe malul oceanului.

— Sunt voievodul voievozilor! striga Ibrahim, crezându-se călare pe un cal alb.

— Eşti un beţiv împuţit! îi răspundea calul alb, cu vocea Allei.

— Opreşte! Cobor la prima!

Alia îl aruncă în nisip, schimbând direcţia şi trăgându-l de mâini spre ocean. Picioarele lui Ibrahim trasau două dungi adânci pe plajă, de parcă s-ar fi străduit să deseneze cât mai exact o cale ferată.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! strigă el, umflându-se în pene. O pământeancă nu are voie să mă atingă. Nu-mi pângări trupul.

Dar Alia, pe cât era de firavă, pe atât era de vânjoasă. Îl dezbrăcă fără fasoane, lăsându-l gol-puşcă.

— Aşa e! Ai nevoie de o baie purificatoare!

Continuă să-l tragă, până când valurile oceanului îi cuprinse pe amândoi. Ibrahim înghiţi o gură sănătoasă şi, înainte să apuce să protesteze, se porni să vomite drept în poala fetei. Dar Alia nu se supără. Ba chiar râse, scoţându-şi rochia murdară şi rămânând şi ea goală, ca la începutul lumii. Stăteau întinşi pe spate, lăsând valurile să treacă peste ei. Dacă ar fi jucat într-un film, ar fi vrut să se termine atunci.

— Îţi doreşti să ai copii, un bărbat, o casă… chestii de genul ăsta? o întrebă Ibrahim, pe neaşteptate.

— Chestii de genul ăsta?! Vrei să spui, o familie! exclamă Alia, râzând. Cred că da. Cunoşti vreo femeie care să nu şi-o dorească? Dintotdeauna, noi am simţit nevoia de protecţie şi numai în familie am găsit siguranţă.

— Femeia este pilonul de bază al familiei! strigă Ibrahim, repetând un slogan al vechiului cod albanez.

— Iar tu eşti pilonul de bază al cârciumii! îi răspunse Alia.

— Ştii că m-am trezit?

— Îți pare rău?

Ibrahim întoarse capul spre ea, ca după o pasăre care venise să-i ciugulească din palmă.

— Nu. Acum, când eşti lângă mine, nu!

Vru să o îmbrățişeze, dar Alia îl împinse fără brutalitate.

— Sunt în perioada maximă N-am de gând să rămân însărcinată înaintea căsătoriei.

— Mâine te duc la preot!

Alia râse din nou, rostogolindu-se mai departe.

— Chiar şi aşa, tot nu vreau. Copilul meu trebuie să fie sănătos şi normal. Spermatozoizii tăi s-ar putea să fie mai amețiți decât tine şi mi-ar îmbăta ovulul.

— Nu pricepi că te vreau acum? se rugă Ibrahim, întinzând mâinile spre ea.

Deşi născută în America, în venele Allei curgea sângele supus al femeii albaneze.

— Se poate şi altfel!

Peste o săptămână, Ibrahim fu trimis în Albania, în prima sa misiune de asasin curier. Nu era vorba de *kanun,* ci de exterminarea unui lider albanez prea convins de ideea unei independențe totale față de conducătorii oculți aflați în America. Ibrahim s-a metamorfozat într-un şomer ajuns la capătul disperării, lăsându-se cooptat de o bandă de rakeți care acționa în munții din nordul Albaniei. Răbdarea deprinsă la şcoala clanului i-a fost de cel mai mare folos. Când zvonurile despre nişte recrutări puse la cale de UCK au ajuns la urechea lui, avea deja un trecut credibil în spate.

Pregătirea pe care o poseda l-a ajutat să iasă repede în evidență. Şeful taberei de recruți se mândrea cu el. Aşa a ajuns Ibrahim ca, în timpul unei inspecții, să stea față-n față cu Enver, cel pe care fusese trimis să-l asasineze.

Enver, care în viața de toate zilele poza ca om de afaceri prosper, i-a chemat într-o zi pe Ibrahim şi pe alți trei combatanți la vila lui de la periferia oraşului Kukes. Acolo puseră la cale una dintre incursiunile ce dădeau bătaie de cap poliției sârbe din Kosovo. Aveau să fie ucişi mai mulți sârbi dovediți a fi exterminat patru albanezi, într-o acțiune de linşaj.

La miezul nopții, când s-a dat stingerea, iar ceilalți s-au retras în camerele puse la dispoziție, Ibrahim a mai rămas să-şi termine paharul cu rachiu.

— Şefii tăi te-au lăudat tare mult! îl gratulă Enver, fixându-l cu ochii lui mici şi răi, care nu exprimau nicidecum bucurie. Ai fost militar de carieră?

— Eu? făcu, mirat, Ibrahim, izbucnind în râs. Nici armata n-am făcut-o. Tata ne-a dat la o mulțime de sporturi, pe mine şi pe frații mei. Şi, pe urmă, cred că se cam exagerează în ceea ce mă priveşte.

— Nu e cazul să fii modest, zise Enver. Ai fost vreodată în America?

Întrebarea venise pe nepregătite şi, o fracțiune de secundă, Ibrahim simți cum inima i se opreşte în loc. Dar căută să nu arate nimic. Se întinse pe spate, cu mâinile la ceafă şi cu ochii visători.

— Ehe, dacă aş fi apucat să văd America, acum aş fi fost un om bogat. Aş fi fost în stare să scot bani şi din piatră.

— Nu ştii niciodată ce-ți rezervă viața, zise Enver, cu un surâs misterios, turnând din nou în pahare. Eu am fost şi pot să-ți spun că nici acolo nu umblă câinii cu covrigi în coadă.

— Covrigi? sări Ibrahim. Cine s-ar mai gândi la covrigi în țara dolarului?

— Am nişte prieteni pe-acolo. Dar şi nişte duşmani.

Lui Ibrahim îi veni să râdă, dar se stăpâni. Asta era culmea! Tocmai acela pe care trebuia să-l ucidă îl tocmea, la rândul lui, să-l extermine pe cel care-l trimisese în Albania!

— Şi duşmanii sunt buni la ceva! răspunse Ibrahim în doi peri, dând băutura de duşcă pentru a-şi masca zâmbetul.

— Îmi place cum gândeşti. Ce-ai zice dacă vreodată o să faci parte din garda mea personală?

— Ar fi o mare onoare! îngăimă Ibrahim, străduindu-se să-şi adune tot sângele în obraji. Nu ştiu dacă eu…

— Să lăsăm rahaturile astea cu modestia! Dacă eu hotărăsc că eşti potrivit, înseamnă că aşa e! Ai putea duce o viață cum nici n-ai visat. Ia să lăsăm poşirca asta şi să sărbătorim! Vezi că e o sticlă de şampanie în frigider. Ad-o încoa'! Şi înhață şi două pahare potrivite.

O ocazie oferită pe tavă pentru Ibrahim! În bucătărie, desfăcu cu atenție poleiala, scoțând dopul fără nici cel mai mic zgomot. După ce dădu drumul pastilei de cianură în sticlă, puse dopul la loc, îl legă cu sârma şi aranjă din nou poleiala.

Enver tocmai ieşea de la baie, când apăru şi el cu şampania. O agită niţeluş şi scoase dopul, făcându-l să pocnească.

— Două pocnete mi-au plăcut în viaţă, zise Enver, înşfăcând paharul. Cel de şampanie şi cel de armă.

Dădu paharul pe gât, prăbuşindu-se în secunda următoare, pe fotoliu. După ce vărsă restul de şampanie în chiuvetă, Ibrahim luă trupul greu în spate, transportându-l până în dormitor.

— Uneori, murmură el, ambele pocnete ucid!

Îl înveli frumos, îi aşeză părul care se cam zbârlise şi, cu stiletul de care nu se mai despărţea, îi scrijeli pe frunte cuvântul „trădător”.

Trecuseră patru luni şi jumătate de la plecarea din America, iar când se întoarse, Hasami dădu o petrecere în cinstea lui, la care veniră toţi mahării *kacak*. Conform tradiţiei, lui Ibrahim i se ceru să-şi exprime o dorinţă care să-i fie îndeplinită.

— Aş vrea să mă însor cu Alia! spuse el, pe negândite.

Se lăsă o tăcere cumplită. Pe rând, fără un cuvânt, invitaţii se ridicară şi plecară în maşinile lor luxoase. Abia când rămaseră singuri, Hasami se hotărî să vorbească:

— Este o dovadă de respect să ceri voie să faci ceva, dar e o mare jignire să pretinzi dreptul la o viaţă personală. Ai fost ales pentru a-ţi dedica viaţa crezului nostru, nu pentru a-ţi întemeia o familie, ca oricare alt muritor banal.

Lecţia nu l-a făcut să sufere pe Ibrahim. Oricum, nu-şi mai aparţinea. Şi-a pus cenuşă în cap şi a întreprins un pelerinaj pe la toţi cei pe care-i dezamăgise, cerându-şi smerit iertare.

— Nu uita, îi spuse Hasami, că, în întreaga ta existenţă, aceasta a fost singura iertare care ţi s-a acordat.

A doua zi, Ibrahim s-a despărţit de Alia. O ultimă urmă de umanitate ascunsă în cotloanele sufletului său l-a îndemnat să părăsească singura fiinţă lângă care se simţea liniştit şi împăcat.

Se hotărâse să nu se mai abată cu un pas de la sfatul pe care-l dăduse Hasami:

— Nu-ţi cumpăra obiecte care ţi-ar pricinui suferinţă în cazul în care le-ai pierde şi nu-ţi face relaţii care te-ar îndurera dacă acestea ar înceta.

O singură dată avusese probleme cu poliţia americană, de fapt, direct cu FBI-ul, când fusese surprins în patul soţiei procurorului şef-adjunct. Acuzat de încercare de corupere a unui justiţiar, Ibrahim se aflase la un pas de o condamnare pe viaţă. Avusese însă un noroc chior. Judecătorul care instrumenta procesul

scăpase ca prin minune, cu o zi înainte, dintr-un accident de maşină în care muriseră şoferul şi amanta lui. Superstițios, a trecut în dimineața procesului pe la biserică, jurându-se să nu mai provoace niciodată suferințe semenilor săi. Drept care, verdictul său l-a absolvit pe Ibrahim de orice învinuire federală. Tânărul se alese cu o amendă consistentă, pentru comportament neconform cu regulile morale de conviețuire, dar pedeapsa adevărată a venit de la Hasami. Nu de alta, dar primejduise întreaga investiție făcută în el şi asta, numai pentru o plăcere uşuratică.

La prima adunare a clanului, a fost degradat şi supus oprobriului general. Până mai ieri prietenii lui, membrii clanului au trecut pe lângă el, pe rând şi l-au scuipat în față. A fost ras în cap, interzicându-i-se luni în şir să iasă dintr-un buncăr unde primea doar pâine veche şi apă sălcie. Nu avea nici măcar un vas în care să-şi facă nevoile, aşa încât, la sfârşitul pedepsei, puțea înfiorător.

Îl aştepta o perioadă destul de lungă de reeducare, dar din nou a avut noroc. În Kosovo, lucrurile se agravaseră. Se vorbea de crime în serie, de gropi comune, de deportări, de incendieri şi de multe alte grozăvii care li se întâmplau albanezilor. Prigoana trebuia să primească un răspuns şi nu unul oarecare. Aproape o sută de tineri, câți erau pregătiți în tabăra paramilitară, au plecat pe diferite căi spre Kosovo, pentru a se înrola în UCK!

Şanse reale nu existau, o ştiau cu toții. Poliția şi armata iugoslavă erau prea bine pregătite pentru a le putea face față. Singura formă de rezistență rămânea lupta de gherilă, în care UCK devenise expertă. Şi mai exista o speranță: ca sforile trase la Washington de oamenii cu influență ai *kacak*-ilor să-i facă pe americani să-şi vâre şi ei nasul.

Ibrahim a fost iertat de toate, primind comanda unui pluton de pistolari. În Kosovo, albanezii nu l-au primit cu brațele deschise. Era dificil pentru ei să se împace cu „americanul” plin de ifose, care venise să le organizeze lupta. După o ciocnire cu trupele sârbe ale Ministerului de Interne, în care a pierdut douăzeci de oameni, Ibrahim a fost chemat la statul-major din Kukes, în Albania şi tras la răspundere. Fiind degradat, ajunse la comanda unui pluton format numai din recruți, obişnuiți mai mult cu jafurile şi cu tâlhăriile, decât cu războiul. În scurt timp, devenise unul dintre ei. Poate că nici nu fusese altcineva toată viața, decât un nelegiuit. Sau poate că, într-adevăr, nici nu mai era el. Poate că Ibrahim murise o dată cu tatăl său, căruia îi tăiase beregata atât de simplu.

Nu ştia şi nici nu-i păsa. Când începi să ucizi, nu mai contează numărul celor omorâți, ci dorința de a ucide în continuare.

Deodată, Ibrahim se opreşte din povestit şi mă priveşte fix. Sunt pregătit pentru orice, aşa că-mi plimb degetul pe trăgaciul lustruit al Kalaşnikovului, ca şi cum aş mângâia un câine după ureche.

— N-auzi nimic? mă întreabă Ibrahim, ridicându-se pe vine. Mai aşteaptă o vreme, după care urlă: Tancuri!

Dar nu apucă să dea alarma. O lovitură de obuz, urmată imediat de încă două, transformă zidul din fața mănăstirii într-o grămadă de moloz.

— Sârbii! zbiară Colosul, apărut ca din pământ, în mijlocul curții. Suntem în găleată!

Nici nu putea să găsească o expresie mai plastică. Când eşti prins între două focuri, nu poți nici să te dai la fund şi nici să te lupți de unul singur. În asemenea situații, soluțiile extreme sunt singurele viabile, drept care mă hotărăsc pe loc.

Îl prind pe Ibrahim pe la spate într-o cravaşă fixă, rupându-i gâtul. Cariera lui s-a terminat aici, căci a devenit mult mai importantă viața mea. Albanezii s-au împrăştiat care încotro şi trag de te miri unde, dar sârbii n-au de gând să se implice într-o luptă de durată. Macină cu mitralierele grele şi cu tiruri de mortiere, fără să țină seama că transformă mănăstirea într-o ruină. Două călugărițe pe jumătate goale aleargă țipând prin curte şi sunt retezate, pur şi simplu, de-o rafală scurtă. Picioarele continuă să alerge câțiva paşi, trăgând după ele trupurile din care viața s-a scurs într-o secundă. Un albanez cocoțat în clopotniță duce mâinile la cap, prăbuşindu-se de la zece metri peste un camarad care-şi ține burta despicată în mâini. Un alt soldat, care n-a apucat să se încheie la prohab, aleargă spre biserică, cu sexul săltând caraghios într-o parte şi-n alta Primeşte un snop de gloanțe drept în față şi capul i se împrăştie într-o mie de aşchii de oase şi carne.

Strig cât pot, chemându-mi camarazii şi când, în cele din urmă, ne adunăm toți cinci, coborâm în cotloanele pivniței. E o plasă de galerii acolo şi nu facem decât să alergăm dintr-una în alta cu speranța nebună că am putea găsi o ieşire pe sub pământ. Dar labirintul nu pare să ducă undeva.

— Să-l ia dracu' pe maior, cu ideile lui idioate! zbiară Colosul. Am venit să luptăm, nu să facem pe spionii! Sunt tare curios cum o să ieşim acum din rahatul ăsta!

— E o mănăstire veche, zice Fachirul, cu voce înceată şi a fost

construită acum câteva secole.

Colosul îl priveşte pieziş, scărpinându-se în turul pantalonilor.

— Vrei s-o facem pe grupul de turişti nevinovați? Nu cred că sârbii pot fi atât de idioți.

— Din câte ştiu eu, mănăstirile astea au mai întotdeauna câte o galerie subterană, ca, în caz de asediu prelungit, să poată fi aprovizionate din afară.

— De acord, zice Otto, practic, ceea ce ne lipseşte e planul mănăstirii.

— E simplu, intervine Sara, privind în jur. O galerie, dacă există, nu poate fi săpată decât în partea în care nu există lac. Or, lacul înconjoară pe trei sferturi mănăstirea într-acolo, adaugă ea, arătând spre un perete, numai într-acolo poate fi!

Lângă peretele indicat, stau lipite câteva butoaie, pe care le răsturnăm cu o forță pe care ți-o insuflă numai frica şi ne putem bucura privirile cu o gaură destul de mare ca să te poți târî. Ceea ce ne şi grăbim să facem, dar, mai întâi, ne asigurăm că şi Colosul se încadrează în dimensiuni. Dacă ar exista un Oscar al tunelelor secrete, uriaşul l-ar primi cu siguranță. Pe măsură ce înaintăm, galeria se înalță. În scurt timp, putem chiar alerga, încovoiați. Mi se pare că ne mişcăm de un secol prin culoarul scârbos, plin de cele mai puturoase miasme, deşi, când mă uit la ceas, constat că a trecut doar un sfert de oră.

Peştera la care ajungem este, în ochii noştri, un palat. Un lăculeț mic, cu apa limpede, se întinde pe fundul ei şi nu pregetăm să ne aruncăm în el şi să ne adăpăm ca o turmă de rinoceri pierduți în deşert. Probabil că am fi secat lacul şi aşa firav, dacă zgomotul inconfundabil al închizătorului unei arme nu ar fi pus capăt sorbiturilor noastre pantagruelice. Ca la comandă, ridicăm toți cinci capetele, privind în direcția de unde venise zgomotul. Pe o stâncă, nu prea înaltă, aflată pe celălalt mal al apei, stă proțăpit un ofițer sârb, flancat de doi soldați. Arătarea prinde să hohotească, aprinzându-şi un trabuc, apoi scuipă în lacul în care ne găsim şi dă drumul la patefon:

— Eram sigur că veți dibui voi o soluție! De-aia am şi dat ordin să se tragă în plin. Puteam să pun pariu că n-o să găsesc nici o bucățică din voi pe sub pietre.

— Şi n-ai pus? îl întreabă Colosul, căruia orice pariu, chiar şi unul pe viața lui, îi stârneşte un interes deosebit.

— Nu! zice sârbul, trimițând încă o flegmă în lac.

— Păcat! Se vede treaba că ai pierdut o pălărie de bani! În altă

ordine de idei, adaugă Colosul, nu cred că e frumos să scuipi în apa din care tocmai bem. Am mai cunoscut pe unul care, tot aşa, dădea cu mucii în fasole, apoi se plângea că mâncarea e amară.

— Poate că asta va ține loc de scuze! răspunde ofițerul, aruncându-i o sticlă neîncepută de votcă.

Priza Colosului ar fi stârnit invidia oricărui jucător de baseball cu state vechi, cu toate că uriaşul, de când primise în adolescență o bătaie cu bâta aferentă, ura jocul acesta din toată ființa lui.

— Cu siguranță că aveți o stea norocoasă, continuă ofițerul. „Cârtițele” noastre ne-au transmis informații despre prezența a cinci inşi ciudați, îmbrăcați în combinezoane negre, care s-au aciuat pe lângă terorişti. Cin' să fie, cin' să fie?!

Misiunea noastră se încheie astfel mai repede decât fusese prevăzut. Conspirația pusă la cale de colonelul Obilici şi maiorul Pavlovici nu a avut o viață prea lungă şi asta pentru că nici unul dintre ei nu prevăzuse exclusivitatea pe care şi-o arogau albanezii. Un lucru tot au aflat: pe lângă UCK nu luptau nici trupe cecene, nici iraniene, nici de mujahedini. Albanezii, deşi musulmani, rămăseseră cu o aversiune față de tot ceea ce însemna semilună, otomană sau nu şi față de orice prezență străină prin ținuturile lor.

Războiul de astăzi nu e decât o flacără din focul aprins în urmă cu secole şi care nu se va stinge decât o dată cu sfârşitul lumii. Ba poate că, chiar şi după aceea, tot va mai rămâne o vâlvătaie care să amintească de trecerea omului prin acele locuri.

Înainte de a decola, pilotul îmbracă o vestă de supraviețuire alcătuită din următoarele elemente: un sistem de detectare a poziției prin satelit – cu o aproximație de circa zece metri, indiferent de locul de pe glob un aparat de emisie-recepție radio, care permite comunicarea prin semnale electronice codificate în Morse sau în fonie, baterii de alimentare, o oglindă, un fluier, rachete-trasoare şi o trusă de prim-ajutor. Vesta mai conține vopsea de camuflaj şi o „hartă de evadare" din plastic, cu indicațiile principale privind locurile în care pilotul se poate ascunde până când este salvat. În plus, un pistol. Sub scaunul ejectabil, este instalat un sac de supraviețuire prins de sacul paraşutei. Când se deschide paraşuta, scaunul se desprinde şi cade, iar sacul de supraviețuire este prins de pilot cu o funie lungă de doisprezece metri. În acest sac, se află o pai te din materialul pe care-l are deja în vestă, o pătură termică, o plasă de camuflaj, ceva hrană şi o mică rezervă de apă. Ajuns pe sol, pilotul caută să se ascundă, începând să emită semnale electronice de salvare, la fiecare oră, până ce se stabileşte contactul. Este vorba de trei semnale codificate către avioanele de război electronice trimise să-l caute, urmate de elicopterele de salvare. Codurile sunt reprezentate de o literă, o cifră şi un cuvânt care se schimbă în fiecare zi.

(Din „Manualul de instrucție şi supraviețuire"
al Flotei de Zbor US, cu baza la Aviano, Italia)

VI

UN YANKEU LA CURTEA REGELUI SÂRB

S-au împlinit două luni de bombardamente zilnice. N-am mai luptat niciodată într-un asemenea război în care, pe deasupra, zboară avioane ultrasofisticate, iar la sol, majoritatea trupelor UCK folosesc Kalaşnikovuri. Oraşele Belgrad, Niş, Novi Sad, Priştina, Ratkovica sunt în vâlvătăi, ceea ce-l aduce pe maiorul Pavlovici în pragul apoplexiei. Pe noi însă ne lasă complet indiferenți.

Suntem dispuşi în apropiere de Pec, în munții din vestul provinciei Kosovo, la vânătoare de partizani albanezi. Contractul nostru de nouăzeci de zile se apropie de sfârşit. Nici unul dintre noi, cu excepția maiorului, bineînțeles, nu se gândeşte la o eventuală prelungire. E un război care ne-a adus numai belele şi a confirmat multe dintre superstițiile noastre. În plus, maiorul pare că a înnebunit cu totul.

Cei din UCK au suferit pierderi grele şi nici nu se poate vorbi de organizarea unei contraofensive, aşa că trebuie provocați pentru a fi scoşi la luptă. Un pluton de ucraineni şi bieloruşi ne depăşeşte vitejeşte, intrând adânc în sectorul muntos. Cade într-o ambuscadă. E un adevărat măcel, dar soldații sunt prea beți ca să-şi dea seama că mor. Cu ocazia asta, mai aflăm şi noi cum sunt dispuse celulele de partizani. Totuşi, albanezii nu stau într-un loc. Bântuie în formula unor patrule de gherila şi atacă atunci când nu te aştepți. Se mulțumesc cu puțin, chiar şi cu un singur sârb omorât, după care se retrag în grabă şi schimbă direcția. E o hărțuială continuă, care ajunge la un moment dat să te şi enerveze.

Nesomnul şi lipsa hranei calde nu contribuie la îmbunătățirea situației. Unde mai pui că trebuie să suportăm şi isteriile lui Pavlovici, care simte că-şi pierde mințile, văzându-şi țara transformată într-o ruină. Un albanez căzut prizonier e pur şi simplu măcelărit de maior, care zbiară ca o gravidă în sala de naşteri:

— Voi i-ați adus pe sălbaticii ăştia din NATO! Numai voi sunteți de vină! Sunteți diavoli, nu oameni! Ar trebui să fiți stârpiți până la unu!

Când scapă din mâinile maiorului, albanezul nu mai răsuflă, îi facem vânt pe povârniş, unde sălbăticiunile vor desăvârşi lucrarea. Dar micul ospăț nu i-a ajuns lui Pavlovici nici pe-o măsea. Nu l-am mai văzut niciodată atât de însetat de sânge. Un gând negru îmi dă târcoale, dar caut să-l îndepărtez cât mai repede. Vocea lui Pavlovici mă convinge însă, pentru a nu ştiu câta oară, că de ceea ce te temi, de-aia nu scapi:

— Cred că a venit timpul să ne amintim de vremurile bune!

— Facem un pocher? sare Colosul, mereu pe fază.

— Plevuşcă asta nu e pe măsura noastră, continuă maiorul, scuipând după albanezul ucis. Soldat Zamfir!

— La ordin, domnule maior!

— Din ce-ai raportat în legătură cu spusele lui Ibrahim Nu-Ştiu-Cum, reiese că ți-a vorbit despre un conducător politic de-al lor care ține o legătură strânsă cu americanii.

— Foarte vag, domnule maior!

— În schimb, Mauserul meu ar putea vorbi foarte concret! precizează maiorul, bătându-se peste centură.

Sunt nevoit să repet povestea, de astă dată, fără să omit nici un detaliu. Maiorul scoate harta, face nişte calcule, după care se întoarce spre Otto şi-i ordonă:

— Fă-mi legătura cu comandatura!

— E clar, spune Colosul, scărpinându-şi după ureche bidonaşul cu votcă. Ne aşteaptă o frumusețe de misiune de comando.

— Pentru ce ne aflăm aici? zice Andar, trezindu-l la realitate. Doar nu ca să culegem fructe şi să plantăm flori.

— Te-ar fi deranjat? replică, îmbufnat, Colosul. E o îndeletnicire dintre cele mai plăcute şi mai folositoare. Înainte de a lupta sub comanda maiorului ăstuia, pe care, fiindcă tot îl pomenim, îl respect, deşi, dacă aş avea posibilitatea să-mi golesc un încărcător în el, m-aş simți un om împlinit, înainte de el, cum spuneam, aveam drept comandant un portughez, unul Simoes. Neam prost, ca toți şefii, de altfel! Nu c-aş avea ceva cu ei. Eu însumi pot fi un comandant strălucit, doar ați avut cu toții prilejul să-mi admirați calitățile. Unde mai pui că aş înfrunta întotdeauna greul luptei, în loc să mă fandosesc toată ziua prin statul-major. Aş fi în mijlocul vostru, îndemnându-vă la acte eroice, prin exemplul personal.

— Porniseşi să ne vorbeşti despre un portughez, îl întrerupe Sara, care, pe deasupra, mai purta şi numele de Simoes şi, în loc de asta, ne relatezi despre visurile tale de mărire!

— Încerc să urmez pilda dată de instrumentul meu, de când o

târfă din Maroc, care ar avea oricând un loc pe podium, mi l-a ridicat la rangul de Mareşal al Curţii. Prea bine, dacă-l vreţi pe Simoes, fie! adaugă Colosul, puţintel ofensat că nu i s-a permis să-şi etaleze predispoziţiile de conducător. Omul meu avea un fix: de câte ori omora pe careva, planta o floare sau un pomişor. Credea în chestia cu reîncarnarea şi, dacă nu damblagise de tot, era din cauza votcii, care-i oferea primul-ajutor. De câte ori ne întorceam dintr-o misiune în care căsăpiserăm o ciurdă de negrotei, se ducea în părcuşorul lui şi se punea pe grădinărit. Dacă era să te iei după numărul florilor şi al pomişorilor de-acolo, ai fi crezut că ai de-a face cu ăl mai mare ucigaş pe care l-a cunoscut omenirea. Noi însă ne mai îndeletniceam şi cu alte chestii decât să-i numărăm lui plantele. Lucrurile s-ar fi oprit aici, dacă, într-una din zile, unui camarad nu-i venea strălucita idee să se răhăţească exact în dumbrava portughezului. Desigur, este un lucru cunoscut că excrementele sunt nişte îngrăşăminte grozave pentru plante. Cu toate astea, când Simoes a văzut grămăjoara cafenie, în care nesimţitul îşi descărcase resturile de hrană pe-o săptămână, a fost cuprins de o furie oarbă. S-a dat de ceasul morţii să-l afle pe profanator pasămite, el vedea în grădiniţa lui un fel de cimitir. În loc de asta, s-a trezit a doua zi cu altă mostră, ceva mai modestă, e drept, dar cu acelaşi conţinut. Atunci, portughezul a hotărât sa facă apel la un magician de prin partea locului, pe care l-a plătii regeşte ca să-i descopere pe bandiţi. Băştinaşul, după ce a băut toţi banii, de fericire, s-a prezentat la lucru, trăgând după el o serie de instrumente de os, pe care un muzeograf înrăit ar fi plătit salariul lui pe-un an. Înfigea când şi când beţigaşele în rahaturile care prinseseră să se usuce, după care le ducea la nas, mirosindu-le savant, sub privirile pline de speranţă ale portughezului. Pentru a se documenta mai aprofundat, a prins chiar să guste din element şi, după schimonoseala feţei lui vopsite mai ceva ca un steag de luptă, îţi puteai da seama că nu e foarte mulţumit. Părea un bucătar chinez, scrupulos, nedumerit în legătură cu felurile de mâncare preparate. Ţâţâia şi pufnea ca o mâţă trasă de coadă. În cele din urmă, a pretins ca toţi trupeţii să-şi lase nădragii în vine pentru a-i oferi spre analiză comparativă câte o bucată de rahat. Noi am înţeles că ordinul nu se discută şi, pentru a nu da loc la speculaţii, am invadat grădina portughezului cu cactuşii noştri, aducându-l pe bietul om în pragul nebuniei. Era însă atât de însetat de aflarea adevărului, încât a trecut şi peste asta. Bătrânul vraci s-a apucat să guste din grămăjoarele aliniate conform

regulamentelor militare, până când l-a apucat sughițul şi a vomitat peste florile proaspăt cultivate. Colac peste pupăză, a indicat drept infractor: chiar rahatul portughezului care, luat de elan, se căcase şi el la rând cu noi. Simoes n-a mai suportat. L-a ciuruit pe bietul băştinaş, apoi, conform tradiției, a plantat de astă dată un cactus adevărat „Nu cred", ne spunea el, „că cineva s-ar încumeta să se mai lase pe vine într-o plantație de cactuşi". Din punct de vedere tehnic, gândise corect, doar că pozițiile din care poți desfăşura activitatea menționată nu sunt obligatorii, cum ar fi, le pildă, cea de-a trage cu Bazooka. Eram atât de hotărâți să-l facem să renunțe la obiceiul lui idiot, încât, în latrina pe care o iveam la dispoziție, puteai oricând să calci rufe. Până la urmă a cedat, dar pe chestia asta nu mai reuşea să atingă nici un negrotei care-i apărea în fața puştii. A sfârşit prin a fi luat prizonier şi a fost servit la un dineu festiv. Se pare că le-a căzut destul de greu la stomac negroteilor, pentru că, de-atunci, tribul respectiv poartă denumirea de „Obstipos[24]". Simoes se răzbunase de pe lumea cealaltă, deşi inutil, căci grădinile sale nu mai existau. Cum însă eu mă trag din cu totul alt trib, o să vă rog să mă scuzați.

Colosul dispare cu paşi măsurați în dosul unui stejar, spre a-şi aduce aminte mai pe îndelete de ciudatele obiceiuri portugheze. Este momentul ales de luptătorii UCK pentru a declanşa un atac. Gloanțele prind să zbârnâie în jurul nostru ca un roi de albine rămas fără stup.

— Împrăştiați-vă! strigă Sara.

Într-o clipă, suntem care-ncotro. Mă împiedic de un buştean şi o iau la vale, scăpând din mână mitraliera uşoară care, la rândul ei, dispare pe povârnişul stâncos, provocând un zgomot infernal. Sunt expus, aşa că îmi continui căderea. Mă opresc într-un colț de stâncă, de care mă lovesc zdravăn cu capul.

— Ai murit? zbiară Colosul, pe care-l pot distinge perfect pe creasta dealului, agitându-se cu pantalonii în vine.

— Acoperă-mă, idiotule! îi strig, dibuind după AKM-ul agățat sub combinezon.

— De unde dracu' trag vitejii ăştia? întreabă Colosul, rotindu-şi ochiul ca un girofar.

Drept răspuns, un snop de gloanțe se înfige în bătrânul stejar, la câțiva centimetri de dosul golaş al uriaşului. Sara şi Otto îi dibuie pe adversari după focul de la gura țevii şi îşi pun la lucru

[24] „Constipați" (lb. portugheză, în orig.), (n. trad.).

aruncătoarele de grenade. Albanezii sunt dincolo de râpă, exact în dreptul meu. Ne ocoliseră în tăcere, ca să ne cadă direct în spate.

Aud un zgomot şi mă răsucesc fulgerător, gata să-mi descarc arma. Mă opresc însă la timp. Pe lângă mine trece Andar, cu iuțeala unei şopârle prinse la furat. Pornesc pe urmele lui, până la pârâul care străbate povârnişul, apoi începem să urcăm panta de pe care trag albanezii, pitiți în spatele copacilor. Indianul se hotărăşte la un atac-surpriză, extrem de periculos, dar foarte eficient. Camarazii noştri se prind de stratagemă şi deschid foc continuu pentru a nu-i lăsa pe albanezi să ne descopere.

Un cuib de mitraliori e plasat la vreo trei metri în fața mea. Cei doi tineri sunt recruți şi îmi pot da seama de asta după felul în care schimbă banda de cartuşe. Nu le mai lăsăm prilejul s-o facă. Sar în acelaşi timp cu Andar, ca doi păianjeni uriaşi, luându-le gâtul cu pumnalele noastre de luptă. Albanezii mor instantaneu, fără a mai avea timp să se mire cât de uşor poți trage pe dreapta. Figura ne mai reuşeşte cu alți trei luptători, după care, comandantul observă că se petrece ceva neclar pe flancul lui drept. Nu vede nimic deosebit, dar faptul că nu se mai trage din acel loc îi spune că e groasă. Ordonă retragerea, ocazie pe care Otto, cu puşca lui cu lunetă, nu are cum s-o scape. Trage în orice tufiş mişcător, forțându-ne pe mine şi pe Andar să rămânem lipiți de pământ. Dacă ne-ar dibui, albanezii ar avea o misiune foarte uşoară. Sunt însă prea grăbiți să dispară, părăsindu-şi morții şi răniții.

De astă dată, am avut noroc. Probabil că trupele de elită ale UCK se bat prin alte părți. De aceeaşi părere e şi Pavlovici care, rămânând să converseze cu Obilici, a căzut exact în mijlocul luptei.

— Îmi trebuie cinci voluntari pentru capturarea unui Punct de Comandă UCK! zice el, încântat, de parcă ne-ar fi invitat la o cofetărie. Se acordă un bonus special.

Un Punct de Comandă, se ştie, este dispus undeva, mult în spatele liniilor inamice, iar bonusul, care n-are cum depăşi miza unei partide serioase de pocher, nu ne împinge de la spate.

— Mie îmi ajung banii de contract! clămpăne Colosul, ca la o conversație între prieteni. Nu vreau să mă îmbogățesc. Babacu' meu, care n-a văzut niciodată în viața lui mai mult de zece dolari la un loc, spunea că bogătanii nu au decât dureri de cap de pe urma banilor. El, e drept, n-a luat în viața lui nici un antinevralgic.

— Ce dracu' ne tot dai pilde cu împuțitul tău de babac! guiță

maiorul, bătând cu piciorul în pământ, ca o nevastă necaftită la timp. Nu interesează pe nimeni viața privată a rudelor tale! Nu faci parte din neamuri regeşti, ca să ai chef s-o povesteşti ca pe-o biografie romanțată. Aici nu e vorba de babacu' tău şi de nesuferita lui de înțelepciune, ci de cinci voluntari pentru un comando!

— Domnule maior! intervine Otto, pocnind din călcâie, îmi permit să vă amintesc că nu facem parte dintr-o armată regulată şi, ca atare, nu poate fi vorba de un voluntariat. Avem un contract, iar ordinele nu se discută!

Pavlovici îl priveşte cu stupoare, descoperind că neamțul are dreptate şi că, luat de valul naționalismului, uitase că e mercenar şi nu maior în armata sârbă.

— Cam la cât se ridică bonusul? zice Colosul, prefăcându-se brusc interesat, când îşi dă seama că lucrurile iau o întorsătură neaşteptată.

Maiorul rânjeşte, scărpinându-se pe burtă. Nu se grăbeşte să răspundă, o dată ce neamțul l-a scos din negură.

— Mă mai gândesc, spune el sec. Plecarea la ora douăzeci şi două. Echipament complet.

— Şi masca de gaze? întreabă Colosul, făcând pe niznaiul.

— Nu-ți este clară noțiunea de „complet”? răspunde maiorul, cu o grimasă. De pildă, gândeşte-te că eşti complet idiot! Aşa, vei pricepe!

Abia dispare, că uriaşul se şi repede la Otto, mai să-l strângă de beregată.

— Nu puteai să n-o faci pe deşteptul? Dacă ți-e dor de mardeală, du-te într-un poligon şi angajează-te pe post de țintă! Unde mai pui că puteam să negociez bonusul pentru toți cu scârțanul de maior.

— Şi cum rămâne cu părerea tatălui tău? îl întreb eu, neîncrezător.

— A scăpat-o la beție. E scuzabil. În schimb, nemțălăul e mai treaz decât Farul din Alexandria.

— Încă n-ai ajuns comandant, aşa cum ți-ai dori, îi replică Otto şi chiar dacă ai ajunge, n-aş lupta niciodată sub ordinele tale. Ba, dacă ai fi singurul comandant de mercenari din lume, m-aş înrola în armata națională.

— Deduc că nu mă prea iubeşti!

— Nici cât pe-un dop în cur! precizează neamțul.

— Ca pe-un dop, nu, dar ca pe altceva? râde Colosul, făcându-ne, şugubăț, cu ochiul.

O dată cu seara, se porneşte şi ploaia. Picăturile de apă au o culoare gălbui-cenuşie. Bombardarea rafinăriilor şi a uzinelor chimice a deschis sezonul ploilor acide. Cine ştie cât timp va mai trece până când pământul va rodi din nou. Dar asta îi priveşte numai pe agricultori. Aşteptând să plecăm în misiune, începem o partidă de zaruri. Andar se dovedeşte într-o formă deosebită. Câştigă în avans toate primele de luptă ale Colosului, până la sfârşitul contractului. Uriaşul scoate lupa, examinând minuțios babaroasele.

— Inutil, Frederick! fredonează indianul. Aici e vorba de îndemânare, nu de zaruri false. Să facem o mică demonstrație. Cât mi-ar trebui acum? Să zicem, trei de cinci şi doi de patru. Atenție!

Andar ia cornetul, cu care execută câteva mişcări geometrice, răsturnându-l grațios. Când îl ridică, are exact formația dorită. Ne dă gata! Aşa ceva nu vezi prea des!

— Pariu pe o mie de dolari că nu-ți mai iese figura încă o dată! strigă Colosul, mai fiert decât o oală sub presiune.

Andar zâmbeşte misterios, acceptând cu o înclinare a capului său lunguieț. Hieroglifele pe care le descrie acum cu cornetul sunt ceva mai complicate, dar rezultatul e acelaşi. Într-o tăcere deplină, ia bancnota pusă la bătaie de Colos, examinând-o cu atenție. De când a descoperit virtuțile unui copiator color, găsit într-o prăvălie devastată, pe Colos îl încearcă tot mai des ideea unei fabrici de bani.

— Nu ştiu cum faci, dar e sigur că n-avem în față un procedeu cinstit! sparge Colosul tăcerea, acceptând că nu cunoaşte, totuşi, chiar toate trucurile şi trişurile jocului de zaruri. Fii atent, dacă reuşeşti din nou, sunt gata să nu mă mai ating niciodată de zaruri!

— Nu, Frederick, nu aşa, zice indianul din vârful buzelor. Nu-mi stric talentele pe promisiuni cu care nu s-ar şterge la fund nici un popândău paralitic. Scoate încă o mie şi-ți repet figura în schimb, eu pun la bătaie toată datoria ta.

Tentația e mare, deşi Colosul pare destul de speriat. În ceea ce-l priveşte, o datorie reprezintă o chestiune destul de vagă, mai ales că nu e nimic scris. Unde mai pui că Andar o poate încasa la prima trosneală, iar despre nişte eventuali moştenitori nu se ştie nimic.

— Vin şi eu cu o sută! zic, cu glas încurajator.

Mi se alătură Sara şi cu Otto, cuceriți de dexteritatea indianului. Colosul e convins şi adaugă diferența până la o mie. Cere însă voie ca, înainte de experiment, să şteargă bine zarurile şi

cornetul. Împrumută batista de dantelă a neamțului, care trebuie să-i dea şi instrucțiuni de folosire, ca în cazul unei arme noi şi freacă cu multă conştiinciozitate obiectele de lucru. Face şi două probe care-i întăresc ideea că la mijloc nu poate fi vorba decât despre puterile paranormale ale indianului.

— Cât timp arunci tu zarurile, am dreptul să vorbesc şi să mă mişc! zice uriaşul, sperând să interfereze în vreun fel undele telepatice ale lui Andar.

— Poți să te dai şi cu capul de pereți! îi sugerează Andar, mărindu-i evantaiul posibilităților. Totul e să nu atingi cornetul sau pe mine.

Micuțul cornet îşi începe din nou dansul său ciudat. În acelaşi timp, Colosul inventează propriul său dans, scălâmbăindu-se şi urlând ca un vraci gabonez. La intervale, îşi umflă bucile obrajilor şi suflă asupra lui Andar, făcându-l să se clatine uşor. De efort, scapă şi un pârț, care otrăveşte aerul. Suntem însă prea tensionați ca să băgăm de seamă. Zbieretele Colosului ating paroxismul în momentul în care indianul se pregăteşte să lanseze zarurile. Zarva îl atrage pe Pavlovici, care dă buzna în dormitorul nostru, punându-şi plămânii la lucru.

— Drepți!

Sărim ca pe arcuri, dar tot reuşesc să surprind bobârnacul pe care Colosul îl dă cornetului răsturnat cu gura în jos. Pavlovici e atât de întărâtat, încât, vreo câteva minute, nici nu poate să vorbească. Cicatricea care-i străbate obrazul e şi ea din cale-afară de indignată. Dintr-un moment în altul, o să-i sară ochii din cap, luându-se la întrecere cu zarurile.

— Ce v-a apucat? scrâşneşte maiorul, când îşi revine cât de cât. Ați pus pe picior de alarmă tot vestul Iugoslaviei.

— Un joc nevinovat de zaruri! se erijează Colosul în purtător de cuvânt, cu ochii pe Mauserul maiorului.

— Nevinovat? zice, aiurit, Pavlovici.

— De zaruri! întăreşte Colosul, fără să-şi mute privirea.

— De zaruri? repetă Pavlovici, din ce în ce mai prostit.

— Soldatul Frederick Sheldon încearcă să ne domine cu manifestările lui de boşiman! se grăbeşte Andar cu pâra.

— Mergeți pe o insulă pustie din Pacific, sau undeva, în Univers, decide maiorul, cu o voce scârbită. Urlați acolo până când o să vă plesnească splina şi o să vă înghițiți rectul! Stați cu maimuțele, pentru că lângă de vă e locul! Dar după contract! Aici sunteți într-o țară civilizată!

Zgomotul îndepărtat al bombardamentelor, pe care NATO le-a reluat cu exactitate de ceasornic, pare să-i confirme teza.

— Soldat Sheldon, este pentru ultima oară când te mai recrutez! continuă Pavlovici. Cel mai bine pentru tine ar fi să te laşi împuşcat în misiunea de la noapte. Îți promit o înmormântare decentă. Chiar şi babacu' tău va primi o scrisoare de mulțumire din partea mea.

— Nu ştie să citească decât mărcile de whisky! raportează Colosul, prevenitor.

— Atunci o să-i trimit o fotografie cu tine pe catafalc. Va fi mai expresivă decât orice formulă de condoleanțe. Soldat Sara Lipovicz, dacă nu eşti în stare să menții disciplina, te poți socoti înlocuită. Poate că soldatul Otto Mazzeppa se va descurca mai bine.

Maiorul amuşinează expert mediul ambiant, retrăgându-se strategic spre uşă.

— Mai aerisiți pe-aici! Până şi un porc mistreț ar leşina în atmosfera asta! Vreau ca la ora douăzeci şi două să vă găsesc în jeepurile din curte, în echipament complet. La volan, soldat Lipovicz! Şi până atunci, adaugă el cu o voce amenințătoare, fixându-ne pe rând cu privirea, până atunci să fie mai linişte decât în găoaza unui mort!

— Mereu o dai în bară, Frederick, scuipă Otto, amărât, de îndată ce maiorul dispare. Atragi necazurile mai ceva decât rahatul muştele.

Colosul nu se arată deranjat de comparația prea puțin măgulitoare. Lăsându-se pe vine, ne aruncă o privire de şmecher de cartier.

— Să facem abstracție de schizofrenicul ăsta de maior, pufneşte el, cu admirația pe care-o poartă gradelor superioare şi să ne întoarcem la ale noastre. Hai, sfrijitule, întoarce cornetul. Sunt sigur că de astă dată ai dat-o în bară!

Curiozitatea ne face să lăsăm disputele pentru mai târziu. Stăm aplecați aidoma unor babe la spovedanie, aşteptându-l pe Andar să facă oficiile. Bobârnacul Colosului a fost de bun-augur: pe bucățica de postav stau cinci de cinci. Colosul e gata să dea drumul unui nou zbieret, dar îl pocnesc peste bot. Nu se supără nici un pic. Adună banii, în timp ce bolboroseşti ca o hienă confundată de un elefant cu metresa lui:

— Ce-ai crezut, că o să-ți meargă şmecheria la nesfârşit? Eşti un balon de găinaț! Să-mi ştergi datoria, am avut martori!

Andar rămâne cu buza umflată, nevenindu-i să creadă că

puterile sale paranormale l-au trădat. Noi, ceilalți, întindem fără un cuvânt mâinile spre uriaş, care face pe nedumeritul.

— Am pus şi noi bani jos, îi aminteşte Sara.

Colosul înapoiază în silă bancnotele, făcându-ne cunoscut că spectacolul şi reuşita i se datorează lui şi că, dacă ar fi ştiut că s-a înconjurat numai de cărpănoşi şi-ar fi luat taraba şi ar fi dezertat la UCK.

— Mă, tu ai atins cornetul! zice Andar cu convingere.

— Prostii! decide Colosul. M-ar fi văzut careva, nu?

Ne privim unii pe alții, iar Colosul, care se prinde după figura mea că ştiu că lucrurile nu stau chiar aşa cum le descrie, îmi mai îndeasă în mână o bancnotă, pretinzând că plăteşte o datorie mai veche. Treaba pute din ce în ce mai rău, pentru că uriaşul nu-şi plăteşte niciodată datoriile, dar suntem chemați la masă şi abia atunci ne amintim că n-am mai mâncat nimic de douăzeci şi patru de ore.

Ideea maiorului se dovedeşte din nou nefastă. Ori e prea bătrân, ori e prea pătimaş. Şi-ntr-un caz şi-n celălalt, nu face decât să-şi piardă credibilitatea. Trebuie să ştii, cititorule, că încrederea soldaților în comandantul lor face parte din capacitatea de luptă, ba, de multe ori, este mai valoroasă şi decât tipul de armă folosit. Oricât de duri şi de pregătiți ar fi, pentru soldați – mercenari sau nu – comandantul întruchipează imaginea supraviețuirii.

Pavlovici ne condusese ani de zile în lupte care uneori păreau fără nici o şansă, dar răzbătuserăm. Chiar dacă nu-l aveam prea mult la suflet, aureola cu care-l înconjuraserăm ne apăra ca o armură de oțel. Pavlovici devenise o figură legendară, alături de care nu pregetam să plecăm la război.

Dar acum, într-un timp scurt, se dovedise pentru a treia oară neinspirat. Pe la ora unu din noapte, ne intersectăm cu o coloană de blindate care-şi croia drum spre Dakovica. E luată la ochi de un B-52 şi, deodată, pământul se cutremură, iar vâlvătăile prind să lumineze sinistru noaptea întunecată. Suflul exploziei ridică jeepul ca pe o pană şi-l poartă prin aer cu viteza unei ghiulele. Zburăm din maşină, care-ncotro, fără să mai avem timp să ne gândim la ceva.

Printr-un noroc chior, mă opresc într-o baltă, însă malul şi apa îmi amortizează căderea. Apa nu e adâncă, dar mă forțez din răsputeri să nu-mi pierd cunoştința, căci simt cum nămolul mă trage la fund. Fac eforturi disperate să ajung la mal, pe care mă prăbuşesc ca scăpat dintr-un groaznic naufragiu. Abia acum îmi

permit să leşin, dar nu pentru mult timp. Durerea atroce din piept mă trezeşte din nou la viață.

Sângele şiroieşte prin rupturile combinezonului, dar, la o primă constatare, nu găsesc nimic grav. Doar julituri şi zgârieturi. Şi totuşi, coşul pieptului mă chinuieşte cumplit. Suflul exploziei mă lovise drept în față, cu puterea unui baros. Tot e bine că trăiesc şi că n-am nici un os rupt. În schimb, mi-am pierdut arma şi stația de emisie-recepție. Numai pumnalul înfipt în teaca de la bocanc mi-a rămas fidel.

În ora următoare, încerc să dau de camarazii mei, însă fără nici o şansă. Poate sunt morți, sau îngropați sub nişte ruine, cu organele împrăştiate. Nici nu ştiu pe unde s-o apuc şi cum să procedez. Totuşi, am prea multă experiență ca să intru în panică. În situații de genul ăsta, ordinul e clar: se efectuează deplasarea spre cea mai apropiată aşezare şi se ia legătura, prin telefon, la numărul secret pe care ni s-a cerut să-l memorăm, întrucât teritoriul e aproape necunoscut, pot însă da peste o mină sau peste o ambuscadă UCK, cum tot atât de bine pot nimeri într-un sat de albanezi.

Mai trag o raită pe-o rază de o sută de metri, fixându-mi câteva puncte de reper, dar cu acelaşi rezultat. Pe camarazii mei i-a înghițit pământul. Simt cum frica îmi dă târcoale, dar nu este frica instinctivă a unui om pândit de pericole, ci una tactică, dacă se poate spune aşa. Reuşesc să determin direcția din care „am aterizat”, ceea ce mă ajută la stabilirea rutei de urmat. O iau direct prin pădure, cu toate că şansele de a păstra un drum drept sunt foarte mici. Îmi sare în ajutor luna, ieşită din norii îndepărtați parcă şi ei de suflul exploziei. Merg cu atenție, încercând să nu fac zgomot, cu urechile ciulite după alte sunete care să-mi aducă vreo informație despre primejdiile ce mă pândesc. Trebuie să profit de noapte, pentru a-mi duce planul la bun-sfârşit. O întâlnire cu sârbii ar fi total nefericită, având în vedere că ăştia mai întâi ar trage şi pe urmă mi-ar cere actele.

Nu e o situație de invidiat, dar în viață ai atât de puține ori ocazia să-ți creezi cadrul pe care ți-l doreşti, încât ajungi să te mulțumeşti cu orice. După o oră, în care n-am străbătut mai mult de un kilometru, deşi aş fi vrut să zbor, mă lungesc la pământ să-mi refac puterile. Mi-aş da salariul pe-o lună pentru o sticlă de votcă. Lucrurile îşi schimbă mereu valoarea, după situația în care te găseşti. Stau întins, în timp ce gândul renunțării prinde să cocheteze cu mine. Îl las să-şi arate muşchii, după care-l

îndepărtez ca pe o muscă prea sâcâitoare. Totuşi, nu mă hotărăsc încă să-mi reiau mersul. Asta îmi şi salvează viaţa, pentru că, în minutul următor, simt o cizmă călcându-mă pe picior şi o siluetă neagră se prăbuşeşte, împiedicându-se, alături de mine.

Doar o fracţiune de secundă îmi trebuie să fac un salt peste trupul căzut, cu pumnalul gata să străpungă. Mă opreşte icnetul pe care cel prins sub mine îl scoate pe neaşteptate:

— *I surrender!*[25]

Îi leg mâinile la spate cu chinga de care trăgea un sac micuţ, după care-l răstorn cu faţa în sus. Abia acum disting însemnele armatei americane pe pieptul combinezonului acestuia.

— Câteva clipe rămân siderat. Peste oricine m-aş fi aşteptat să dau, dar nu peste un yankeu!

Mă lămureşte tot el:

— Robert O'Grany. Ofiţer pilot în Flotila a 6-a americană!

Nu-i răspund până când nu-l percheziţionez amănunţit. În săculeţul lui dau peste o sticlă de brandy, care-şi schimbă iarăşi preţul. După o duşcă bună, încep să văd în jur.

— Dar unde îţi este avionul, că nu-l zăresc? O fi unul din alea invizibile?

— Cine sunteţi? întreabă americanul.

— Lupul-Cel-Rău. O aştept pe Scufiţa Roşie şi uite peste cine dau!

Din săculeţ mai apar şi alte minuni – o mulţime de lucruri de care ai nevoie ca să te descurci în deşert sau la poli dar acum, cel mai important este pistoletul, pe care mi-l şi fixez la brâu. După ce dezamorsez staţia de emisie-recepţie, un model sofisticat, trec la interogatoriu, mai vesel ca niciodată.

— Cum de te-au nimerit, Billy? Credeam că avioanele voastre sunt nedetectabile.

— Cine eşti? repetă americanul, încă şocat de întâlnire.

— Un rătăcitor ca şi tine. *Show me the way to go home*[26], Billy!

— Eşti sârb?

— Nu. Ceea ce nu înseamnă că-ţi sunt şi prieten. Pentru uşurinţă poţi să-mi spui Grey[27].

— *OK,* Grey! Ce face un tip ca tine, care nu este sârb, în mijlocul unui război, într-un loc ca ăsta, fără zone neutre sau adăposturi

---

[25] Mă predau! (lb. engleză, în orig.), (n. trad.).

[26] Un vechi cântec american: „Arată-mi drumul de întors acasă" (n. trad.).

[27] „Căruntul", porecla lui Florin Zamfir (n. trad.).

sigure?

— Asta mă întrebam şi eu. Ca să folosesc o expresie de-a voastră, mă aflu într-un loc nasol şi într-un moment foarte prost ales.

Billy îmi arată dantura şi încearcă să umble din nou la cutia cu farmece.

— Pari un om de treabă. Pun pariu că eşti un albanez ieşit la braconaj.

— Ar fi al naibii de simplu, dar eu nu joc în filmul ăsta.

Mai trag un gât din bidonaş, urmărit de privirile americanului. La urma urmei, e băutura lui. Îi țin capul şi-l ajut să ia o sorbitură. Pe neaşteptate, se lasă pe spate, încercând sa mă lovească cu tălpile bocancilor în cap. Dacă ar fi ştiut că am centura neagră, poate că n-ar fi încercat. Mă rotesc într-o piruetă grațioasă, înnodându-i picioarele, ceea ce-l face să strige de durere.

— Billy, Billy, nu e frumos! Eu îți ofer băutură şi tu sari la bătaie!

Îi ard un şut în rinichi, iar Billy nu înfloreşte. Când îi dau drumul, se prăbuşeşte ca o balegă şi, câteva minute, e ocupat cu inventarul.

— Billy, eşti prizonierul meu şi, ca atare, am drept de viață şi de moarte asupra ta. Să nu începi cu un ştiu ce prevederi de la un ştiu ce convenție, pentru că eu unul te anunț că nu am semnat nimic.

Americanul e de viță bună, nu un smiorcăit şi, în consecință, se repede cu capul înainte, țintindu-mi stomacul. E o luptă cam inegală, dar n-am de gând să primesc vreo medalie pentru fair-play. Îmi înfig fără menajamente genunchiul în fața lui, iar când aud un trosnet sec, sunt sigur că Billy, dacă se va mai întoarce acasă, va trebui să facă o vizită urgentă la un specialist în chirurgie plastică.

— Bine, trebuie încercat orice, nu-i aşa? mă ia el cu binişorul, scuipând minunăție de dinți. Cred că mi-ai spart nasul.

— Fetele o să te placă mai mult E ciudat cum nu se dau deloc în vânt după tipi efeminați, în schimb, sunt gata să-şi scoată chiloțeii cum dau cu ochii de vreo cicatrice. Te-ai potolit acum?

— Până-mi trece nasul, mă avertizează el.

— Hai să facem nişte paşi, îl invit eu. După cum se vede, ai o tendință de îngrăşare. Sedentarismul e unul dintre duşmanii dovediți ai omului.

„Harta de evadare” pe care am găsit-o în sac devine obiectul cel mai de preț, alături de pistol: Mă hotărăsc să mă îndrept spre Bela Crkva, un târguşor în care aş putea găsi o Poştă cu telefon. Gândul că trăiesc şi că, pe deasupra, voi obține şi o primă pentru predarea americanului, îmi creează o bună dispoziție. Ca să nu risc vreo întâlnire cu echipele de salvare trimise în ajutorul pilotului, amorsez din nou stația de emisie-recepție, pe care o abandonez apoi într-o scorbură. N-au decât să se joace de-a v-ați ascunselea, până o să facă băşici la creier.

Billy nu se arată cooperant, dar, după două şuturi bine țintite, îşi schimbă părerea. O ia înaintea mea, urmându-mi supus indicațiile.

— N-am putea ajunge la o înțelegere? întreabă el, încercând apa cu degetul.

— Poți bălmăji tot ce-ți trece prin cap, ca să faci excursia mai plăcută, dar nu te opri din mers şi nu încetini. De obicei, urme. După fiecare pas, mă opream şi ascultam. De unde să-mi închipui că mai existai şi tu!

Îi conspectez portofelul şi dau peste o fotografie cu o fetişcană țâțoasă.

— E vreo vedetă de la Hollywood, sau e în curtea ta?

— Iubita mea. Audrey.

— Faină! Gagici ca astea ar trebui să aibă câte şase mâini, şase picioare şi şase perechi de sâni, ca Buddha.

— Aşa e, îmi dă dreptate Billy, lingându-se pe buzele însângerate, ar trebui să aibă mai multe din toate. Ne căsătorim când o să mă întorc.

— Nu e o idee prea bună. Ai putea strica totul. Cât mai stai pe-aici să miroşi picioarele sârbilor, ar fi bine să mai chibzuieşti.

— Tu eşti însurat?

Mă uit la el, minunându-mă. În loc să stăm la o bere de sâmbătă seara, tânguindu-ne de una şi de alta, ca doi bărbați serioşi, trebuie să-l car după mine printr-un teritoriu aflat în plin război. Suntem cam de aceeaşi vârstă şi, în alte condiții, am putea fi chiar prieteni.

— Da, îi răspund, cu ochii la cer.

— Şi cum o cheamă?

— Liana.

— Haios nume! Presupun că aşa se şi comportă, nu? Vreau să spun că se încolăceşte pe tine. Înțelegi, nu numai fizic.

— Aici ai nimerit-o, Billy. E una dintre puținele femei care-şi

merită numele.

— Dacă scăpăm, după război vă invităm la noi, la un *barbecue.* O să ne amintim împreună de episodul ăsta şi o să râdem.

— Aşa e. Necazurile nu țin cât viața omului. De-aia sunt şi aşa multe.

— Nu-ți port pică, deşi, fără tine, mâine aş fi putut să ajung acasă, lângă Audrey. La refacere, înțelegi! Apropo, ziceai că nu eşti sârb…

— Las-o baltă! Când o să devenim prieteni de familie, o să-ți povestesc toată viața mea şi o să ne distrăm. Până una alta, s-o luăm din loc.

— Ar merge la fix nişte beri reci! e de părere Billy.

— Probabil că Audrey le-a şi pus la gheață Dacă ne grăbim, am putea prinde sfârşitul războiului. Am reținut invitația. Poți fi sigur că o să-ți fac o surpriză.

— S-o aduci şi pe Liana.

— Aşa cum ai spus: nu poți scăpa de femeia asta, nici dacă ai vrea să te desparți de ea.

— Când a aflat că plec în Iugoslavia, Audrey mi-a spus că, dacă o să mi se întâmple ceva, o să se sinucidă.

— Dragoste mare!

— Nu cred că a glumit, zice Billy, asudând din plin. E din Sud şi acolo femeile nu prea glumesc. Problema e că în ultima noapte nu am folosit prezervativul, iar ea se afla în perioada maximă.

— Nu vreți să aveți copii?

— Ba da. Dar să-i creştem împreună. Crezi că sârbii, după tot ce le-am făcut, o să mă lase în viață?

În mod normal n-ar trebui să-mi pese de soarta americanului. Totuşi, resping ideea, care se agață de mine ca un înecat. Schimb vorba, dar Billy nu e prost.

— Mi-ar părea rău. La urma urmei, n-am nimic cu sârbii. S-ar putea însă ca bombele mele să fi lovit femei şi copii, sunt conştient de asta. Mi-aş merita soarta.

— Billy, pe tine te-au cam prostit filmele voastre de mâna a şaptea, cu oameni victimizați, care caută să scape de propria lor conştiință. Oricum, să ştii că mie îmi place genul horror Melodramele nu fac parte din gusturile mele.

— Nu pari aşa de dur, cum laşi să se, înțeleagă.

— Eu n-am lăsat nimic, tu ai înțeles. Dur e tigrul, dur e crocodilul, chiar şi ariciul e dur. Oamenii sunt doar proşti. Nu v-au învățat asta la instrucție?

— Ne-au învățat multe, dar acum nu-mi folosesc la nimic. Ne spuneau că trebuie să avem o listă de priorități pentru orice situație, să ne stabilim o serie de obiective imediate şi sa ne concentrăm asupra lor.

— Şi care e acum prioritatea ta numărul unu?

— Să scap de tine.

— M-ai omorî, ca să reuşeşti asta?

— Fără să clipesc.

— Şi cum rămâne cu invitația ta?

Billy alunecă, gata să-şi prindă piciorul sub un buştean. Îl ajut să se ridice şi în acelaşi moment porneşte ploaia. De astă dată, una torențială. Fețele noastre apropiate se îmbibă repede cu apa care ne intră în ochi, în nas, în urechi, dar rămânem aşa. Privindu-ne fix şi aşteptând ca fiecare dintre noi să acționeze într-un fel. Un straniu sentiment de camaraderie mă face să-i şterg fața lui Billy şi să-i îndes mai mult cascheta pe ochi.

— N-ai încălcat niciodată regulile de care-mi vorbeai? îl întreb pe neaşteptate.

— Doar când am fost la un pas de reuşită. Pot să mă laud că n-am luat nici un fel de decizie greşită.

— Nu renunți niciodată, nu-i aşa?

— Tu ai renunțat vreodată?

— Bine, bine... Suntem născuți sub aceeaşi zodie, semănăm al naibii de mult. Să ştii, Billy, chiar îmi placi. Dar n-avem ce face. Jocul trebuie dus până la capăt. Nu cred că m-aş bucura de aprecierea ta, dacă ți-aş da drumul acum.

— Ca soldat, nu!

— Asta şi suntem! Soldați!

Un huruit venit parcă din străfundul pământului mă pune din nou în gardă. Să aibă Billy un alt emițător ascuns care să alerteze elicopterele?! Dar n-apuc să-l mai percheziționez o dată. Copacul din fața mea începe să se mişte şi se apropie de noi ca un om beat. N-apuc să-mi dau seama ce se întâmplă, pentru că, în momentul următor, sunt răsturnat cu picioarele în sus şi o iau la vale. În cădere, pierd pistolul, lovindu-mă de toate buturugile din cale. Mă opresc cu greu în nişte rădăcini ieşite la suprafață. Peste mine continuă să se repeadă valuri de noroi şi lemne, care aproape că mă sufocă. Mă agăț cu disperare de rădăcini, băgându-mi şi mai mult capul în piept, hotărât să mor acolo, decât să-mi continui căderea spre o râpă abruptă. În jur, infernul îşi face loc cu coatele.

Încă nu pricep ce a putut să se întâmple. O bombă sau o mină

n-ar fi dus la dezastrul ăsta Un buştean mă loveşte drept în ţeastă şi, înainte de a leşina, mai apuc să dau ordin mâinilor să nu se desprindă, chiar de-ar fi să se rupă. Când îmi revin, totul s-a oprit. Doar valurile de pământ, rămase împietrite şi copacii înclinaţi mai amintesc de catastrofă.

Asta a şi fost! O alunecare de teren! Când e război, nici natura nu rămâne impasibilă. Ies cu greu din pământul care a încercat să mă înghită definitiv, înainte de vreme, ştergându-mi nu faţa de sângele care continuă să curgă. Am capul crăpat, dai abia acum simt durerea. O durere cumplită, care face să-mi clănţăne dinţii. Îmi tai mânecile uniformei şi mă bandajez, făcând o gâlmă mare deasupra rănii provocate de buştean Sunt încă ameţit, cu privirea înceţoşată, dar respir şi mă pot mişca.

Un geamăt venit din spate îmi aduce aminte că nu suni singur. Păşesc, clătinându-mă, către locul de unde vine geamătul, atent să nu alunec în râpă. Exact în buza ei, sub un copac căzut, Billy zace pe spate, acoperit tot de noroi. Mă las uşor lângă el, îi curăţ faţa şi nu-mi vine să cred că zâmbeşte.

— Nu e o ţară foarte primitoare, îngaimă el printre buzele umflate.

— La ce te-ai fi aşteptat? Trebuia să rămâi în Texas, cu Audrey a ta. Mi-ar fi fost şi mie mai bine.

— Cred că am vreo două coaste rupte. S-ar putea ca şi încheieturile să fi trosnit un pic.

— Nu te mişca, te ridic eu. Sunt specialist în salvări îmi scot pumnalul, lăsându-mă să alunec spre picioarele americanului care, la vederea cuţitului, uită să mai zâmbească.

— Mersi de aşa salvare. Oricum, dacă o faci, fă-o repede!

— Nu fi tâmpit. N-am de gând să te omor.

— Doar n-o să tai buşteanul cu rahatul ăla!

— Trebuie să-ţi dezleg mâinile, eroule! Singur nu pot să mut copacul din loc.

Îmi continui alunecarea, căutându-mi sprijin în tălpi, apoi prind să sap pe sub Billy ca o cârtiţă în căutarea unei locuinţe de serviciu, până ce găsesc legătura de chingă. O tai cu atenţie şi, când reuşeşte să-şi mişte mâinile, americanul oftează de plăcere.

— La dracu'! Am scăpat cu articulaţiile întregi!

— Aşteaptă! Voi împinge cu picioarele, iar tu propteşte şi mâinile!

— O să mă duc la vale cu copacul!

— Nu şi dacă te leg de mine.

Totul se întâmplă după cum prevăzusem. Copacul o ia din loc, dar Billy e gata să mă tragă în râpă. Când reuşim să ne căţărăm câţiva metri mai sus, cădem în fund, sprijinindu-ne spate-n spate. Billy râde, inventariindu-şi stricăciunile. Are doar câteva răni uşoare, însă pieptul îl doare rău, ceea ce înseamnă că a avut dreptate când s-a plâns de coaste. Îi dau primul-ajutor, înfăşurându-l strâns cu bluzonul lui transformat în bandaj compresiv.

Ploaia se opreşte brusc, tot aşa cum a pornit. Îmi scot ţigările din buzunarul de la piept, aprinzând una şi pentru Billy. Printre icneli şi oftaturi, nu uit să-l avertizez:

— Să nu încerci ceva, fiindcă am pumnalul pregătit.

— Se pare că tocmai mi-ai salvat viaţa!

— N-are importanţă. Eşti îndeajuns de-al naibii, ca să profiţi şi să mi-o tragi cu prima ocazie.

Billy râde din nou. E dracul gol.

— De ce mai râzi acum?

— Mă gândesc că zeci de avioane, elicoptere special echipate, unităţi de comunicaţii de nivel spaţial, chiar şi trupe de desant mă caută disperate în jurul scorburii în care ai aruncat emiţătorul, în timp ce eu stau aici şi fumez cu gardianul meu!

Dintr-o dată mă apucă şi pe mine râsul. Ne amuzăm amândoi ca nişte smintiţi. Dacă am fi descoperiţi acum, am fi duşi la ospiciu, nu la închisoare.

— Când Audrey şi Liana se vor întâlni şi le vom spune povestea noastră, vor zice că suntem cei mai mari mincinoşi de pe pământ.

Mă opresc din râs, îndată ce realitatea dă buzna fără să bată la uşă.

— Pe mine o să mă creadă.

Nu mai râde nici Billy. Suntem iarăşi doi inamici. Se ridică încet, zicându-mi hotărât:

— Hai să terminăm odată! Măcar să ştiu şi eu ce mă aşteaptă.

Entuziasmul de la început m-a cam părăsit. Un fir nevăzut mă leagă de Billy, ca un fel de cordon ombilical la care ar trebui să fie conectaţi toţi oamenii.

— Chiar eşti nerăbdător să ajungi în ghearele sârbilor?

— Mi-ai lăsat vreo alternativă?

— Ţi-am salvat viaţa!

— Banii se câştigă greu, nu-i aşa? Mort, n-aş mai valora chiar atât de mult.

— Ascultă, yankeule, mă hotărăsc eu dintr-o dată. Ştiu că voi

sunteți topiți după pariuri. Priveşte, am o monedă. Alege! Capul înseamnă că te predau sârbilor, pajura, că-ți dau drumul. Ce zici?

— Am greşit când te-am categorisit, zice Billy. De fapt, eşti un dur. Te joci cu viața mea după bunul tău plac. Mi-o iei, mi-o dai înapoi, iar mi-o iei. Şi asta, în decurs de numai câteva ore!

— Dacă te supără că pot fi pentru câteva ore stăpânul vieții tale, atunci mai bine renunță.

— Cel mai mult mă intrigă faptul că nu ştiu cine eşti cu adevărat. Va trebui să te introduc în programul nostru de antrenament.

— Billy, se crapă de ziuă. Ce zici? Mi se pare destul de cinstit. Cu ocazia asta afli şi dacă eşti norocos.

— Cred că ți-aş înfige cu plăcere un glonț în țeastă! Fie! Dăm cu banul! Dar de unde ştiu că nu mă păcăleşti şi că vrei să-ți bați joc de mine?

— Simplu. Nu ştii. Dar poți să afli.

— Dă-i bice!

Moneda se învârteşte în aer cu un zbârnâit de zbor de pitulice speriată de un vânător, după care se hotărăşte să dea verdictul. Aproape că ne lovim capetele, când ne aplecăm să-l constatăm. E pajură şi Billy e liber!

— Să fii atent la Audrey, ştii cum e vorba cu cel care are noroc la joc. Şi transmite-i salutări din partea mea.

Billy e în continuare neîncrezător. Se aşteaptă, din clipă în clipă, să izbucnesc în râs şi să-i spun că totul a fost o farsă. În loc de asta, îi predau harta şi sacul.

— Într-o oră, ajungi în Albania, la ai tăi. Fereşte-te de punctele pe care ți le însemn eu pe hartă. În rest, poți să şi fugi. Cel mult ai să dai peste nişte refugiați înfricoşați.

— Vrei să mă împuşti pe la spate.

— Billy, Billy, nu mai merge aşa des la filme. Sunt un jucător şi n-am de gând să mă împotrivesc destinului. E de rău-augur.

— Orice aş fi zis, dar nu şi că eşti superstițios. Bine, o şterg, n-am de gând să înțeleg ceva din toate astea. Punctele care mi le-ai însemnat ce reprezintă?

— Nu vrei să-ți comunic şi plasamentul trupelor sârbe şi înzestrarea lor militară?

— *OK!* Cred că eşti puțin cam sonat!

— Nu mai mult ca tine. Altfel, ce-am căuta noi doi aici, în loc să stăm în fața unui grătar şi să bem bere?

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Noi doi am fi putut ajunge

buni prieteni.

Mă lipesc de un brad, aruncându-mi privirea spre valea în care, prin pâcla dimineţii, se văd casele de la marginea localităţii Bela Crkvica. Dintr-o dată mă simt foarte obosit, de parcă aş fi luat asupra mea truda tuturor pelerinilor din lume. Îi răspund, fără să mă întorc spre el:

— Pleacă, Billy! Pleacă până când nu mă gândesc că am făcut o greşeală.

— *OK! Bye-bye,* Grey! Sper să ne reîntâlnim în curând!

Îmi aprind încă o ţigară, sprijinit de brad, ca un cadou de Crăciun pentru sufletele deşarte. Nimic nu e mai neplăcut pe lumea asta decât să te arunci de la etajul douăzeci şi să rămâi în viaţă!

— Nu veți depune armele, până când ruşii nu vor accepta să treacă sub comanda NATO!

— Da, domnule general, dar şi dumneavoastră ar fi trebuit să prevedeți că vor ocupa Priştina. Doar acolo e principalul aeroport.

— Înțeleg că vrei să ne predai lecții de tactică!

— Greşit! Mă referam la prefăcătoria lor!

— Mda, ceva tot au învățat din ultimul război mondial şi anume că trebuie să se mişte repede.

— Nu păreți prea impresionat!

— N-aş putea spune că nu mă amuză situația. E o mutare tare de tot. Ruşii sunt maeştri la şah.

— Aici e vorba de Kosovo, de țara mea, nu de o tablă de joc!

— Nu te aprinde aşa, comandante! Dacă-i gâdilăm un pic, ruşii o să lase garda jos. Orgoliul lor prostesc i-a pierdut de fiecare dată. N-o să vă dezarmăm, până când nu vor intra sub comanda noastră.

— Atunci, grăbiți-vă! Sârbii, în retragerea lor, jefuiesc şi omoară Acum, că-i au şi pe ruşi în spate, ar putea încerca chiar o contraofensivă!

— Imposibil! Ruşii nu vor accepta niciodată să lupte cu noi pe un teren străin! Şi, de altfel, o dată cu noi, vor mai rămâne şi ei pe-aici câțiva ani buni! La ce le-ar mai folosi războiul?

(Din convorbirea comandantului-adjunct al Trupelor
Aliate cu un lider politic albanez)

VII

MOARTEA LUI PAVLOVICI

În salonul micuț al spitalului-catacombă din Priştina nu se aud decât piuitul electrocardiografului şi răsuflarea greoaie a maiorului. Dintre toți cei care ne-am luat zborul, după explozia care ne-a împrăştiat ca pe nişte pufuleți de păpădie, Pavlovici s-a ales cu cele mai grave răni. Are totul rupt pe dinăuntru. Medicii veniți de la Belgrad, special chemați pentru el, se miră că se mai află încă în viață. Nu se mai poate face nimic şi, de altfel, maiorul însuşi refuză să mai lupte pentru viață.

Stăm adunați în jurul patului, pe care trupul suferind al maiorului mai trăieşte doar cu ajutorul aparatelor de resuscitare, aşteptând ca acesta să se ridice în picioare şi să ne spună că totul a fost o glumă macabră, în loc de asta, Pavlovici deschide ochii, privindu-ne pe rând, cu mirare. Scoate un râs horcăit, iar buzele lui încearcă, zadarnic, să schițeze rânjetul pe care l-au exersat de zeci de mii de ori.

— Am crezut că ați murit... Nu mai stați ca nişte ciocli... spuneți ceva...

Medicul vrea să ne scoată afară, dar tot el este cel care iese din salon. Pavlovici îl convinge să-i facă o injecție întăritoare, deşi ştie că în felul acesta îşi apropie şi mai mult sfârşitul. Vrea însă să fie conştient până în ultima clipă.

— Voi, asasinilor, şopteşte el, îndată ce medicul dispare, aflați că Dumnezeu există şi că e bun.

Ne aruncăm ocheade, convinşi că maiorul începe să aiureze. E însă mai lucid ca niciodată.

— El a hotărât să mor aici, în țara mea... Aşa cum mi-am dorit... cu arma în mână... Tuşeşte uşor, crispându-se tot. Voi însă o să sfârşiți ca nişte câini... continuă el. Aduceți-i aminte colonelului Obilici... Mi-a promis să mă ardă şi să împrăştie cenuşa din avion peste sfântul pământ al Serbiei... Voi plecați, plecați cât mai repede de-aici. O să vă omoare. Plecați chiar astăzi. Miloşevici a trădat... O să vă omoare... Se înroşeşte brusc la față, plimbându-şi ochii mânioşi peste aparatele care, în loc să-i dea viață, par să i-o ia, asemenea unor aspiratoare. Apoi i se adresează

Sarei: Soldat Lipovicz!

— La ordin, domnule maior! îngaimă Sara, singura dintre noi marcată profund de soarta muribundului.

— În vestonul meu o să găseşti nişte bani. Ia-i pe toţi. Să beţi în amintirea mea. Nu vă cer nimic altceva.

Sara execută ordinul, în timp ce Colosul o urmăreşte cu ochii hulpavi, regretând că nu a fost el cel desemnat. Sunt bani mulţi acolo, dar Sara nu stă să-i numere. Îi trece în buzunarul ei, revenind lângă pat.

— Îi putem împărţi, îndrăzneşte Colosul, nereuşind să se stăpânească.

Nu dă o para chioară pe privirile noastre reprobatoare, considerându-ne în sinea lui nişte ipocriţi. Poate că nici nu e prea departe de adevăr.

Maiorul probează din nou rânjetul, care, de data asta, îi iese ceva mai bine.

— Şi Iadul o să refuze să-ţi dea viză, soldat Sheldon, murmură el. Ca şi vouă… ca şi mie… Pentru noi s-a pregătit altceva… Păcat că nu mă pot întoarce să vă spun ce vă aşteaptă… Primele… primele de contract le veţi primi pe filiera cunoscută. Am aranjat totul cu Obilici. Dar voi să plecaţi cât mai repede!

— A fost o onoare să luptăm sub comanda dumneavoastră, încearcă Sara un fel de necrolog.

— Pe dracu'! se înviorează brusc maiorul. Pentru mine a fost un blestem. Din păcate însă nu te poţi lupta de unul singur. Nu sunteţi decât o bandă de asasini. M-am mândrit cu voi ca soldaţi, dar, dacă aş fi avut copii, i-aş fi ţinut cât mai departe de adunătura voastră.

— Dumneavoastră ne-aţi ales, ripostează Colosul, semeţ şi puţintel ofensat Pentru anumite lucruri e nevoie de oameni ca noi.

— Doar n-o să vă cer şi scuze, icneşte maiorul.

— Nu-l luaţi în seamă, zice Otto. Doar ştiţi cât poate fi de tâmpit!

Colosul e gata să sară la bătaie. Îi trag un şut în gleznă, care, în loc să-l enerveze şi mai rău, îl potoleşte mintenaş.

— Aşa m-am născut, acceptă el cu stoicism. În schimb, sunt un om normal, nu mă războiesc cu poponeţele.

— Gura! scrâşneşte Andar. Nu uita unde te afli.

— N-are importanţă, zice Colosul, total detaşat. Sunt lucruri pe care le poţi discuta la biserică, ca şi la budă.

Sara încearcă şi ea să-l tragă de urechi, dar este oprită de

maior.

— Are dreptate, spune el. Doar n-o să stați să mă bociți. În privința asta, Sheldon, ți-am admirat întotdeauna sinceritatea.

— Ați auzit şi domnul maior recunoaşte că sunt cinstit, ni se adresează el, insensibil la nuanțe. Iată de ce vă propun sa țin eu banii pentru parastas!

Acum, maiorului i-a reuşit rânjetul ca-n vremurile bune După strâmbătura cicatricei, ne dăm seama că e chiar vesel.

— Sheldon, fir-ai să fii, tu n-ai respectat niciodată nimic în viață!

— Ba da, domnule maior, îl contrazice uriaşul. Banii! Eu nu cred în Dumnezeu, dar cred în cel care a inventat banii! A fost mai şmecher decât toată preoțimea la un loc. Pe ăla îl respect!

Pavlovici se înnegurează iar la față, iar ochii i se din în fundul capului. Îşi descleştează cu greu gura.

— Să plecați chiar azi! E ultimul meu ordin!

Apoi, capul îi cade într-o parte şi e gata.

Ca la comandă, luăm poziție de drepți şi salutăm cu mana la caschetă. Rămânem aşa un minut, după care ieşim pe vârful picioarelor, de parcă n-am vrea să-l deranjăm pe maior din somnul cel veşnic.

Nici în taxiul care ne poartă spre cârciuma sârbului bosniac nu scoatem vreo vorbă. Oricât de duri am fi, pierderea comandantului ne-a marcat. Şoferul nu e nici el dispus la convorbire. Conduce încrâncenat, cu urechile pâlnie la radioul care transmite ştiri fără încetare.

Miloşevici a acceptat pacea, iar trupele iugoslave se retrag din Kosovo. În urma lor, pătrund trupele KFOR, sub comanda generalului Michael Jackson. Treisprezece mii de soldați britanici trec granița dintre Macedonia şi Serbia, acoperiți de un dispozitiv de securitate format din treizeci de tancuri de asalt tip Challenger-1, o sută cincizeci de blindate de luptă Warrior şi douăzeci şi patru de tunuri AS-90. Elementele aeropurtate sunt unități de elită ale Brigăzii a 5-a Aeriene, paraşutişti şi unități regale Gurkha, soldați nepalezi veniți de pe platourile himalaiene.

Dinspre Albania sosesc o mie cinci sute de soldați americani, acoperiți de elicopterele de luptă tip Appache AH-64, tancuri M-1 Abrams, blindate Bradley, piese de artilerie de 155 mm aeropurtate Paladin şi unități de infanterie mecanizate şi aeropurtate. Alți două mii două sute de membri ai Brigăzii a 26-a a forțelor marine militare americane sunt aduşi din Grecia.

Cinci mii de soldați germani vor asigura securitatea în zona de sud-vest a provinciei Kosovo. Nici francezii nu vor lipsi de la festin, dar surpriza totală o oferă Moscova. Vocea crainicului devine optimistă când anunță că paraşutiştii ruşi sosiți din Bosnia au şi ocupat aeroportul din Prіştina. În schimb, nu scoate o vorbă despre masacrele care continuă în regiune. Trupele regulate şi paramilitare sârbe jefuiesc, ucid şi incendiază tot ce întâlnesc în drumul retragerii lor. Nu se dau în lături nici de la confruntări cu avangărzile KFOR.

Ca mai totdeauna, urmările războiului sunt mai cumplite decât războiul însuşi. Albanezii, la rândul lor, reiau măcelul, acum în sens invers, răzbunându-se pe tot ce e sârbesc. Kosovo a devenit un ținut al nimănui, sau, mai bine-zis, un ținut în care instinctele gregare reprezintă singura autoritate. Când mori, ai vrea ca toată lumea să se sfârşească o dată cu tine, pentru ca nimeni să nu se mai bucure de ceea ce tu nu te vei mai putea bucura niciodată.

Kosovo a devenit o rană sângerândă a Pământului, care continuă să se rotească bezmetic şi dezorientat, în căutarea unui medic, simțindu-şi colapsul aproape. Rugăciunile şi strigătele de îndurare, jelaniile şi plânsetele se îndreaptă însă către un cer pustiu. Însuşi Dumnezeu este rănit.

Cârciuma în care intrăm cam fără chef, e goală. Patronul şi-a făcut boccelele şi e pe picior de plecare.

— De chef vă arde vouă? întreabă el, după ce ne recunoaşte. Diseară, albanezii o să fie aici. Toți sârbii s-au urcat în maşini şi au plecat spre Nord. O să fie un alt război.

— E parastas! precizează Colosul, făcând vânt unui meniu uitat pe masă. Maiorul Pavlovici a murit.

Patronul se opreşte câteva clipe din vânzoleală. Nu-l cunoaşte pe maior, dar a auzit multe despre el.

— Dumnezeu să-l ierte! A fost un om mare!

— Tocmai! Adu de băut! Sau ți-ai împachetat şi sticlele?

Sârbul ne invită să ne servim singuri.

— Fac cinste! zice el. Voiam să le sparg, decât să le las UCK-ului. Nu vă lungiți prea mult, că eu vreau s-o întind.

Colosul se întoarce spre Sara, anunțând cu voioşie:

— Tot la vorba mea reveniți! Aici e pe gratis! Să împărțim banii!

Întinde chiar o labă spre Sara, care-l loveşte, înjurându-l urât Apoi întinde teancul de bani patronului.

— A fost dorința maiorului. Ia-i! Bea şi tu pentru el.

Colosul tremură de enervare, căutând să ne ia drept martori la

ceea ce îşi închipuie el că ar fi o cruciadă a dreptății, dar eforturile lui nu găsesc nici un ecou. Patronul toarnă în paharele pântecoase, vărsând câteva picături pe podea.

— Dumnezeu să-l ierte! zice el.

— Că parcă n-ar avea altă treabă! trânteşte Colosul, îmbufnat.

Dă de duşcă paharul şi îşi toarnă imediat altul, înțelegând să profite din plin de tratament.

— Trebuie să-l găsim pe Obilici, zice Sara, cu gândul de parte. Doar el poate să ne ajute să ieşim de-aici.

— Nu cred că e bine, spun eu. Putem nimeri din lac în puț.

— Ai altă soluție? mă interoghează Otto.

— Da, una probată, continui eu, după ce patronul sârb pleacă să-şi ducă valizele la microbuz. Trecem în România pe filiera unor călăuze. La Timişoara, putem face rost de acte. Ne îmbarcăm în trenul de Paris şi... călătorie sprâncenată!

— E tot atât de-adevărat, pe cât e de simplu? face Sara neîncrezătoare.

— Nu e simplu deloc.

— Sunt însă persoane pe care le cunosc şi care vor face treaba în schimbul unor sume de bani.

— Aşa e, întăreşte Colosul, care a beneficiat de serviciile lumii interlope din România. Florin îi ştie pe jupâni.

— Dacă ar fi vrut să apelăm la colonelul Obilici pentru asta, maiorul ne-ar fi spus, remarcă şi Andar.

— Toate bune, dar cum ajungem la graniță?

Otto a făcut o manie pentru exactitate, dar, ca de obicei, are dreptate. Sârbii s-ar putea, brusc, să nu ne mai iubească. Răspunsul ni-l aduce Borislav, eternul rival în materie de box al Colosului, care, dovedindu-ne încă o dată că lumea e mică, dă buzna în cârciumă şi strigă după patron. Când ne ia în vizor, face o piruetă şi execută câteva figuri dintr-un dans sârbesc. E cuc de beat Nici vestea morții lui Pavlovici nu-i schimbă dispoziția. A văzut atâția morți şi are atâția la activ, încât o dispariție în plus, fie ea şi a unui comandant vestit, poate trece şi fără girofar.

— S-a zis cu Serbia! grohăie el, după ce a supt paharul întins de patron. Trebuie să luăm istoria de la capăt!

Colosul e invidios pe beția sârbului, drept care dă bice să-l ajungă din urmă. Are de parcurs o cale lungă. Cum e şi calea noastră până la graniță. Borislav acceptă imediat să ne poarte în Mercedesul lui negru, de care e foarte mândru.

— L-am confiscat de la un albanez, zice el, clinchenind cheile

maşinii. Unde s-a mai auzit ca maimuţele să conducă Mercedesuri?

Andar nu rezistă la ofensiva declanşată de votcă şi pleacă la budă să-şi verse surplusul. Sara cere nişte cocteiluri „Învierea lui Lazăr”, pe care numai patronul ştie să le prepare.

— Nu e încă timpul lor! rage Colosul, scăpând ca din întâmplare o mână pe sânii Sarei.

Primeşte o lovitură cu mânerul pumnalului. Înfuriat, îşi suflă în mâinile învineţite, peste care, precaut, Borislav toarnă nişte votcă.

— Nu e frumos între camarazi, zice el, doct. Măcar noi să rămânem uniţi în rahatul ăsta.

— N-am făcut-o intenţionat, se dezvinovăţeşte Colosul.

— Mă refeream la lovitura pe care ai primit-o, precizează Borislav.

— Presupun că ar trebui să mă las violată! face Sara, cu o expresie de falsă nedumerire pe chipul ei aspru şi dulce, în acelaşi timp.

— De ce? suspină Borislav, căscându-şi ochii înceţoşaţi Nu poate exista concordie?

Colosul nu găseşte cuvântul în dicţionar, dar, presupunând că e ceva de bine, îi umple sârbului paharul, numindu-l pe loc avocatul lui personal. Pledoaria lui Borislav se izbeşte însă de refuzul total al Sarei, care-şi trage scaunul la o masă separata, chemându-mă lângă ea.

— Adică de ce valahul să profite şi eu nu? urlă, excitat Colosul. Cu ce e el mai bun decât mine?

— Femeia este o taină! îl atenţionează Borislav, ridicând degetul arătător în sprijinul afirmaţiei sale.

— Ba e o curvă prin simplul fapt că are păsărică! il contrazice Colosul.

— Nu fi atât de convins! se răţoieşte sârbul care, în viaţa de toate zilele, e un familist înrăit. Unele femei sunt şi curve. Dar toate curvele sunt femei!

Silogismul îl lasă mut pe Colos. În faţa logicii a avut întotdeauna o unică reacţie, pe care se grăbeşte s-o reproducă şi acum: râgâie zgomotos, bătând cu pumnul în masă.

Fac abstracţie de zarva care. Se porneşte din nou o dată cu revenirea lui Andar şi trec în revistă, împreună cu Sara, planul evadării. Singurul punct slab e Borislav, dar cum nu avem alternativă, trebuie să-l luăm în calcul.

— Măcar e sârb, zic eu. Ne poate folosi ca paşaport până la

graniță.

— Să nu se răzgândească pe drum. Te poți aştepta la orice de la unul ca el. O să stau cu ochii în patru. Dacă simt ceva, il achit şi treci tu la volan.

— În regulă! O să-l ținem cu noi pe post de bețiv notoriu.

— De acord! Ceilalți nu trebuie să ştie.

Ne întoarcem la masa comună, unde suntem luați în primire de Colos:

— La cât v-ați înțeles?

— N-ai tu atâția bani!

— Bine, Florine! face Colosul, arătându-mă cu degetul. Te-am dus la cel mai vestit curvet din lumea asta, purtându-te prin cele mai renumite bordeluri. Îți amintesc numai de Cape Town, unde femeile se rad ca tătăroaicele. O să mai ajungi tu la mâna mea!

— Pavlovici a murit! Trăiască Serbia! se trezeşte Borislav tam-nisam să peroreze. Să bem, în asta constă adevărul! Viața e împuțită şi lumea e cum o ştim! La ce bun să ceri, când poți lua tu ceea ce vrei?

— Îți mai aduci aminte de Joanna? continuă Colosul să mă piseze, astupându-i gura sârbului cu un nou pahar. Mă rugai să ți-o aduc la pat, căci, bietul de tine, erai bolnav. Trebuia să-i desfac până şi picioarele, că tu aveai mâinile bandajate.

— În viață nu ai multe alegeri de făcut! reia Borislav pildele, după ce goleşte paharul. Trebuie să profiți de orice drum îți alegi. Dacă nu scoți ceapă din răsadul de roşii, mănâncă ceapă! Asta... roşii!

— În Tuvalu, tot eu ți-am adus cuconet, că tu singur ai fi regulat atolii de coral! insistă Colosul. Şi acum, când vreau şi eu să mai simt o țâță de muiere, o faci pe cavalerul cruciat!

— Să bem! zice Borislav cu voce sumbră. Să bem ca la propriul nostru parastas!

Ideea nu e bine primită. Chiar şi mercenarii devin sensibili când e vorba de propria lor viață. Colosul îşi face cruce cu limba, bate în masa de lemn şi scuipă de două ori peste umărul stâng, exact în paharul patronului. Ăstuia îi sare țandăra şi, pe bună dreptate, vrea să-l dea afară. Confuzia e însă reparată. Colosul îi aduce un pahar curat în locul celui pângărit, pe care-l sparge de perete.

Ca să-l îmbuneze, Otto îi pune patronului în locantă câteva dintre-capcanele sale cu explozibil, pentru albanezii care vor da năvală. Cât pe ce ca năbădăiosul Colos să primească. O bombiță peste fața, când se agață de o sticlă folosită drept momeală.

Pretinde ca toate sticlele de acest fel să fie însemnate, ceea ce însă ar strica jucăria neamțului. Împăciuitor, patronul aduce o navetă cu bere şi încă una cu votcă. Apoi, pentru că ceasurile sunt înaintate, pregăteşte cocteilurile-minune.

Borislav e atât de beat, încât adoarme instantaneu pe scaun, cu mâna în care ține paharul plin ridicată. Îl cărăm până la Mercedesul în care ne înghesuim cu toții, dar nu înainte de-a ne îmbrățişa îndelung cu patronul locantei. Între el şi Colos, are loc chiar un schimb de rețete de băuturi. În cele din urmă, pornim, încadrându-ne într-un convoi sârbesc care tranzitează spre Nord. Când ajungem în Srbica, Borislav se trezeşte tot atât de brusc precum adormise. Mâna revenită la viață continuă de unde lăsase comanda neexecutată, ridicându-se spre gură. Prevenitor ca o doică, Colosul îi întinde biberonul.

Borislav se crede un cavaler legendar în luptă cu balaurul. Trage cu Kalaşnikovul în casele părăsite ale albanezilor, aruncând chiar şi o grenadă. Trebuie să depunem mari eforturi ca să-l convingem că războiul a luat sfârşit şi că acum mergem fiecare pe la casele noastre.

Sosiți în Belgrad, mă înscriu pe şoseaua de centură, spre Smederevo, însă Borislav protestează vehement. Vrea să ne invite la el acasă, ca să-i cunoaştem familia. Privesc scurt către Sara, dar planul suferă o mică modificare. Evreica nu-l ucide, în schimb, îşi foloseşte una dintre ultimele seringi cu narcotic, trimițându-l pe Borislav în lumea somnului cel dulce.

— Avem destui duşmani, zice ea. Dacă am fi descoperiți cu un mort în maşină, sârbii ne-ar linşa.

Deşi a băut aproape cot la cot cu noi şi-a păstrat luciditatea Ajungem noaptea la granița cu România. E ora contrabandei, aşa că nu e greu să găsim o călăuză. Alegem o filieră sigură, cu toate că e foarte scumpă. Colosul nu e lăsat să negocieze. Contrabandiştii sunt o specie foarte ciudată, cu reacții dintre cele mai neaşteptate şi n-ar avea nici un rost să fim înjunghiați chiar la final.

Ne despărțim de Borislav ca de un camarad drag. Sârbul e încă mahmur şi nu pricepe prea multe, dar nici noi nu ne chinuim să-i facem toată harta.

Suntem duşi la Timişoara, unde ne cazăm în subsolul unei vile din centru. Filiera interlopă de tranzit e atât de bine pusă la punct, încât mă întreb dacă poliția română mai există sau a fost desființată.

Nici vorbă să căpătăm acte false, căci grănicerii români sunt cunoscuți ca fiind printre cei mai vigilenți când e vorba de documente contrafăcute. Vom fi, pur şi simplu, transportați cu un microbuz pe ruta Ungaria, Austria, Italia, Franța. Mai ceva decât am fi apelat la o agenție turistică. E adevărat că şi costă de zece ori mai scump. Abia dacă ne ajung banii pentru hainele civile, în care, o dată îmbrăcați, mai să nu ne recunoaştem.

Înainte de plecare, fac singura imprudență pe care mi-o accept şi-i telefonez Lianei de la un post public. E posibil ca telefonul ei să fie ascultat, căci sunt încă un vânat bun pentru Serviciile Speciale. Convorbirea e scurtă.

— Va veni un tip, Mike, care te va lua, împreună cu copilul.

— Şi tu? întreabă ea cu voce tremurătoare.

— Voi fi numai al tău. Pentru totdeauna.

— Eşti sigur? Eşti sigur că poți renunța la tot pentru mine?

Simt un nod în gât şi mă văd din nou copilul orfan, speriat şi umil, chinuit şi batjocorit de toți, îmi văd sufletul ridicându-se spre cer, ca un bulgăre de fulgi şi împrăştiindu-se, în cele din urmă.

— Lacrimile mă iau prin surprindere. Nu credeam să mai pot fi vreodată un simplu om.

— Doar Dumnezeu îmi mai poate schimba hotărârea!

DIN PARTEA AUTORULUI

La plecare, după ce şi-a terminat povestea. Florin Zamfir mi-a mărturisit că avea să isprăvească definitiv cu mercenariatul. Nu era pentru prima dată când auzeam asta. Aşa hotărâse şi după Transnistria şi după Cecenia.

Nu l-am crezut nici acum, cu toate că mi-a încredințat, ca pe un jurământ, două caiete rupte, cu foile boțite şi pătate. Jurnalul lui. Jurnalul unui mercenar. Mi-a cerut să nu public decât după ce voi fi anunțat de moartea sa, a cărei apropie se prevedea. În aceeaşi noapte, mi-am făcut un ibric de cafea tare, braziliană şi i-am citit jurnalul. După ce am întors ultima pagină, mi-am dat seama că, de fapt, nu-l înțelesesem deloc, că nu făcusem decât să relatez, în cărțile mele, simple fapte de război, fără să caut şi omul.

Viața lui Florin Zamfir a fost o viață chinuită, dar nu numai atât. A fost, în primul rând, viața unui om care, ca oricare altă ființă umană, se născuse pentru a iubi şi a fi iubit. Însă adevărata şi singura fericire n-a cunoscut-o decât atât timp cât fusese în stare de fetus.

Abia acum văd că am scris *a fost.* Probabil pentru ca un jurnal nu înseamnă numai o relatare, ci şi un sfârşit. Dar sfârşitul nu există. Nu încă. Ştiu că i-am promis să nu public nimic până nu vine acel sfârşit, dar cred că e de datoria mea să vă ofer posibilitatea să citiți măcar un fragment, unul singur. Nu spre a vă schimba părerea despre un mercenar – el rămâne, la urma urmei, un soldat plătit să ucidă. Dar este un seamăn de-al nostru. Ar fi bine dacă am putea privi în noi ca într-un lac cristalin, lăsând la o parte prejudecățile şi închipuirile care ne farmecă mințile. Pentru că numai aşa ne-am putea găsi adevărata identitate.

Iartă-mă, Florine, pentru acest scurt fragment:

„Ei trag din toate părțile, aproape fără încetare. Trag în mine, fără să țintească, ştiind că exist şi că, prin urmare, trebuie să fiu omorât. M-am ghemuit pe fundul gropii, cu genunchii la gură, cu mâinile peste cap. Camarazii mei sunt morți, iar eu mi-am terminat muniția. Nu îmi este frică. Nu de moarte. E altceva. După cum trag, simt că ei mă urăsc din adâncul sufletului. Deşi nu mă cunosc, nu ştiu cine sunt. Ura lor se ridică deasupra mea ca un nor negru – luându-mi lumina – mai rea decât ploaia de gloanțe.

Mă ucid cu ura lor, care a devenit parcă o ființă comună, hotărâtă să mă zdrobească. Nu vor să mă omoare, pur şi simplu, ci să mă ciuruiască, să mă taie în bucăți, să facă din mine mii de petice în care să continue să tragă până la dezintegrare, până când nici o părticică din mine nu va mai fi materială. Am devenit, fără să ştiu, obiectul urii de secole a întregii omeniri îndreptate împotriva vieții. Nu îmi este frică. Simt doar o tristețe imensă, ca atunci, în copilărie, când i-am spus *mamă* unei femei care, punându-mi un covrig în palmă, m-a mângâiat uşor pe păr.”

CUPRINS

MIKE HASSEL

57

Comunicatele oficiale de stat-major și relatările presei vorbesc la superlativ despre succesele ultimelor generații de arme inteligente, despre bruiajul comunicațiilor inamicului – cele mai noi creații ale războiului electronic. În spatele acestora însă, războiul se poartă după legi aspre, dure, libertatea beligeranților de a-și alege mijloacele fiind aproape totală: purificări etnice, execuții sumare, angajarea de mercenari... trupe ce nu figurează în evidențele nici unei armate.
Instruiți pentru a ucide și a face față oricărei situații neprevăzute, ei sunt aceia care rezolvă situațiile „delicate" inevitabile în orice conflict.

ISBN 973-569-378-x